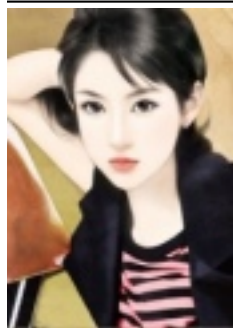

Vì Sao Khăng Khăng Muốn Chọn Em

Contents

Vì Sao Khăng Khăng Muốn Chọn Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63

Vì Sao Khăng Khăng Muốn Chọn Em

Giới thiệu

Một cô gái chuyên lồng tiếng trong giới phim ảnh trong làng nghệ thuật, cô đã đắc tội với anh và rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-sao-khang-khang-muon-chon-em>

1. Chương 1

Vào buổi tối thứ sáu đầu tiên của mỗi tháng, là ngày tụ họp định kì của nhà họ Quyền.

Cho dù là trời mưa gió lớn, trời rét đất lạnh, hay là hết thầy sự nghiệp rất lớn của ba anh em nhà họ Quyền, đúng trước bảy giờ tối họ nhất định sẽ gạt bỏ mọi trở ngại, trở về với ba mẹ tại biệt thự trên núi Dương Minh, cùng ba mẹ ăn cơm nói chuyện phiếm.

Mười năm qua không ai vắng mặt, ngày tụ họp của nhà họ Quyền lúc nào cũng hài hòa, ấm áp và náo nhiệt như thế.

“Không! Không thể ! Sao bà ta có thể chết? Con trai của bà ta thật vất vả mới công thành danh toại, con dâu của bà ta cũng khôi phục trí nhớ, đứa cháu cũng sắp sinh, trước mắt mọi thứ gần như khổ tận cam lai (khổ lắm tất đến ngày sung sướng), làm sao bà ta có thể chết?”

Trước màn hình TV lớn 58 inch, Mã Hạ Lan- nữ chủ nhân có quyền lực nhất của nhà họ Quyền, bỗng nhiên thét lên thảm thiết, hoàn toàn không ngờ tới tình tiết của bộ phim sẽ chuyển biến 1800 như vậy.

Bà bịt cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt lách tách lách tách rơi, đáng vẻ đau đớn, giống như người chết kia chính là mình.

“Đừng đau lòng, hiện tại mới ra đến tập 138, bà ta tuyệt đối sẽ sống lại.” Bên cạnh sofa , Quyền Phương Trí- nam chủ nhân không có địa vị nhất nhà họ Quyền, chậm rãi ôm vợ yêu vào trong lòng, cầm lấy khăn giấy đã sớm chuẩn bị tốt, sẵn sàng thay vợ yêu lau đi nước mắt.

“Nhưng Nhưng mà con dâu của bà ta sắp sinh, bây giờ bà ta chết, thì sẽ không nhìn thấy đứa cháu ra đời, ô Tại sao ông trời có thể tàn nhẫn như thế? Rõ ràng bà ta chưa từng làm qua chuyện xấu” Mã Hạ Lan vẫn khóc không ngừng.

“Đừng khóc nữa, nếu khóc làm hại thân thể, anh sẽ đau lòng.” Quyền Phương Trí nhẹ giọng dỗ dành.

“Em mặc kệ....., hiện tại anh lập tức gọi điện thoại đến đài truyền hình, gọi bọn họ sửa kịch bản, kêu tất cả diễn viên diễn lại, bà ta không được phép cứ như vậy chết, đây thật sự hơi quá đáng!” Mã Hạ Lan càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng dứt khoát cầm lấy điện thoại bàn nhét vào trong tay của chồng, cố tình gây sự muốn ông gọi tới đài truyền hình để hành hiệp trượng nghĩa.

Đời này, Quyền Phương Trí từ trước đến nay chưa từng từ chối bà xã, ngay bây giờ tất nhiên cũng sẽ không.

Cầm ống nghe, ông nhanh nhẹn thuận theo quay số điện thoại, số điện thoại rất dài sớm đã thuộc nằm lòng, giống như đã được huấn luyện rất nhiều lần.

Đối mặt hành vi như vậy của ba mẹ , ba anh em của nhà họ Quyền ngồi ở nơi khác, vẻ mặt thờ ơ.

Lão Đại Quyền Thiên Sóc, đang cầm bút viết trên một quyển sách tiếng nước ngoài thật dày, nhanh chóng viết xuống kí văn mà không ai xem hiểu, ánh mắt của anh sắc như chim ưng, trên khuôn mặt nghiêm túc (nghiêm trang+ anh tuấn) đầy chăm chú, hơi thở vương giả tỏa ra khắp người không ai có thể bì kịp, cạnh hai chân thon dài rắn chắc là hơn mười quyển sách tiếng nước ngoài rơi lả tả, từ lịch sử chiến tranh Nhật Bản đến bình luận về điện ảnh của các quốc gia đều có.

Lão Nhị Quyền Thiên Trầm, đang đeo một bên tai nghe, ngón trỏ tay phải gõ nhịp, còn lại tay trái ở trên bàn nhạc ghi xuống nốt nhạc và ký hiệu, ánh mắt lạnh như băng của anh lộ ra vẻ cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm, gương mặt sâu sắc lại tuấn kôc (anh tuấn + tàn kôc) làm cho phụ nữ muốn thét chói tai, cho dù là ngồi ở trên ghế sofa đơn giản len có hoa văn li ti, khí thế trên người vẫn làm người ta sợ hãi.

Lão Tam Quyền Thiên Kỳ, đang điều khiển con chuột phê duyệt thiết kế quảng cáo, thiết kế tiêu thụ, công văn điện tử và sách tài chính, cho dù lượng công việc khổng lồ, ánh mắt của anh cũng là nhẹ nhàng thanh thản dễ chịu như vậy, trên khuôn mặt vô cùng tuấn nhã vẫn giữ nụ cười ôn hòa, dường như cái mà anh đối mặt không phải là áp lực khiến người ta hít thở không thông, mà là một trò chơi thú vị.

Mặc dù ba vẻ bề ngoài, tính cách của ba người hơi khác nhau nhưng đều cao lớn xuất chúng giống nhau, đứng đầu là trình độ mê người.

Trong loa TV, lần thứ hai truyền đến một chút cao hoặc thấp của tiếng la khóc, Mã Hạ Lan nhìn chăm chăm màn hình, ôm ngực cũng la lên khóc theo, mắt thấy bà xã lại lần nữa khóc đầm nước mắt, sau khi lưu loát nói ra trách cứ trọng điểm, Quyền Phương Trí lại vừa vội vàng dỗ dành vợ yêu.

“Tại sao lại khóc nữa rồi? ”

Mã Hạ Lan lập tức bổ nhào vào trong lòng của chồng:“Ông xã! Con dâu ấy bởi vì quá đau lòng, thế nên động đến thai khí, hiện tại được đưa đến phòng cấp cứu, sau đó..... Sau đó thì nhạc của đoạn cuối phim nhảy ra, ô ô..... Chương trình này làm sao có thể như vậy? Lần nào cũng khơi lên hứng thú của người khác, nếu như cô con dâu ấy đẻ non thì làm sao bây giờ?”

Bà vừa khóc vừa oán trách, Quyền Phương Trí thì liên tục dỗ dành vợ yêu, trong phòng khách lớn như thế tất cả đều là tiếng nói chuyện một cao một thấp của hai người và tiếng nhạc bi thương của phim khi hết, ba phút trôi qua cuối cùng tiết mục đó không dễ dàng gì mới kết thúc.

“Mẹ, đó là giả.”

Khép lại sách tiếng nước ngoài, Quyền Thiên Sóc bên cạnh đưa ra quan điểm vô cùng khách quan.

Mã Hạ Lan hung hăng hút một ngụm khí, quả thực khó có thể tin những gì mà bản thân nghe được.

“Giả? Giả? Con vậy mà nói đó là giả?!” Mỗi lần nói một chữ, âm thanh của bà lại tăng lên một mức. “Con, cái đồ khốn khiếp này, có can đảm thì lặp lại lần nữa cho mẹ”

Anh không phải là khốn khiếp, mà là anh có can đảm.

“Kịch bản vốn chính là giả, với lại, kịch bản này là do con viết.” Anh đặc biệt nhấn mạnh điểm này. “Đó là lí do không cần phiền phức gọi điện thoại đến đài truyền hình, cái này chỉ làm thành phiền phức cho con.”

Mã Hạ Lan tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân run lên, đang muốn chửi ầm lên, trong lúc đó một tiếng nói ôn hòa lại khéo léo xen vào hai người.

“Cuối cùng cũng diễn xong rồi? Ba mẹ, nếu như hai người không có việc gì khác muốn dặn dò, con có thể đi trước không?” Khép máy tính lại, Quyền Thiên Kỳ tao nhã trên ghế sa lon tự đứng dậy.

Tiếp nối sau hần, Quyền Thiên Trầm đánh rần tùy gây (ý là lợi dụng thời cơ để đạt mục đích), cũng cầm bản nhạc, MP4 nhanh chóng đứng dậy, ngay sau đó Quyền Thiên Sóc cũng liền xách một túi to đựng sách, đuổi kịp bước chân của hai người em trai.

Mất thấy ba anh em luôn miệng nói nhưng chưa nói lời an ủi, đã muốn phải xông chạy lấy người, Mã Hạ Lan tức giận đến ngay cả nước mắt cũng ngừng chảy, liền lập tức nhảy dựng lên phun hỏa.

“Ai cho phép các con đi? Toàn bộ ngồi xuống cho mẹ!” Cọp mẹ phát uy!

Ba anh em đầu tiên là ăn ý liếc mắt một cái, sau đó mới thông thả ngồi xuống trở lại chỗ ngồi lúc đầu.

“Con! Con! Còn có con!” Trùng trùng mắt nhìn ba đứa con cùng tài mạo xuất chúng, năng lực siêu việt giống nhau, nhưng đứa này còn lòng muông dạ thú hơn đứa kia, Mã Hạ Lan tức giận đến rất muốn tháo dép lê dưới chân, đánh lên đầu của ba đứa con. “Mẹ mấy đứa cũng khóc thành như vậy, vậy mà ba đứa các con nói đi là đi, các con còn xem mẹ là mẹ của các con sao? Mẹ thấy ngay cả sinh con heo, cũng tốt hơn các con!”

Heo?

Mặc dù ba anh em tương đối có ý kiến với từ này, nhưng mặt vẫn không đổi sắc lại còn tiếp thu lời chửi bới, không ai tranh cãi.

Nhưng mà Mã Hạ Lan càng mắng càng tức giận, dứt khoát mắng một lần cho thoải mái.

“Mẹ thông cảm cho các con sự nghiệp bận rộn, cho nên ngày thường cũng sẽ không phiền các con, khó được một tháng gặp nhau một lần, các con lại chỉ biết ăn cơm và làm việc, thời gian vừa đến đã lập tức chạy lấy người, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết cái gì gọi là hỏi han ân cần, quan tâm chia sẻ, ba người các con ngay cả cái rắm cũng lại nặn không ra!”

Ba anh em mắt xem mũi, mũi xem tim, vẫn không buồn lên tiếng.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận, chộc tức thân thể, anh sẽ rất khó chịu.” Trái lại Quyền Phương Trí ở bên cạnh không nỡ để vợ yêu phần nộ như thế, lập tức khuyên nhủ hết lời.

“Cho dù chộc tức thân thể, cũng là do ba đứa con ngoan này của anh làm hại!” Mã Hạ Lan như trước âm thanh cãi nhau. “Ngay cả trong phim người ta, phụ nữ nào không phải ở trước năm mươi tuổi thì ôm cháu? Kết quả ba đứa con ngoan của anh đây kéo dài tới hiện tại cũng còn chưa cho câu trả lời, nếu như ngày nào đó em giống như bà kia trên TV, đột nhiên không may, không thể nhìn thấy đứa cháu ra đời, em đây..... Ô ô.....” Vừa nói đến một nửa, người đã khóc.

Cho dù ngày thường Quyền Phương Trí như thế nào thấu tình đạt lý đi chăng nữa, nhưng mà một phen lời nói của bà xã, cũng không tránh khỏi khiến mặt ông nghiêm mặt hẳn lên, nghiêm túc nhìn về phía ba đứa con.

“Mẹ con nói đúng, ba người các con cũng trưởng thành rồi, có phải nên trù tính tương lai rồi hay không?”

Ba anh em hơi hơi cau mày, càng lúc càng khâm phục với năng lực hát đôi của hai vợ chồng.

Về chuyện kết hôn này, ba mẹ nhiều lần nhắc đến, ba anh em họ là có thể kéo liên kéo, nhiều lần sử dụng Thái Cực quyền (lấy nhu khắc cương, cương khắc nhu), nhưng mà xem tình hình hôm nay, trong lòng ba người biết rõ bản thân ắt phải có câu trả lời.

Mở ra môi mím mím chặt, Quyền Thiên Sóc dần dần mở miệng: “Tương lai của con, kết hôn này không phải quan trọng nhất.” Anh thành thật nói.

“Làm sao con có thể không kết hôn !” Sắc mặt Mã Hạ Lan đại biến, thiếu chút nữa không tóm áo của con lớn, thường anh một cái tát. “Cả ngày trên báo chí đều có tin tình cảm của con, bên cạnh con có nhiều nữ diễn viên như vậy, chắc chắn phải có một người là con thích chứ?”

“Không có”

“Một người cũng không có?” Mã Hạ Lan mới không tin.

Không chịu nổi tập kích dây dưa của mẹ, Quyền Thiên Sóc không kiên nhẫn nhếch mi đáng vẻ như mặc áo giáp, sửa nón khi sắp ra trận, như đinh đóng cột mà nói: “Không có chính là không có, chẳng qua nếu như mẹ nói tình nhân trên giường, con cũng không thiếu.”

Đối với thái độ vô lý như vậy của con lớn, hai vợ chồng vừa tức vừa giận lại không dám ép buộc, không thể làm gì khác hơn là áp chế lửa giận đẩy mình, chuyển hướng mũi nhọn lên người bị hại kế tiếp.

“Vậy còn con?” Hai vợ chồng chờ đợi nhìn về phía Quyền Thiên Trạ, hi vọng con thứ hai có thể có không cùng một dạng câu trả lời.

Quyền Thiên Trạ đúng là không làm bọn họ thất vọng,

“Con có thích một người” Nhìn bản nhạc trong tay, anh thấp giọng nói.

“Thật sự? Người đó đâu? Như thế nào không mang theo trở về? Lúc nào các con muốn kết hôn?” Tin động trời này thật sự là rất tốt! Mã Hạ Lan xúc động vừa muốn khóc.

“Không có biện pháp. ”

“Cái gì gọi là không có biện pháp?” Mã Hạ Lan trở mặt còn mau hơn lật sách, mới nghe được câu trả lời của con, lập tức liên liên tưởng đến đáp án không tốt nhất.” Đáng chết! Con sẽ không phải yêu phụ nữ có chồng chứ?”

“Cô ấy còn chưa kết hôn.”

Hai vợ chồng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ là yêu người đàn ông khác” Anh bổ sung lại một câu như vậy.

Nếu giết người không phạm pháp, Mã Hạ Lan nhất định sẽ ngay tại chỗ bóp chết con của mình. Nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, chẳng lẽ anh không biết nghĩ “Biện pháp ” cướp người về sao?

Làm sao bà sinh ra con trai lại vô dụng như vậy!

Mắt thấy mẹ tức giận đến toàn thân run rẩy, đỉnh đầu sắp muốn bốc lên, lão Tam Quyền Thiên Kỳ chậm rãi lại gọi môi, vân đạm phong kinh (điềm nhiên) bỏ đá xuống giếng ——

“Mẹ, có thể con cũng không có biện pháp kết hôn, bởi vì con là GAY.”

Mã Hạ Lan đờ người ra, còn Quyền Phương Trí thì trường mắt nhìn.

Nhưng Quyền Thiên Kỳ tiếp tục lại thêm dầu vào lửa. “Con đã có ‘một nửa’ rồi, nếu hai người không có lời phản đối, con sẵn lòng mang ‘một nửa’ của con về đây, hai người bằng lòng gặp anh ấy sao?” Anh hỏi thăm chân thành, nụ cười trên mặt dịu dàng đủ để làm người chìm đắm ngã xuống.

Àm!

Trả lời của Mã Hạ Lan là lấy tay lật bàn! Hai tay bà chống nạnh, một chân đạp lên quả cầu thủy tinh trên bàn bị đổ ngã kia, con người lộ vẻ hết sức uy nghiêm suýt nữa muốn phun ra ngọn lửa.

Tốt!

Rất tốt!

Đặc biệt tốt!

Bà chẳng qua muốn ôm ôm cháu mà thôi, ba đứa khốn kiếp này liền mang ra nhiều lý do như vậy, lão Đại chuyên nuôi dưỡng tình nhân không kết hôn, lão Nhị chỉ biết yêu không biết đoạt, lão Tam tự thú mình là GAY —

Chúng nó cho rằng bà là ngu ngốc hay là mắc bệnh đãng trí của người già? Chúng nó tùy tiện nói một chút, bà sẽ tin là thật?

Cái gọi là sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chúng nó có dũng khí như thế hù dọa bà, bà sẽ chờ xem bọn anh có thể làm ra cái quỷ gì trò trống! Trợn mắt nhìn ba đứa con, Mã Hạ Lan giận quá thành cười, sau khi một chân đá văng quả cầu thủy tinh cản đường, lại ưu nhã ngồi trở lại trên sofa.

“Một khi đã như vậy, vậy thì mang về đây đi.” Vẻ mặt ôn hoà của bà nói ra, trên mặt nụ cười từ ái đến làm cho người kinh hãi.

Ba anh em dỗi theo quả cầu thủy tinh tan tành, chậm rãi kéo trở lại trên người mẹ.

“Tình nhân cũng tốt, phụ nữ của người khác cũng được, cái đồ ‘một nửa’ vật đi gì đó cũng được, tất cả mang về đây cho mẹ, bản thân mẹ muốn nhìn một chút, đến tốt cùng là phụ nữ mà đàn ông như thế nào, mới có thể cho các con trở nên ngu ngốc như vậy, đến nỗi không có ý định kết hôn!”

“Mẹ..... ”

“Mẹ chỉ cho các con một tháng, lần sau tụ họp, mẹ muốn nhìn thấy người!”

Quyền Thiên Sóc- thiên tài hành văn trăm năm khó gặp.

Lúc du học ở Nhật Bản thì nhận được sự chú ý của Hội Liên Hiệp nhà văn trình thám Nhật Bản do làm một bài lý luận về tiểu thuyết, sau đó thêm nguyên nhân lại sáng tác nhiều thể loại, lần lượt viết ra tiểu thuyết tình yêu luôn được ưa chuộng, tiểu thuyết phiêu lưu, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng mà tiếng tăm lan truyền lớn, bước kế tiếp triển khai nhận được rất nhiều khen ngợi của nhà nổi tiếng Anime Nhật Bản, soạn kịch làm thành Anime, củng cố vị trí “Thiên tài ”.

Thế nhưng, không vì vậy mà anh thỏa mãn.

Sau khi học thành trở về nước, anh phổ biến cấp tri thức, mở rộng lĩnh vực, đưa sáng tác vào giới điện ảnh và truyền hình Đài Loan, bởi vì phong cách luôn thay đổi của anh, mới mẻ độc đáo mê người, do đó phim nơi quê cha đất tổ làm ra, phim tình yêu, phim lịch sử, phim võ hiệp, vừa ra không nhận được sự theo dõi thường xuyên nên không nổi.

Cùng dạng nhưng chứng minh, năng lực làm phim diễn xuất của anh, chắc chắn được đại hồng đại tử(rất nổi).

Bởi vậy phóng tầm mắt nhìn tất cả giới điện ảnh và truyền hình, ai cũng tôn sùng anh, nhà soạn kịch tên này, tên “Quyền Thiên Sóc” này nói với tất cả diễn viên, tồn tại như thần, cho dù diễn viên lồng tiếng chỉ dùng âm thanh để làm phim, cũng thờ phụng anh làm thần tượng siêu cấp.

Đầu năm sau, anh và bậc thầy Anime Nhật Bản bắt tay hợp tác công bố phim hoạt hình- “Hồn chi ca (hồn của nhạc)” , sẽ lấy hai phiên bản tiếng Nhật và tiếng Hoa chiếu ở trên đài, vì để phim hoạt hình có được hiệu quả làm nổi bật nét chính, đại diện bàn bạc riêng ở công ty khoa học kỹ thuật âm thanh hình ảnh Bạo

Phong rồi một lúc sẽ tổ chức thẩm định chọn lồng tiếng viên, giao cho Quyền Thiên Sóc tự mình tuyển chọn diễn viên.

Vừa ra tin tức không tới thời gian dự định, toàn bộ sân khấu và các nơi có người giỏi lồng tiếng suýt nữa thì làm đầy công ty khoa học kỹ thuật âm thanh hình ảnh Bạo Phong đến bùng nổ, mà Vu Vĩ Kỳ chính là một người trong số đó.

Cô là một cô gái xinh đẹp, cho dù chỉ là mặc áo màu trắng chấm hồng áo sơ mi tay dài cùng váy đen đến đầu gối, gương mặt không son phấn của cô, vẫn xinh đẹp đến mức làm người khác nín thở.

Gương mặt trái xoan cổ điển phần điêu ngọc mài* mà ôn nhu, lông mày cong cong đều đặn giống vầng trăng như được người vẽ nên, đôi mắt dịu dàng trong suốt như nước ẩn chứa sự tinh tế, đôi môi đỏ tươi xinh xắn lại trơn bóng làm say lòng người, tôn lên làn da trắng như tuyết không tỳ vết, để cô tựa như một vật phát ra ánh sáng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cho dù là phụ nữ, cũng không nhịn được muốn nhìn cô thêm mấy lần.

* Phần điêu ngọc mài: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao (gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, làn da mịn màng như viên đá được mài dũa) hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn.

Nhưng mà giờ phút này, cô cũng là hết sức căng thẳng nhìn kịch bản trong lòng bàn tay, luyện tập hết lần này đến lần khác lời thoại được phân, cho nên không chú ý tới trình độ thu hút ánh mắt của mình đã đạt tới 100%, nhưng cũng là người đẹp như Lương Tĩnh Mỹ lại chú ý tới rồi.

“Phim hoạt hình này ra rõ ràng chỉ cần hai mươi người lồng tiếng danh tiếng, nhưng nhiều người tới như vậy, xem ra người không biết tự lượng sức như cô cũng không ít đâu!” Cô ta dựa vào góc tường thấp giọng châm chọc.

Cô ta là một lồng tiếng viên từng trải ở trong giới lồng tiếng, là tài năng xuất chúng số một số hai, đã sớm nắm chắc phần thắng với đợt thẩm định chọn người này, không có chút căng thẳng nào.

“Hả?” Vu Vĩ Kỳ ép buộc chính mình từ trong kịch bản trở lại bình thường. “Chị Lương, chị đang nói chuyện với em sao?” cô nháy mắt to trong suốt xinh đẹp, trên khuôn mặt dịu dàng nhỏ nhắn viết hót hoảng hốt rõ ràng.

“Vô nghĩa, tôi không nói với cô, chẳng lẽ nói chuyện với quý?” Lương Tĩnh Mỹ trợn trừng mắt.

“A..... Thật xin lỗi, bởi vì em vừa mới đang diễn luyện lời thoại cho nên nghe rõ, phiền toái mời chị lặp lại lần nữa được không?” Cô lập tức xin lỗi, thái độ vừa khiêm tốn vừa nhu thuận.

Vào làm ba năm, cô rất vất vả từ tay sai đắc lực lên chức làm chuyên trách lồng tiếng viên, hiện giờ chỉ là một lồng tiếng viên mới không có danh tiếng gì, bởi vậy đối mặt đủ loại “Chỉ giáo” của các tiền bối, cô khiêm tốn tiếp thu toàn bộ đem khó khăn làm đồ bỏ ăn, đem khổ luyện làm rèn luyện.

“Lời hay không nói lần thứ hai, tôi thật sự lười tốn nhiều lời lẽ với cô, nhưng nói trở lại, chẳng qua chỉ mới là vài đoạn thoại, mà đến bây giờ cô cũng còn chưa nghiền ngẫm xong, xem ra đợt tuyển chọn này cô sẽ không có hi vọng rồi.” Lương Tĩnh Mỹ mím môi cười khẩy, thói quen chế giễu thành tính cách.

“Cho dù là như vậy cũng không sao.” Vu Vĩ Kỳ không có gì bức mình nói, chỉ là lộ ra dáng tươi cười dễ bảo. “Thử thách trong đợt tuyển chọn này rất là tốt, chỉ cần em nghiền ngẫm nhiều thêm vài lần, nhất định sẽ có thu hoạch.”

Lương Tĩnh Mỹ phản đối phát ra tiếng hừ lạnh. “Tiếp tục đi xuống lại chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, tôi xem cô vẫn là giúp tôi đi mua ly cà phê nóng có vẻ thực tế, vừa vặn cũng có thể thuận tiện thả lỏng tâm tình.” Cô ta cay nghiệt làm ra kết luận, tiếp theo lại lấy ra kính trang điểm kiểm tra lại lớp phấn trên mặt.

“A?” Vu Vĩ Kỳ có hơi sững sốt, nhớ tới lộ trình quán cà phê gần đây ít nhất 5 phút, không khỏi khó xử lên. “Chị Lương, tôi rất vui lòng giúp đỡ, nhưng sắp mau đến lượt tôi —— ”

Bốp!

Hộp kính trang điểm bị người dùng lực đóng lại, Lương Tĩnh Mỹ móc tờ tiền có giá trị lớn từ trong túi tiền ra, mạnh mẽ nhét vào trong tay cô.

“Số thứ tự của tôi trước cô, tôi cũng còn chưa có đến lượt, đáng vẽ cô khẩn trương cái gì? ”

“Nhưng là..... ”Vưu Vịnh Kỳ cắn môi đỏ mọng hồng nhuận thật sự rất muốn mở miệng từ chối nhưng cô nhất gan, không có tinh thần dũng cảm, danh không xứng thực, chỉ cần có người nói là có cô sẽ không bao giờ dám nói không, ưu điểm lớn nhất chính là từ nhỏ đến lớn không cãi nhau với người khác, nhưng mà đó cũng chính là khuyết điểm lớn nhất, cô vĩnh viễn là người bị ức hiếp.

“Cô biết khẩu vị thích uống của tôi, đã làm phiền cô.” Gộp lại tóc dài gọn sóng, Lương Tĩnh Mỹ lộ ra mỉm cười thắng lợi, sau đó làm đủ loại phong tình đi tới trước mặt một đám đàn ông.

Dáng người cô ta bốc lửa, ánh mắt chứa sức quyến rũ, lập tức đoạt được không ít sự chú ý, vài tên đàn ông chẳng những lập tức nhường chỗ ngồi ra, còn ân cần dâng nước trà lên.

“Không..... Phiền toái.”Nhìn nhóm tiền bối từng trải hòa thuận vui vẻ, dường như không có chút áp lực nào kia, cô thở dài đành chịu, cho dù đã không còn người đứng ở trước mặt, , làm hành động vô cùng có lễ phép .“Em sẽ mau chóng trở về, xin chị chờ.”

Chắc là chưa đến lượt cô?

Cầm miệng cốc cà phê giấy dày, Vưu Vịnh Kỳ giống như vội vàng đi đầu thai, bước nhanh lao ra khe hở cầu thang.

Lúc đầu dựa vào trình độ chạy chân sai vặt của cô, hoàn toàn có thể trong vòng 10 phút chạy trở về phòng chờ đợi, nhưng thang máy của cao ốc đột nhiên lại phát sinh sự cố, một đồng người chen chúc ở cửa thang máy, xông vào cướp lên ba thang máy còn dư, để không lãng phí thời gian, cô đành phải thay đổi đi leo cầu thang.

Độ cao của tầng 15 không tính là rất cao, nhưng đủ để làm cho người thở hổn hển, chân mềm không có sức, cho dù cô dọc đường đi ngay cả thời gian thở cũng giảm bớt, nhưng rồi vẫn trì hoãn một ít thời gian.

“Số một trăm mười năm tiểu thư Vưu, số một trăm mười năm tiểu thư Vưu, xin hỏi còn đang ở hiện trường không?”

Ở nơi xa, tiếng nói không có báo động trước của cô trợ lý vang lên, đã nghe giọng nói mềm nhẹ nhàng kia, thì giống như là khi trời trong xanh bỗng nhiên đánh xuống một đạo kinh lôi (thiên lôi làm người ta sợ hãi).

Không ngờ tới nhanh như vậy liền đến lượt bản thân, Vưu Vịnh Kỳ bị dọa đến trái tim muốn nhảy ra ngoài.

” Chờ một.... .. tôi sắp..... đến..... vù vù(tiếng thở)!” Bất chấp cà phê nóng trong tay sẽ tràn ra rơi vãi, cô vội vàng vung mạnh giơ hai tay lên, nhưng leo thang mười lăm tầng lầu, lại làm cho cô ngay cả một câu đều nói không xong, chỉ có thể liều mạng lấy hơi.

“Nhắc lại một lần, số một trăm mười năm tiểu thư Vưu, phiền toái mời cô khẩn trương đến phòng ghi âm phối hợp ghi âm, nếu không thì tư cách của cô sẽ bị hủy bỏ.”

Đằng trước, cô trợ lý không thể nào có tính kiên nhẫn tiếp tục kêu số.

Lương Tĩnh Mỹ đi ra từ phòng ghi âm cảm thấy đắc ý hài lòng, tuy rằng nghe thấy lời cảnh cáo của cô trợ lý, nhưng cũng không mở miệng nói ra nguyên nhân.

“Tôi..... Tôi..... Tôi đến đây!” Cho dù lá phổi bởi vì quá mức thiếu dưỡng khí mà thắt chặt, nhưng Vưu Vịnh Kỳ vẫn dựa vào lực ý chí làm người khác kinh ngạc, phát ra âm thanh vỡ vụn.

Dường như cô trợ lý nghe thấy, vì vậy chậm rãi xoay người.

“Phù phù..... Xin đợi một..... Phù phù..... Tôi sắp..... đến rồi.....” Cô thở dốc thật mạnh, miễn cưỡng phát ra một ít âm thanh.

Mọi người nghe tiếng, nhin không được cũng quay đầu nhìn xung quanh theo.

Dưới ánh đèn sáng sủa, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé thướt tha duyên dáng từ hành lang dài cảm đầu xuống chạy nhanh mà đến.

Gò má mềm dịu dàng không tỳ vết do thở dốc mà đỏ bừng đầy xinh đẹp, tóc dài vốn được tết kỹ lưỡng, cũng bởi vì chạy nhanh mà trở nên có chút hỗn loạn, hơn nữa cặp chân ngọc thon dài kia đang cất bước hướng phía trước, đường cong tuyệt đẹp giấu ở dưới váy đen đến đầu gối kia, gợi cảm gần như làm cho tất cả đàn ông thở dài.

Đàn ông có mặt nhìn đến không chớp mắt, nhưng Vương Vịnh Kỳ lại chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Rõ ràng hành lang dài chỉ có hơn mười mét, nhưng chạy lên lại như ngàn hà xa xôi như vậy, nếu cô trợ lý bởi vì không kiên nhẫn mà xoay người rời đi, cô nên làm cái gì bây giờ? Cho dù cô trợ lý đồng ý chờ đợi, mà tình hình trước mắt cô, cũng không có cách lập tức lắng xuống, càng khó nói lời thoái của cô cũng còn chưa có nghiền ngẫm được.

Đủ loại ý tưởng không tốt tựa như dòng suối chảy xoay chuyển ở trong đầu, cô càng chạy càng hồi hộp, càng chạy chân càng mềm, kết quả một cái không chú ý, là vướng phải góc tường bên cạnh cửa bồn hoa, cả người đột nhiên ngã nhào về phía trước, ly cà phê trên tay cũng bay vút ra ngoài –

“A, cà phê của tôi ! ”

Màu cà phê nguyên chất trên không trung vẽ ra một đạo đường vòng cung xinh đẹp.

Ánh mắt mọi người, cũng đi theo bóng trắng kia vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ.

Rắc!

Một bóng người cao lớn vừa vịn đẩy ra cửa của phòng ghi âm, từ bên trong đi ra.

Bao gồm cô trợ lý, mọi người trở mắt nhìn cà phê kia rất bay thuận lợi, đập tới cái trán của quỹ xui xẻo một tiếng đập vang lên kia, cái ly yếu ớt không chịu nổi va chạm như vậy, nháy mắt rời khỏi bay ra, trong nháy mắt văng nắp ra, cà phê nóng nhanh chóng đổ ra ngoài.

“Ô! Đau quá! ”

Wang Vịnh Kỳ quỳ gối nằm sấp trên sàn nhà lạnh như băng, nghi ngờ đầu gối của mình chắc chắn bị thương do ma sát.

Phía trước, khói trắng từ từ chậm rãi thổi lên trần nhà, trong nháy mắt mùi hương ngọt ngào quen thuộc của Cappuccino tràn đầy cả dãy hành lang, bỗng nhiên hiện trường vang lên một loạt tiếng hút không khí bên nhón.

Trời ạ! Hóa ra quỹ xui xẻo kia không phải là ai khác, vừa vặn chính là giám khảo duy nhất của đợt tuyển chọn này.

” Kịch tác Quyền!” Trong nháy mắt vị trợ lý gần Quyền Thiên Sóc nhất phát ra tiếng thét chói tai, vội vàng cầm danh sách vọt tới bên cạnh anh. “Trời ạ! Ngài không có việc gì chứ? Xin mời ngài mau đi với tôi, tôi mang ngài đi rửa nước!”

Tiếng nói sắc bén là âm thanh duy nhất trên hành lang dài, cho dù đau đến muốn rơi lệ, nhưng Vương Vịnh Kỳ vẫn nhận thấy được không khí đường như có chút quỷ dị.

Hình như hiện trường quá an tĩnh rồi.....

Cổ nén đau đớn, cô vịn vách tường dùng tốc độ nhanh nhất đứng lên, nhưng cô mới đứng lên, bỗng nhiên người bị ly cà phê đập lôm tiến đến trước mặt của cô.

“Ly cà phê này là của cô?”

Theo vài giọt chất lỏng màu nâu rơi xuống, một tiếng nói trầm thấp cũng từ trên rơi xuống.

“Á!” Nhìn ly cà phê trống không kia, đột nhiên cô đặc biệt có dự cảm vô cùng không tốt.

Lướt qua ly cà phê nhìn lại phía trước, chỉ thấy áo khoác của bộ âu phục cao cấp đắt tiền, bị chất lỏng màu nâu nào đó phá hủy hơn phân nửa, bên trong áo sơ mi chất liệu tơ tằm cũng bị nước màu cà phê bắn tung tóe và bám lên, trái tim nhảy lên, cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng đối diện lại là khuôn mặt lãnh

mặt nghiêm khắc, khuôn mặt tuấn tú lại dính vài giọt cà phê, nháy mắt cái miệng anh đào nhỏ nhắn chạy ra một tiếng hút không khí.

Là Quyền Thiên Sóc!

” Kịch tác Quyền, ngài vẫn nên nhanh chút đi rửa nước! ”Trợ lý lo lắng chen vào nói.

” Tôi hỏi lại một lần. “Quyền Thiên Sóc không để ý đến trợ lý hô to gọi nhỏ, chỉ là luôn luôn nhìn chăm chăm Vưu Vĩnh Kỳ.”Ly cà phê này là của cô?” Mặt anh không chút thay đổi hỏi, ánh mắt sắc bén giống như rất muốn tháo cô thành tám khối.

Vừa vặn, trong khoảnh khắc ngay tại ly cà phê rơi đó, nếu không phải anh phản ứng rất nhanh, rồi lấy cánh tay bảo vệ khuôn mặt, chỉ sợ anh đã sớm bị phỏng rồi!

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài tái xanh, cho dù ngu ngốc cũng biết chất lỏng màu nâu trên mặt anh và trên áo phục áo khoác là cái gì.

Cô vậy mà— vậy mà— vậy mà— hắt cà phê nóng hổi lên trên người Quyền Thiên Sóc!

Bị cái miệng nhỏ nhắn, dường như Vưu Vĩnh Kỳ đã thấy được viễn cảnh bản thân ngồi ở ven đường nhật ve chai.

Xong rồi, đặc tội Quyền Thiên Sóc, chẳng khác nào đặc tội toàn bộ giới nghệ thuật, cô sẽ mất đi tất cả công việc lồng tiếng, sẽ bị đá ra công ty, nhưng trước hết, cô sẽ bị tất cả nghệ sĩ diễn viên ném trứng gà, tiếp theo cô sẽ bị Quyền Thiên Sóc lột một lớp da, sau đó nữa vứt đến hố chất thải chôn ngay tại chỗ.

Sau cùng tất cả giới diễn nghệ cũng biết, tuy rằng Quyền Thiên Sóc cao quý như chích thần, nhưng bản tính lại nghiêm khắc giống như Diêm Vương, khủng bố như Ma vương bất kể là ai chọc giận anh, không ai có kết cục tốt.

“Phải.... Phải.... Là của tôi..... ” Trên hành lang dài rõ ràng có một mảng ánh đèn sáng tỏ nhưng cô lại chỉ cảm thấy trước mắt một mảng tối tăm, chỉ có ba chữ mà cô gần như suy yếu đến nói cũng không xong.

“Cô cố tình? ”Anh lại hỏi, con ngươi sắc bén như nhìn chăm chú con mồi, phát ra ánh sáng làm người ta sợ hãi, dường như chỉ cần cô dám gạt đầu nói phải, ngay tại chỗ sẽ chết một cách bi thảm.

Cái đầu nhỏ nhỏ lập tức lắc đều như trống bỏi ở thời kì xưa, Vưu Vĩnh Kỳ không chỉ run rẩy không ngừng, mà ngay cả cái miệng nhỏ nhắn cũng mất đi màu máu.

“Không, không phải, tôi..... Tôi là bởi vì ngã, té ngã, cho nên mới..... ”Cô cảnh giác sợ hãi thử giải thích, nhưng hết lần này tới lần khác lại ngay cả một câu cũng nói không xong.

Hiện trường, không ít người cảm nhận được sợ hãi của cô, nhưng chỉ có điều không ai dám mở miệng cầu xin thay cô, người tốt một chút thì chỉ có thể yên lặng đích trốn ở góc cầu nguyện thay cô, nhưng cũng có không ít người nén cười vui sướng khi người gặp họa, trốn một bên xem kịch vui, Lương Tĩnh Mỹ chính là một người trong số đó.

“Tôi thật sự, thật sự xin lỗi, xin ngài nhận..... Chấp nhận xin lỗi của tôi, tôi sẽ chịu, chịu hết, hết mọi trách nhiệm..... ”Cho dù trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô vẫn hết sức thật tâm xin lỗi chân thành, nhưng mà ánh mắt Quyền Thiên Sóc càng lúc càng sắc bén.

Chỉ thấy con ngươi đen của anh nhắm lại, nhưng bất ngờ không phòng bị lại nắm cằm của cô, từ trong cơ thể anh phóng ra bức xạ ra quyết đoán vô hình, lớn mạnh gần như làm cho cô ngạt thở.

Tâm trạng căng lên, cả người cô cứng ngắc, sợ hãi đến ngay cả răng nanh cũng bắt đầu run lên cạch cạch.

“Nói lại lần nữa xem. ”Anh thấp giọng ra lệnh, dường như là tìm ra cái gì, ở chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng màu đen không thể xem xét.

“Á! ”Cô sợ tới mức gần chết, hoàn toàn không hiểu được nên nói cái gì.

“Lặp lại lời nói vừa mới nói lần nữa!” mi cau chặt, anh không kiên nhẫn khế quát thúc giục.

Lời nói vừa mới nói?

Mặc dù cô không rõ nguyên nhân nhưng vẫn nghe theo lặp lại lời nói.

“Tôi thật sự, thật sự xin lỗi, xin ngài nhận..... Tiếp nhận của ta xin lỗi, ta sẽ chịu, chịu hết, hết mọi trách nhiệm.....” Bởi vì cầm bị cố định lại, cô chỉ có thể bị bắt buộc đối mặt với ánh mắt khiếp người của anh, gần như mỗi lần nói một chữ, thân thể nhỏ nhắn mềm mại sẽ hơi run rẩy một chút.

Thấy bộ dáng còn thương tiếc, mà ngay cả thân là phụ nữ như trợ lý cũng nhận không được cảm thấy thương tiếc, nhưng mà Quyền Thiên Sóc lại chỉ nhếch khóe môi lên.

“Hồn chi ca” Là tác phẩm tâm đắc của anh, cho nên anh mới có thể tự mình tham dự vào đợt tuyển chọn này, tự mình chọn lồng tiếng viên, tuy rằng phần lớn nhân vật đã tìm thấy diễn viên lồng tiếng thích hợp, nhưng mà quan trọng nhất là nhân vật nữ chính, cho tới hiện nay vẫn không tìm được người chọn lựa thích hợp.

Anh cần chính là một loại tươi mát tự nhiên, có thể làm cho người cảm giác tiếng nói mới mẻ, tiếng nói kia không thể quá mức cứng nhắc, cũng không thể quá mức mềm yếu, tốt nhất phải có một loại có thể kích thích cảm giác ý muốn bảo hộ mềm yếu của đàn ông, nhưng mà phần lớn diễn viên lồng tiếng vì muốn nói được đặc sắc như vậy, nên lúc nào cũng cố ý đè nhẹ tiếng nói, hoặc là giọng nói mềm mại ngữ điệu lập dị, nhưng lại không giống với người phụ nữ trước mắt ngay cả nói cũng không xong này.

Cô có loại hồn nhiên tự nhiên biến thành nhu nhược, chứa đựng mềm mại và khiêm tốn ở trong giọng nói, hoàn toàn phù hợp cá tính của nhân vật nữ chính—

Trông mắt đen chớp mắt một cái, anh buông quai hàm tinh xảo kia ra.

“Cô cũng tới tham gia tuyển chọn?” Anh sắc bén hỏi.

Nếu cô nói không phải, anh có thể chờ cho cô một con đường sống hay không?

Vưu Vệnh Kỳ mặt như cây khô, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy vài cái, cuối cùng không có cách nào nói đối che giấu lương tâm.

“... Đúng. ”Ồ, tạm biệt rồi, công tác của cô, còn có tương lai của cô, từ hôm nay trở đi, cô phải trở về nhà ăn bám gia đình rồi!

“Kịch tác Quyền.” Trợ lý bên cạnh nhanh trí, dường như đoán được ý nghĩ trong lòng của ông chủ, liền tranh thủ chuyển giao bản lý lịch trong tay ra ngoài, đồng thời còn thấp giọng tóm tắt một ít thông tin cơ bản. “Cô ấy là tiểu thư Vưu số một trăm mười lăm, vào được ba năm, hiện nay là diễn viên lồng tiếng đã ký hợp đồng với công ty Thiên Mã.

Quyền Thiên Sóc gật đầu, cúi đầu xem sơ qua bản lý lịch trong tay .

Trên bản lý lịch phóng to, làm người nhìn chú ý nhất là ảnh chụp trên đó, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy khí chất cổ điển, sự thật chứng minh bản thân cô đẹp hơn trong ảnh một chút.

Nhanh chóng xem qua những việc trải qua sau học của cô, anh lập tức đặt ánh mắt lên lại trên người cô.

Dường như con người đen sắc bén như chim ưng như soi mói cái gì, từ khuôn mặt xinh đẹp kia đi xuống nhìn đến cặp đùi thon dài xinh đẹp kia, dọc theo cặp đùi đẹp kia là lại đường cong hoàn mỹ tiếp theo trở lại cặp mắt lấp lánh trong như ẩn chứa nước kia.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô lại run rẩy lợi hại hơn rồi.

Cô giống như con thỏ bị dã thú bức đến góc, sợ hãi đến động cũng không dám động, lại chỉ có thể bất lực co rúm, dùng ánh mắt nhất gan thương xót nhìn dã thú, van xin dã thú có thể giơ cao đánh khẽ ——

Cảm thụ nào đó ở trong lòng kỳ dị chợt lóe rồi biến mất, anh nhận không được nghiêng người kéo gần khoảng cách.

“Cô sợ tôi? ”Anh có thâm ý khác hỏi.

Cơ bản Vưu Vệnh Kỳ không hiểu được nên trả lời như thế nào, bởi vì ngay lúc này, trong đầu óc của cô chỉ có một ý niệm, đó chính là chạy trốn!

Nhưng cổ tình cô lại không có cái dũng khí đó, càng không có phần can đảm kia, dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô chỉ có thể chống đỡ chính mình không yếu đuối, toàn bộ sức lực đều rơi rụng, thì làm sao lại dám trốn đi?

Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ gặp người có khí phách đàn ông giống như anh, chỉ một ánh mắt, liền đủ để làm người ta rụng rẩy, càng khỏi nói khi anh nghiêm mặt ra lệnh thì cả người khí thế uy nghiêm kia, chỉ sợ ngay cả quỷ thần cũng không dám trái.

Cho đến cuối cùng, cô vẫn không thể nào phát ra một chút âm thanh, chỉ có thể hốt hoảng lúng túng nhìn anh, vẻ mặt giống như sắp khóc.

Trong góc phòng, Lương Tĩnh Mỹ ý cười tăng thêm, không khỏi khen ngợi một màn xinh đẹp này.

Xem đi, cô ta sớm nói qua cô là không có hi vọng.

“Kịch tác Quyền, còn có năm mươi tám người chờ tuyển chọn, ngài muốn quay về phòng ghi âm, hay là mời chế tác giúp đỡ tiếp tục tuyển chọn?” Mất trợ lý nhìn đồng hồ trên tay, không nhịn được nhẹ giọng nhắc nhở.

Thời gian bị cà phê nóng hắt cũng đã qua 3 phút, lúc này lại chườm lạnh chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì, nếu Quyền kịch tác không có lên tiếng, có lẽ là không việc gì nữa.

Quyền Thiên Sóc gật đầu, không bởi vì của trầm mặc cô mà đột nhiên giận dữ, càng không có mở miệng tiếp tục tra hỏi, bởi vì của cô trầm mặc, chính là đáp án hoàn mỹ nhất.

Ngày này hai tuần sau, chính là ngày tháng giao hẹn cùng mẹ, đến lúc đó anh muốn chính là nhất gan nghe theo giống cô như vậy, “Tình nhân ”nhất gan vô dụng!

“Mời chế tác giúp đỡ chứ.” Khi trả lại bản lý lịch cho trợ lý phía trước, anh quyết đoán rút ra bút máy, trên đầu bản lý lịch đánh một dấu.

“Vâng” Nhìn thấy ký hiệu đặc biệt kia, trợ lý rất bình tĩnh, im lặng nhận trở lại bản lý lịch.

“Về phần cô.” Nhìn thấy Vưu Vĩnh Kỳ sớm đã bị hù dọa đến ngốc, anh bỗng nhiên nhếch khóe miệng, đường cong có chút ý vị thâm trường.

Khuôn mặt nghiêm khắc tuần tú không bởi vì nụ cười nhẹ này, mà trở nên tương đối ôn hòa, ngược lại, Vưu Vĩnh Kỳ chỉ cảm thấy anh càng trở nên khủng bố hơn ——

Anh cười đến mức vui vẻ như vậy, là, là muốn, muốn “Xử trí ”cô như thế nào rồi sao?

“Đi theo tôi, tôi có lời nói với cô.” Ngón trở thon dài ngoéo một cái mạnh mẽ, anh ra lệnh giống như hoàng đế, tiếp theo không đợi cô có phản ứng, liền làm gương đi trước xoay người rời đi.

Trong đầu cho dù có trăm ngàn cái không muốn, Vưu Vĩnh Kỳ cũng không dám cãi lời, chỉ có thể gượng lên hai chân như mềm nhũn ra, tuyệt vọng đuổi kịp bước chân của anh.

Ô ô, lần này, cô CHẾT, CHẮC, RỒI!

2. Chương 2

Anh là một người thích đánh nhanh thắng nhanh, một khi quyết định, sẽ không đồng ý thay đổi.

Nhìn thấy cô gái nhỏ ngoài cửa đi với tốc độ rùa bò, Quyền Thiên Sóc chính là nhú mày không kiên nhẫn, anh vòng hai tay ôm ngực, bắt đầu dùng ngón trở thon dài gõ trên cánh tay đếm thời gian.

Một giây, hai giây, ba giây ——

Cô gái nhỏ kia chỉ đi được một mét.

Bốn giây, năm giây, sáu giây —

Cô gái nhỏ kia không cần thận vấp một chút, thiếu chút nữa thì đụng vào tường.

Tiếp theo để ổn định thân thể, cô lại tốn 3 giây.

Chín giây trôi qua, đừng nói là đuổi kịp bước chân của anh, cô không ngã chết đã là không tồi rồi!

Buông hai tay, nhanh chóng mắt anh nhìn thời gian trên tay, dứt khoát chủ động mở bước chân, một tay nắm lấy cô kéo vào phòng họp.

“Động tác của cô không thể nhanh chút sao?” Anh không nhìn mà đẩy cánh cửa, không nhìn được khiến trách động tác chậm của cô.

Ầm!

Đóng cửa rồi, Vụ Vĩnh Kỳ lại sợ tới mức thiếu chút nữa bắn đến trên không.

“Vâng, thực xin lỗi, tôi chỉ là.... Chỉ là..... ” Về mặt cô cầu xin, thử giải thích.

Đợi cô nói hết lời, chỉ sợ trời cũng tối sầm!

“Quên đi!” Quyền Thiên Sóc kiên nhẫn cắt đứt lời nói, tiếp theo nhanh chóng qua bên cạnh kéo cái ghế. “Ngồi” Anh chỉ vào cái ghế ra lệnh.

“Không, không cần, tôi đứng— ”

“Tôi kêu cô ngồi thì ngồi.” Anh trừng mắt nhìn cô.

Phịch!

Sợ hãi quá độ, nên hai chân của cô làm ra phản ứng nhanh hơn đầu óc của cô, thời gian không đến nhảy mất, cô liền ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, hai chân cô khép lại, lưng thẳng, tư thế ngồi nghiêm chỉnh như người mẫu chuyên nghiệp.

“Tên là gì?” Nhìn thấy cô ngồi xuống, anh mới hài lòng buông xuống sắc mặt.

“Vụ Vĩnh Kỳ.” Giống như nhìn ra cá tính không thích dây dưa của anh, cô không dám do dự, nhanh chóng trả lời.

Có dừng khí?

Anh không đưa ra bình luận bĩu môi dưới.

“Mấy tuổi? Người ở nơi nào?” Anh tiếp tục hỏi.

“Hai mươi lăm tuổi, người Đài Bắc.” Được hỏi thì cô đáp.

Cô hai mươi lăm rồi?

Con người đen sắc bén như chim ưng không nhìn được nhìn mặt không thoa son phấn kia nhiều thêm vài lần, xem như thế nào, cũng cảm thấy cô nhiều nhất là hai mươi.

Cũng được, tuổi cũng không phải quan trọng, quan trọng là, cô xem ra chính là một bộ dáng dễ ức hiếp.

Lúc trước sở dĩ phải việc cố tình nhân, chỉ là cho qua cái bức hôn của mẹ, ai có thể dự đoán được mẹ lại sẽ coi đây là kế, phản lại anh một quân? Chuyện cho tới bây giờ, anh cũng chỉ tương kế tựu kế, làm ra một tình nhân báo cáo kết quả nhiệm vụ cho qua chuyện.

Với thân phận, địa vị của anh, thực ra muốn tìm một phụ nữ làm tình nhân cũng không khó, anh có thể từ trong tình nhân cũ chọn người ra, phối hợp diễn xuất “Thoát tiết mục cưới” này, đáng tiếc căn cứ vào kinh nghiệm của anh mà xem, phụ nữ xoay quanh ở bên cạnh anh nếu không phải quá mức kiêu ngạo, sau khi chia tay thì cả đời không qua lại với nhau, bằng không chính là giới về tâm kế, một khi bỏ lên rồi, sẽ chết cắn không tha.

Anh chỉ muốn thoát hôn, chứ không muốn rước lấy phiền toái, cho nên thuận tiện anh cần một người phụ nữ không phiền toái, nghe lời lại không đáng ghét đến đóng vai tình nhân của anh.

Mà cô, không thể nghĩ ngờ chính là người tốt nhất để lựa chọn.

Khóe miệng nhếch lên, anh tháo cà vạt, mở khuy áo, cởi áo khoác âu phục gọn gàng.

Mặc dù trên vải dệt màu đen không nhìn ra vết cà phê dính hồng nhiều lắm, nhưng bên trong áo sơ mi chất liệu tơ tằm lại có nhiều thêm vài chàm hoa do vết cà phê dính vào, nhìn “Bằng chứng phạm tội” của mình, trái tim Vương Vịnh Kỳ co rụt lại, dè dặt không nhìn được từ trong túi rút ra một cái khăn tay hình vuông thêu hoa được giảm giá.

“Thực xin lỗi, tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm đi giặt quần áo.” Do dự vài giây, cô mới dám đưa ra khăn tay. “Ngài... Có bị bỏng ở đâu không?” Cô lên nhìn trộm từng chàm màu cà phê bị dính trước ngực kia của anh, hiện đây trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ tự trách mình.

Nhìn thấy khăn tay trắng tinh như mới kia, Quyền Thiên Sóc suýt nữa thì khó tin nhướng mày, không nghĩ tới đầu năm nay còn có phụ nữ mang khăn tay bên mình, cô cho rằng cô vẫn đang học tiểu học sao?

Anh không khách khí qua lấy khăn tay, cũng không phải lau áo sơ mi, mà cúi đầu nghiên cứu hoa thêu bên trên khéo léo trang nhã. Không trang điểm, mà ngay cả mang theo khăn tay bên người đều trang nhã như vậy, anh xem ra phải tìm chút thời gian, thay đổi hình dạng cho cô, làm cho cô có thêm hơi thở của tình nhân, nếu không đừng nói là mẹ đã bị lừa gạt, e rằng ngay cả người làm trong nhà cũng bị lừa gạt hết.

Cầm áo khoác ném tới bàn hội nghị, anh mở bước chân, kéo gần thêm khoảng cách của nhau.

“Cô, làm tình nhân của tôi.” Anh đi thẳng vào vấn đề, đưa ra yêu cầu.

“Cái gì?” Tình cái gì? Nhân cái gì? Vương Vịnh Kỳ đặc biệt hoài nghi cô nảy sinh nghe nhầm.

Cô kinh ngạc ngay cả hít thở cũng đã quên, chỉ có thể ngửa mặt lên ngậy ngốc nhìn anh.

Anh lười lặp lại lời nói giống nhau.

“Chỉ cần cô đồng ý làm tình nhân của tôi, tôi sẽ không truy cứu chuyện cô hắt cà phê lên người của tôi, trừ cái đó ra tôi sẽ còn nhìn kỹ biểu hiện của cô, thêm khen ngợi cho cô, chỉ cần cô thể hiện tốt, tôi khẳng định sẽ dúi dúi cô.” Không phải anh là người chẳng phân biệt được giữa công và tư, nhưng nói thật, giọng của cô đúng khẩu vị anh.

Tiếng nói của cô có nét đặc sắc, giọng điệu nói chuyện cũng không giống với người bình thường, cô có tiềm năng, chỉ là chưa đủ tự tin và tôi luyện, chỉ cần gọt giũa và huấn luyện, đợi một thời gian nhất định có thể đạt thành tựu xuất sắc to lớn.

Cái gì? Cái gì? Cái gì?

Cả người Vương Vịnh Kỳ đều rối loạn.

Trừ bỏ câu đầu tiên, mỗi một chữ, mỗi một câu tiếp theo của anh, giống như sấm chớp bắn phá ngoài bầu trời âm đến thiếu chút nữa thì cô hồn phi phách tán.

Anh lại làm như là không phát hiện kinh ngạc của cô, cứ thế tiếp tục nói: “Làm tình nhân của tôi cũng không khó, tôi không có nhiều yêu cầu lắm, chỉ có bốn nguyên tắc, thứ nhất chính là cô phải theo lệnh truyền mà đến, thứ hai chính là cô tuyệt đối phải nghe theo mỗi mệnh lệnh của tôi, thứ ba, cô nhất định phải tùy thời chuẩn bị làm tốt hi sinh, thứ tư, cũng là cái quan trọng nhất, đó chính là ở bất kể tình huống nào, cũng không được làm phiền tôi.” Anh híp mắt, dùng giọng nói giống như đe dọa, hết sức nhấn mạnh cái này.

Ông trời minh giám, mặc kệ đời này hay là đời sau, cô cũng sẽ không dây dưa với anh, duy nhất cô muốn làm, chính là bỏ chạy ——

“Chỉ cần cô có thể ngoan ngoãn tuân thủ bốn mục nguyên tắc này, như vậy tôi nói được làm được, tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô. Thế nào, cô có ý kiến gì không?”

Cô có.

Nhưng mà cô đã sợ đến không nói ra lời rồi. Cô không nhúc nhích, chỉ ngậy ngốc nhìn anh, cả người cứng ngắt giống như một búp bê gốm sứ thất bại.

“Rất tốt, chuyện này cứ quyết định như vậy.” Im lặng của cô, là cách lấy lòng anh tốt nhất, cho dù hiểu được cô do sợ ngậy người mới không đáp trả lại, dĩ nhiên anh đoán được cô nhát gan, nên dứt khoát quyết định sự việc. “Biết tôi đang ở đâu không? ”Anh như là nghĩ đến cái gì đó, bất thành linh lại hỏi.

Im lặng.

“Không biết?” Anh đoán.

Vẫn im lặng.

Nhìn Vuư Vịnh Kỳ cho dù bị vây trong trạng thái sợ hãi kia, vẫn xinh đẹp mê người, anh không nhịn được vui vẻ rút danh thiếp ra, ở mặt sau gọn gàng viết xuống một hàng địa chỉ.

“Phía trên có địa chỉ của tôi, tìm tôi báo danh lúc ba giờ chiều thứ bảy.”Nhét danh thiếp vào giữa lòng bàn tay cô đồng thời, anh nghiêng người áp vào vành tai xinh đẹp như vỏ sò của cô, dịu dàng nói: “Chúng ta không gặp không về.”

Ngôn ngữ của anh chính là ma chú(, hứa hẹn của anh chính là khế ước, anh làm ra tất cả quyết định, chính là Thiết luật.(luật lệ quy định đã đưa ra thì ko thể thay đổi)

Anh, là ác ma.

Tiếng hút không khí bật ra từ cái miệng nhỏ run rẩy đến trắng bệch, Vuư Vịnh Kỳ giống như gặp ác mộng, cả người mồ hôi lạnh, cho đến lúc này, cô mới bỗng nhiên tỉnh giấc, nên cô lập tức khéo léo từ chối “Giao dịch màu hồng phần ” khủng bố này, nhưng anh sớm đã mang theo áo khoác âu phục, như gió lốc đi ra phòng họp.

Nhìn bóng dáng cao lớn khí thế bức người kia, cô mở cái miệng nhỏ nhắn, nhưng hoảng hốt phát hiện bản thân thể nhưng lại không phát ra một chút âm thanh.

Trong phòng hội nghị yên lặng, chỉ có tiếng tim đập mỗi lúc một nặng của cô.

Kết quả tuyển chọn rất nhanh thì công bố.

Cô, là nhân vật nữ chính.

Kết quả như vậy, chẳng những làm cô thấy kinh ngạc, còn làm cho hơn trăm người cạnh tranh rớt vỡ mắt kính, dù sao có hơn vài chục người tận mắt thấy cô làm “Chuyện tốt ” gì, cũng biết được cô căn bản chưa vào phòng ghi âm tham gia tuyển chọn, nhưng cố tình lại được nhận vai nữ chính.

Kết quả vừa công bố, điện thoại chất vát cuộc tuyển chọn không công bằng, giống như gió mạnh cần quét đường dây của công ty khoa học kỹ thuật hình ảnh, đủ loại phỏng đoán như hoa tuyết bay tán loạn đầy trời.

Có người khẳng định cho rằng sớm đã có điều động nội bộ, có người chửi bới nhất định trong đó có sự móc nối, trong lúc đó có người thậm chí nghi ngờ quan hệ cô và Quyền Thiên Sóc không hề chính đáng, cho nên mới được trúng tuyển—

Sáng sớm cô mới bước vào cửa chính công ty, đồng nghiệp công ty tất cả đều chen chúc xông tới, nhiệt tình “Hỏi thăm ân cần ”tâm tình của cô, “Nhân tiện ”tìm hiểu sự thật, về phần chỉ nhận được vai diễn nhỏ như Lương Tĩnh Mỹ, trái lại không có nói nhiều, chẳng qua cô ta đã đánh mất một đồng tài liệu lớn, “Nhờ cây ”cô photo .

Tuy rằng về phần lớn phỏng đoán khoa trương, cô đều có thể như đinh đóng cột lắc đầu phủ nhận, nhưng dưới sự phỏng đoán hạng nhất của mọi người, cô lại cứng ngắc chỉ có thể cười miễn cưỡng.

Lẽ nào đây chính là “Điêu đả ”? theo lời của anh. Nói cách khác, anh cố tình làm ra kết quả tuyển chọn, anh thật sự, xác định, chắc chắn muốn cô làm tình nhân?

Điều này sao có thể!

Loại dựa vào thủ đoạn để lấy được việc làm này, cô một chút cũng không muốn, cô tuyệt đối không thể vì tiền đồ mà bán bản thân, bản thân, bản thân –

Á.... Cuối cùng, tóm lại, cô chính là từ chối tiếp nhận phần “Vinh hạnh đặc biệt” này!

Cô đặc biệt nghỉ phép nửa ngày chính là vì muốn mời anh thu hồi quyết định đã công bố cũng như sửa đổi kết quả tuyển chọn, nhưng, nói trở lại, cô thật sự làm được sao?

Nhìn cánh cửa màu gỉ sét trước mắt, Vưu Vĩnh Kỳ rõ ràng nghe thấy, tim của cô lại bắt đầu thua kém nhảy điệu clacket, ngón tay nhỏ trắng đống băng ở giữa không trung, nhưng từ đầu đến cuối lại không có dừng khí ấn chuông cửa.

Làm sao bây giờ? Cô thật sự sợ anh, chỉ cần chung sống một phòng với anh, cô liền hồi hộp ngay cả nói cũng nói không được, muốn anh thu hồi quyết định đã công bố, nói dễ thì dễ hơn làm khi? Huống chi hình như tính cách của anh không được tốt lắm, nếu cô không cẩn thận chọc giận anh—

Kết!

Bỗng nhiên cửa chính màu gỉ sét bị người đẩy ra, bỗng nhiên một cô gái cao ráo xinh đẹp đưa đầu từ trong nhà ra.

Không ngờ được trước cổng sẽ lại có người, cô gái vốn là sững sốt, sau đó lập tức lộ ra nụ cười hào phóng, nhưng Vưu Vĩnh Kỳ lại giống như trẻ nhỏ làm chuyện xấu bị bắt ngay tại chỗ, sợ tới mức không biết nên phản ứng làm sao.

Ô oa! Cô, cô cô cô cô nhận ra cô ấy!

Cô ấy là Diêu Ty, là người mẫu xinh đẹp tiếng tăm lừng lẫy, đồng thời cũng là bạn gái trong lời đồn của Quyền Thiên Sóc, tuy rằng bên ngoài Quyền Thiên Sóc khẳng khái không thừa nhận quan hệ hai bên, nhưng tám hình hai người cùng ra vào, lúc nào cũng sẽ xuất hiện ở đủ loại báo chí, tạp chí.

Cho dù cô không có chút hứng thú với tin tình cảm, nhưng tận mắt chứng kiến nhân vật nữ chính trong lời đồn ra vào nơi ở của Quyền Thiên Sóc, lại làm tay chân cô cực kỳ luống cuống.

Nếu, anh đã có bạn gái rồi, làm sao anh có thể yêu cầu cô làm tình nhân?

“Hello! Tìm người sao?” Diêu Ty hào phóng tự nhiên lên tiếng chào hỏi, mặc dù là một người mẫu, nhưng thái độ lại đặc biệt hòa ái dễ gần.

“Á..... Đúng vậy.” Nhớ tới mục đích chính mình đến đây, Vưu Vĩnh Kỳ không nhin được chột dạ, dùng mắt trên túi đựng laptop ở giữa hai tay.

Diêu Ty lại cười hỏi: “Tìm A Sóc? ”

A Sóc?

Vưu Vĩnh Kỳ lại càng chột dạ, ôm chặt túi đựng laptop, cô nhẹ nhàng gật đầu, nửa câu nói cũng không dám nói, chỉ sợ sẽ lộ ra sơ hở gì.

Nhưng cô càng im lặng, Diêu Ty lại càng cảm thấy hứng thú với cô.

Thân là nhà soạn kịch đang nổi, từ trước đến nay bên người A Sóc không thiếu phụ nữ, tuy rằng cô không hiểu A Sóc thích phụ nữ dạng gì, nhưng cô dám khẳng định trăm phần trăm, A Sóc tuyệt đối sẽ không có khả năng trên chộc loại mềm mại nhỏ nhắn, giống như chạm một cái sẽ vỡ này!

Chặc! Bọn họ tốt xấu cũng coi như là “Liên quan không ít”, nhưng anh lại gạt cô tìm một người đẹp cổ điển đến nơi ở, chẳng lẽ ——

Mắt đẹp quay một vòng tròn, Diêu Ty càng cười sâu hơn, cuối cùng không nói gì kéo Vưu Vĩnh Kỳ vào trong nhà.

“Cô tới đúng lúc, A Sóc đang muốn uống cà phê nóng đấy! ” Cô ấy nhiệt tình nói, sau đó quen đường quen cửa mang theo cô đi tới một gian nhà bếp sạch sẽ rộng lớn.

“Hả? ” Về mặt Vưu Vĩnh Kỳ mờ mịt.

Quyền Thiên Sóc muốn uống cà phê có quan hệ gì với cô sao?

“Anh chỉ uống cà phê đen được pha ngay sau khi xay, không thêm sữa cũng không thêm đường.” Cô ấy tốt bụng giới thiệu khẩu vị yêu thích của Quyền Thiên Sóc, cũng từ trong tủ lấy ra một bịch cà phê, quay đầu lại cười tí mắt hỏi: “Cô biết pha cà phê không? ”

Vưu Vịnh Kỳ lưỡng lự trong chốc lát mới gật đầu.

“...Biết.”

“Thật tốt quá, đúng lúc tôi có việc đang vội, như vậy phiền cô giúp pha tách cà phê đưa đến phòng sách lầu hai, vô cùng cảm kích! ” Cô ấy mặt mày hớn hở vừa lấy ra một ít dụng cụ, tiếp theo liền vội vàng rời khỏi nhà bếp.

“A, xin đợi một chút!” Vưu Vịnh Kỳ đuổi theo. “Thực ra tôi và Quyền tiên sinh không phải hẹn hôm nay, bởi vì tôi có việc gấp mới có thể mạo muội làm phiền, cho nên có thể phiền toái cô giúp tôi nói một tiếng hay không?”

“Không sao, không sao.” Cô ấy giống như nữ chủ nhân nhiệt tình vỗ vỗ tay cô, nhưng lại ông nói gà, bà nói vịt nói: “Còn nhớ rõ tôi vừa mới nói không, A Sóc chỉ uống cà phê đen không thêm sữa không thêm đường, còn có đặc biệt anh ấy không thích chờ người khác, cô đợi pha cà phê xong, tốt nhất nhanh chút đưa cà phê đến phòng sách.”

Cô “Đưa cà phê”?

“Ừ, đúng rồi, thuận tiện nói với anh một tiếng tôi đi trước, nói với anh ấy không cần nhớ tôi nha.” Quăng một nụ hôn gió, cô ấy giống như con bướm xinh đẹp, nhẹ nhàng đi tới góc phòng khách, kéo hành lý sớm đã chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng linh hoạt đi ra cửa chính.

Ầm!

Cửa chính bị người ta dùng lực đóng lại.

Đứng ở cửa phòng bếp, Vưu Vịnh Kỳ ôm túi laptop, giống như trẻ nhỏ lạc đường, bất lực không biết nên làm như thế nào cho phải, cho đến khi đồng hồ trên tường phát ra tiếng kêu báo giờ đúng (tức 8 giờ, 9 giờ), cô như ở trong mộng mới tỉnh xoay người chạy vào phòng bếp, dùng tốc độ nhanh nhất xay cà phê xong rồi pha.

Bưng tách cà phê nóng hằm hập, cô thấp thỏm đi lên lầu hai.—

Biệt thự lớn của Quyền Thiên Sóc, cũng không ít phòng, nhưng chỉ có một phòng có tia sáng truyền ra từ khe cửa, cô đoán phòng này chính là phòng sách.

Thành thật! Thành thật!

Cùng với tiếng tim đập dữ dội, cô không còn lựa chọn khác buộc phải gõ cửa, sau đó trong nháy mắt, rất nhanh trong phòng sách liền truyền ra tiếng động —

“Đáng chết, có phải cô không muốn sống hay không! ”

Bang một tiếng, cánh cửa cứng rắn bị người khác dùng lực kéo ra, Quyền Thiên Sóc cau mày rậm, vẻ mặt giống như Godzilla muốn huỷ diệt thế giới.

Nếu không phải lo lắng trong tay còn bưng tách cà phê nóng, thì nhất định cô sẽ chạy trốn khỏi hiện trường.

“Thật, thật, thật xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn quấy nhiễu ngài! ” Cô ấy náy vội vàng nói, nhanh chóng bưng cao cà phê trong tay. ” Bởi vì tôi có chuyện muốn, muốn nói với ngài, nhưng sau đó Diêu tiểu thư đã nói ngài muốn uống cà phê, nên, cho nên tôi mới đi lên, tôi thật sự, không phải cố tình. ” Cô giải thích giống như nói năng lộn xộn.

“Là cô? ” Nhắm chặt mắt lại, thế này Quyền Thiên Sóc mới phát hiện người làm phiền anh làm việc, không phải là tiểu ác ma làm người và thần đều phần nộ. “Là Diêu Ty cho cô vào?” Nhìn cô gái nhỏ kia không cao tới vai của mình, sắc mặt của anh mới thả lỏng một ít.

“Bối, bối vì cô ấy thấy tôi đứng ở ngoài cửa, cho nên..... ”

Làm sao tiểu ác ma kia lại hồ đồ đến cả nhà báo cũng mời vào? Rốt cuộc đây là nhà ai, cô ấy dám tự tiện cho người vào đây?

“Cô ấy đâu? ”Anh hung ác nham hiểm hỏi.

“Điều tiểu thư có, có việc đi trước, cô ấy muốn tôi chuyển lời với ngài, rằng ngài.... ngài không cần nhớ cô ấy. ” Cô vừa sợ vừa xấu hổ trả lời, tại hiện trường bắt gặp chuyện xấu cô cảm thấy ngượng ngùng một chút.

Nhớ cô ấy?

Không, anh không nhớ cô ấy chút nào, anh muốn chém cô ấy!

Mục đích của cô gái kia ra vào nơi này của anh thì vĩnh viễn chỉ có một, đó là lợi dụng để anh lăn-xê tin tức, anh xác định chắc chắn từ mai trở đi không thể bình yên rồi!

Nhẹ giọng rửa một tiếng, ánh mắt không thiện cảm của anh trừng về phía cô. “Tôi nhớ rõ tôi hẹn cô vào thứ bảy. ”

“Tôi, tôi biết, nhưng mà tôi có việc gấp..... ”

“Chuyện gì?”

“Á....thì, chính là về ngày hôm qua ngài nói cái kia —cái kia —cái kia —”Mặc dù đã tập luyện trăm ngàn lần trước khi xảy ra sự việc, nhưng mà ở trước mặt anh, cô không cách nào khống chế bản thân nói lắp bắp.

“Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?” Lòng mày rậm càng cau chặt hơn, anh không kiên nhẫn khẽ quát. Cô gái nhỏ này đi đứng đã không tốt, chẳng lẽ ngay cả nói chuyện cũng có vấn đề? Trong tay anh có một đồng kịch bản lớn cần anh viết, anh không có nhiều thời gian để cô hao phí.

Dời tầm mắt xuống, anh chặn ngang đoạt lấy tách cà phê trong tay cô, nhân cơ hội dứt khoát uống cà phê.

Cô rụt cổ xuống bả vai, không nhìn được càng thêm hồi hộp.

“Thì, thì, chính là cái chuyện tình nhân kia, tôi, muốn hỏi có thể hay không— ”

“Cà phê này ai pha? ”

Anh đột nhiên hỏi.

” Là tôi..... “Cô rụt rè giơ tay phải lên. ”Á....Có phải Uống không ngon hay không? ” Còn chưa nói hết, cô đã lén lút lui một bước nhỏ về sau, dường như chỉ cần anh nói không ngon, cô sẽ ôm đầu bỏ chạy.

Anh không trả lời, chẳng qua là uống cạn cà phê rất nhanh, sau đó ra lệnh : “Pha thêm một tách.”

“Hả?”

Anh nhét tách cà phê trở lại tay cô, điện thoại trong phòng sách cũng đúng dịp vang lên.

“Pha xong , lập tức đưa đến phòng sách.” Anh thấp giọng dặn dò, biểu cảm trên mặt dịu đi rất nhiều.

Tuy rằng cô hoài nghi mọi thứ đều là ảo giác của bản thân, nhưng không có cơ hội xác nhận, bởi vì anh xoay người rất nhanh trở lại phòng sách cầm lấy ống nghe.

Điện thoại rõ ràng là Nhật Bản gọi tới, bởi vì anh vừa cầm ống nói lên, thì nói một tràng tiếng Nhật, xem ra cô đến đây thật không đúng lúc, dường như anh bận rộn nhiều việc!

Thở dài, cô không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn trở lại phòng bếp lần nữa xay cà phê, mười phút sau, khi cô bưng cà phê nóng hầm hập bước vào phòng sách thì điện thoại xuyên lục địa kia cũng đã kết thúc.

Nhẹ nhàng đặt cà phê lên trên bàn, cô liếm liếm đôi môi khô khốc, muốn giải thích rõ mục đích đến đây: “Quyền tiên sinh, nếu như ngài có thời gian, chúng ta có thể nói chuyện hay không—— ”

“Có việc thì đợi lát nói.” Anh như nghĩ đến cái gì đó, lập tức gõ bàn phím lộc cộc.

Không hổ là nhà soạn kịch viết ra nhiều tác phẩm kinh điển nổi tiếng, linh cảm một khi đã ra, suốt 30 phút, hai tay của anh đều không có dừng qua, vì để không quấy rầy anh cô không thể làm gì khác hơn là đứng yên tại chỗ, đợi anh viết xong.

Thật vất vả đợi một cái 30 phút khác đi qua, cô mới dám thừa dịp khoảng thời gian anh uống cà phê, tính nhanh chóng mở miệng.

“Quyền tiên sinh, xin hỏi —— ”

“Cà phê bị lạnh.” Anh trừng mắt nhìn tách cà phê, không thích cà phê bị lạnh đi một chút nào.

Cô nháy mắt mấy cái. “Á..... Đó là vì đã qua một tiếng rồi. ”

Hình như anh không thích lý do này.

“Lấy thêm một tách, tôi muốn nóng.” Anh xụ mặt ra lệnh bỏ lại cà phê đã lạnh lên trên bàn.

“Tôi lập tức pha lại.” Cô cầm lấy tách cà phê lạnh bị ghét bỏ kia, nhu thuận không chút nào oán trách. “Nhưng trước đó, tôi.... Á, trước tiên có thể nói với ngài một chút không? ”

“Cà phê pha xong mới bàn lại.” Anh giống như đuổi ruồi phát phát tay về phía cô, một đôi con ngươi đen lại nhớ tới trên màn hình rồi, suy nghĩ tình tiết vở kịch. Đêm qua anh chỉ ngủ ba giờ, thật sự cần cà phê nâng cao tinh thần .

“Thế nhưng tôi —— ”

“Câm miệng!” Anh không nhịn được trừng mắt về phía cô, giống như chỉ cần cô dám nói nhiều hơn một chữ, sẽ bị ném ra ngoài cửa sổ.

Cơ thể nhỏ nhắn mềm mại run lên, cô lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, một chữ cũng không dám nói.

Không gian yên tĩnh ở trong thư phòng dao động, anh mới thu hồi cái nhìn chăm chăm, nhanh chóng gõ bàn phím.

Nhìn khuôn mặt tuần tú kia hé ra vẻ mặt chuyên chú khác thường, cho dù trong lòng rất nôn nóng, nhưng cô lại chỉ có thể cam chịu số phận ra khỏi phòng sách, ngoan ngoãn đi pha cà phê, chẳng qua lúc này cô thông minh hơn, hiển nhiên anh cần một lượng lớn cà phê, lại chỉ uống cà phê nóng, bởi vậy cô dứt khoát pha nhiều rồi đổ hết cà phê vào bình, sẽ tự động giữ nhiệt cho cà phê, cứ như vậy, cô cũng không cần lặp lại động tác giống nhau lần nữa.

Bưng cà phê tỏa nhiệt, cô lần nữa trở lại phòng sách, đúng là anh vẫn còn chăm chú nhìn màn hình, cho dù cô đặt cà phê lên trên bàn, cũng không phản ứng một chút nào.

Mười ngón của anh giống như ong mật cần cù, giống con thoi không hề dừng lại dẹt trên bàn phím ấn xuống mỗi phím, mà con mắt đen của anh vẫn lấp lánh có thần như vậy, cả người tản ra khí thế tự tin không ai có thể địch lại, giống như lượng công việc nhiều hơn nữa cũng không làm anh sụp đổ, có khó khăn lớn như thế nào cũng không làm khó được anh .

Thậm chí cô hoài nghi, anh vốn không cần nghỉ ngơi.

Do dự trong chốc lát, cô quyết định đi tới sofa bên cạnh kiên nhẫn chờ.

Hôm nay, cô nhất định phải nhanh chóng nói rõ sự việc, cô tuyệt đối không thể làm tình nhân của anh!

3. Chương 3

Cà phê còn nóng.

Sau khi kết thúc công việc, bỗng nhiên Quyền Thiên Sóc mới phát hiện cà phê trong tay còn tỏa ra hơi nóng, chưa kịp suy nghĩ sâu xa, thế nhưng anh lập tức phát hiện trên sofa phía trước có người ngồi, người đó không phải ai khác, là “Tình nhân” của anh.

Cô luôn ở chỗ này sao?

Anh nghĩ cô sớm đã đi rồi, dù sao người quen biết anh đều biết anh là người cuồng công việc, với lại rất kỵ bị người khác quấy rầy, một khi vui đầu vào công việc sẽ trở nên lục thân không nhận(người thân cũng không nhận ra, dù cho chỉ là một tiếng đĩnh, cũng đủ để cho anh biến thành Godzilla, vì vậy cho đến bây giờ không ai dám quấy rầy anh làm việc, mà cô sao lại còn ở đây?

Không những như thế, cô còn đeo tai nghe, ngồi nhàn nhả ở trên sofa của anh, đối với laptop nhỏ màu trắng trên bàn thủy tinh, trong nháy mắt làm ra nhiều vẻ mặt khác nhau, hơn nữa đôi môi hồng trơn bóng nhỏ nhắn còn mở ra thắm đỏ lời kịch.

Khi đối mặt với anh, cô luôn luôn sợ hãi lo lắng như vậy, nhưng giờ phút này, xem ra cô lại rất vui vẻ.

Có lẽ nhìn thấy tiết mục nào đó buồn cười thú vị, cô cười lên một tiếng phốc, nhưng mà trước khi phát ra càng nhiều âm thanh, cô rất nhanh đã lấy tay lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn, bắt buộc bản thân im lặng, mặc dù như thế, nhưng ngay sau đó một trận cười tập kích không báo trước thì cô không ngăn chặn được nằm sấp lên trên sofa, vui mặt vào cái gối ôm tơ tằm màu đen mà anh hay ôm, bả vai run rẩy không tiếng động cười điên cuồng.

Giống như đã quên sự tồn tại của anh, sau khi cười xong, cô ôm sát gối ôm quay đầu chậm rãi, tiếp tục xem, bởi vì kiềm chế hết sức nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên rất nhiều, bởi vì nghiêng người nằm sấp nên cơ thể thân thể mềm mại lại không cẩn thận kéo dài ra đường cong uyển chuyển, bất ngờ đường đủ mắt của anh.

Nhìn cô mền mại yếu đuối, không nghĩ tới đáng người lại rất nóng bỏng, xem ra, anh đúng là chọn đúng người rồi!

Một ngụm uống hết cà phê, anh cố ý đứng dậy đến bên cạnh sofa, mà cô, rất nhanh liền đã phát hiện.

“Quyền, Quyền tiên sinh!” Cô giống như chó bị người ta giẫm phải cái đuôi, một tiếng bùm vang lên. ” Ngài, việc của ngài đã xong rồi hả?” Cô hỏi hộp hời.

Anh nhúm mày, không có trả lời, chính là bất ngờ xách laptop nhỏ của cô lên, tò mò muốn biết rốt cuộc cô đang nhìn cái gì.

“Hả!” Cô thấp giọng gọi một tiếng, cũng đã không kịp giấu bằng chứng.

“Phi mê ” Thì ra tưởng kịch làm cho cô ôm bụng cười to, chính là kịch tình yêu trinh thám mà năm trước mà anh viết.

Cho dù đã quen với việc bị người khác thổi phồng, nhưng tận mắt thấy có người bởi vì tưởng kịch của anh mà lộ ra nụ cười, vẫn là làm hấn cảm thấy kiêu ngạo.

“Thấy hay sao?” Anh giống như nhìn cô, cố ý hỏi.

Cô xoắn vạt áo, tuy rằng khẩn trương, nhưng lại trung thực gật đầu.

“Hay.” Nhưng một lát, cô vụng trộm nhìn anh một cái, có chút do dự, có chút thẹn thùng bổ sung: ” Đây là kịch mà tôi thích nhất.”

Đó cũng là vở kịch mà anh hài lòng nhất, xem ra anh có được một khán giả biết thưởng thức.

Trên khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc mỉm cười, anh thả lại laptop lên trên bàn.

“Ngồi.” Anh chỉ ghế sofa phía sau cô, còn bản thân thì trở lại phía sau bàn học, cầm lấy di động gọi điện thoại.

Biết được tính cách nói một là một của anh, lúc này cô cũng không dám do dự nữa, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, chính là cô tuy rằng tuân theo uy nghiêm của anh, nhưng lại không quản lý được ánh mắt của bản thân, tò mò nhìn theo anh chạy.

Chẳng lẽ anh lại nghĩ đến cái gì, cho nên tính tiếp tục công việc sao?

Nhưng mà.... Nhưng mà bây giờ sắp bảy giờ, chẳng lẽ anh không cần nghỉ ngơi sao?

Không xong, nếu anh quyết định tiếp tục làm việc, cô làm sao cho anh thấy được mục đích đến đây? Ngày kia là ngày hẹn của bọn họ, hiện tại nếu không nói, cô sẽ không có cơ hội.

Căn môi dưới, Vuư Vĩnh Kỳ không khỏi có chút nóng nảy, muốn đứng dậy nói chuyện với anh, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, thẳng đến khi anh gác điện thoại xuống, theo tiềm thức cầm lấy tách cà phê

“Hả, cho hỏi là ngài vẫn muốn thêm một tách cà phê sao?” Cô nhất cổ tác khí(phải giữ vững tinh thần cho tới khi hoàn thành mục tiêu), mặc kệ anh có ba bảy hay là hai mươi mốt lời nói (coi trời bằng vung) thì cô vẫn hỏi, sau đó vô cùng khấn trương liếm môi khô khốc. “Á....Nếu ngài muốn uống, tôi lập đi xuống giúp ngài pha thêm một tách, sau đó..... Á, có thể mời ngài bỏ ra một chút thời gian hay không, tôi có việc muốn nói với ngài.”

Anh liếc mắt nhìn một cái liền nhìn ra khát vọng che dấu nổi bất an của cô.

Vẻ mặt của cô giống ngày đó, khi cô hất cà phê lên người anh —— không, phải nói là giống ngày đó, lúc anh muốn cô làm tình nhân của anh thì vẻ mặt khủng hoảng và tuyệt vọng.

Con mắt đen híp lại, anh nhìn chằm chằm cô, ánh mắt sắc bén giống như đuổi bắt con mồi bỏ chạy.

“Cô muốn đổi ý, không làm tình nhân của tôi phải không?” Anh hỏi theo trực giác.

Trả lời của cô là thở dốc lợi hại vì kinh ngạc.

Anh đã đoán đúng!

Mục đích của cô gái nhỏ này thực sự là như vậy, tuy rằng nhìn cô là bộ dáng dễ ức hiếp—— trên thực tế, đích thực cô rất dễ ức hiếp, không nghĩ tới cô lại có can đảm tìm tới cửa, nhưng đáng tiếc việc anh đã quyết định, sẽ không có ai được phép thay đổi, cô cũng không ngoại lệ.

“Cô có thể từ chối tôi, nhưng cô có nghĩ đến cô làm vậy, chẳng khác nào đắc tội tôi hay không?” Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu lại tràn ngập nguy hiểm.

Cô lại hút một ngụm khí, lập tức sợ tới choáng váng.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý đắc tội ngài, nhưng, nhưng đó là không đúng.....” Cho dù là chuyện tình nhân hay việc tuyển chọn, cô đều không có khả năng gánh vác được.

“Không đúng?” Anh hừ lạnh một tiếng.” Chỉ cần là chuyện tôi quyết định, chính là đúng!” Khí thế của anh xâm phạm nhân đạo, cả người khí phách uy nghiêm, làm cô kinh sợ đến không thể hô hấp.

“Nhưng, nhưng là —— ”

“Không có nhưng là. ”

“Nhưng là tôi muốn ——”

“Câm miệng!”

Anh trừng mắt cô, tận mắt thấy cô ngoan ngoãn ngậm lại cái miệng nhỏ nhắn.

Dễ bảo của cô lập tức lấy lòng anh, nhưng anh đắc ý không lâu, nháy mắt tiếp theo, khi cô đáng thương nắm chặt vạt áo, lộ ra bộ dạng sắp khóc thì không hiểu tại sao ở sâu trong lòng của anh hiện lên cảm giác tội lỗi, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, miệng anh đã làm ra phản ứng nhanh hơn đầu óc của anh.

“Mặc dù làm tình nhân, nhưng tôi sẽ không thật sự chạm vào cô.” Sau khi giải thích xong, anh liền hối hận.

Bản tính của anh là bá đạo, duy ngã độc tôn(chỉ một mà không có hai), trừ bỏ người thân, anh chưa bao giờ có thói quen giải thích nguyên nhân với người khác, nhưng mà anh lại vì cô mà giải thích nguyên nhân sự việc, thật sự là gặp quý!

“Hả?”

“Đây chẳng qua là diễn kịch.” Anh vốn không quản được cái miệng của mình.

Cô mở to con mắt, vẻ mặt đau buồn nhanh chóng rút lui, trở nên hoang mang tột độ và có chút hiếu kỳ.

“Vì sao? ” Cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, cô do dự một lúc, mới dám nhỏ giọng hỏi, vẫn không hiểu ý tứ của anh.

Anh thấp giọng rửa một tiếng, khó chịu nói ra nhiều câu.

“Ba mẹ tôi bức tôi kết hôn, cho nên cô sắm vai tình nhân của tôi, nghĩ biện pháp làm họ bỏ ý định đó.” Anh nói rất nhanh, giọng điệu hung dữ không giống giải thích, ngược lại giống đe dọa, nhưng mà Vu Vĩ Kỳ lại không cảm thấy sợ hãi, trái lại, cô cao hứng suốt nửa thì khóc.

Thật tốt quá! Thì ra anh muốn cô làm “Tình nhân trên danh nghĩa”, mà không phải thật sự muốn bức cô “Hy sinh bản thân”, trở thành tình nhân thật sự, nói cách khác, chỉ cần cô có thể thành công giúp anh thoát hôn, thì có thể cùng anh vẫy tay chào tạm biệt, cả đời không qua lại với nhau?

Nghĩ vậy, cô khó nén hưng phấn, đôi môi phấn hồng nhếch lên một chút, lộ ra nụ cười, nhưng anh lại quét mắt nhìn chằm chằm, cô liền sợ tới mức lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Phù phù, không thể sơ suất, không thể sơ suất.

Tuy rằng nguy cơ lớn nhất trước mắt đã giải trừ, nhưng cô còn phải cùng anh ở chung một thời gian, trong mấy ngày này, cô phải cẩn thận, thận trọng từ lời nói đến việc làm mới được, nếu không chọc giận anh, cô đừng mong có ngày tốt để sống, hơn nữa trừ lần đó ra, cô còn phải đối mặt với một vấn đề lớn!

Anh là người siêu cấp nổi tiếng, nếu cô thật sự phải diễn ân ái với anh, ắt phải sẽ bị người khác hiểu lầm, tiện thể truyền ra lời đồn đãi vô căn cứ, đến lúc đó cô không chỉ một thân tanh, mà còn có khả năng thân bại danh liệt.

Cho dù chỉ là diễn kịch, loại trả giá này vẫn rất là cao, cô thật sự không nắm chắc cô mình có thể nhận hết thấy, nhưng chuyện cho tới bây giờ cô đâm đầu theo lao, thân bất do kỷ.

“Vì.... Vì sao khẳng khẳng muốn chọn tôi?” Không phải Diêu Ty càng thích hợp hơn sao? Cô rất muốn hỏi như vậy, nhưng lại không có can đảm.

Thực ra hai người bọn họ vốn là một đôi, dù diễn trò, xác định chắc chắn là có vẻ ăn ý, cho dù Diêu tiểu thư công tác bận rộn, không thể phối hợp diễn xuất, nhưng tin đồn tình cảm của anh không chỉ với một mình Diêu tiểu thư đâu!

Tin đồn của anh với nữ minh tinh, ai ai cũng đều là đại mỹ nhân số một số hai của giới diễn nghệ, tùy tiện chọn một người, tuyệt đối đều mạnh hơn cô gấp mấy trăm lần, nhưng anh lại kéo người ngoài nghề như cô đây xuống nước?

Anh nhếch miệng, cho cô đáp án chân thật nhất ——

“Bởi vì cô thoát nhìn dễ khi dễ”

“Hả?” Cô bị đả kích lớn mở to mắt nhìn, không thể tin được anh lại nói như vậy.

Cô.....cô dễ khi dễ chỗ nào? Cô chính là không giỏi tranh luận cùng người khác mà thôi, hơn nữa cô cũng không có đáp ứng anh bất cứ chuyện gì, từ đầu tới cuối rõ ràng đều là anh bá đạo không nói lý lẽ.

“Nếu như cô đã hiểu rõ nguyên nhân của sự việc, bắt đầu từ ngày mai, một khi tan làm thì lập tức xuống tìm tôi báo danh.” Ăn ý thì cần phải có thời gian luyện tập, mà thời gian là thứ anh thiếu nhất.

Nếu cô làm tình nhân của anh thì phải hiểu rõ từng thói quen, hứng thú, sở thích, trừ việc này ra, cô còn phải học dáng vẻ lãng lơ nên có của tình nhân, anh cũng không muốn người khác nhìn ra chỗ sơ hở, dẫn đến liên lụy toàn bộ kế hoạch thoát hôn.

“Ngày mai? Nhưng tối mai tôi có việc.” Cái miệng nhỏ nhắn của cô cong xuống, tuy rằng oan ức, cũng không dám phàn nàn.

“Chủ nhật cũng không ngoại lệ.” Anh lại làm lơ, tiện thể cả ngày nghỉ của cô cũng hẹn trước.

Tham vọng của đàn ông này vốn không cần ngày nghỉ, nên cô là tình nhân thì đừng mong có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Mất thấy công việc còn một chút, chuyện nên xử lý cũng đã làm xong, anh nhếch môi, vớ lấy điện thoại, ví da và chìa khóa xe trên bàn, đi trước một đoạn ra khỏi phòng sách.

“Đi ăn bữa cơm với tôi, một lát tôi sẽ đưa cô trở về.” Anh ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo cô nhanh chóng đuổi theo.

“Hà? Nhưng mà tôi còn có một việc muốn –” không xong, việc tuyển chọn còn chưa có hồi nữa.

” Động tác nhanh!”

” Vâng!” Cô có thói quen nghe lời, dưới sự thúc giục của anh, tuyệt đối không dám chậm trễ.

Ba chân bốn cẳng nhét laptop vào trong túi, cô giống như cô dâu nhỏ nhanh chóng đi đến bên cạnh anh, nhưng anh lại chân dài, sải một bước, cô chạy hai bước mới đuổi kịp, hơn nữa không có chuyên tâm, cô phân tâm một cái, thế nhưng giẫm phải huyệt bậc thang, mất thấy sẽ ngã xuống cầu thang –

” Đáng chết, cô muốn ngã gãy cổ sao?” Anh khấn cấp kéo lại thân thể mất hồn của cô, đồng thời chửi ầm lên.

Mặt cô trắng bệch, bất thành linh bị cái ngoài ý muốn này làm cô sợ tới mức cổ họng siết chặt, một lúc sau, mới phát ra âm thanh.

ợc xin lỗi, không phải tôi cố ý.”

Anh đương nhiên biết cô không cố ý, ngay cả đi đường cô còn có thể té nhào, nên ngã cầu thang cũng không có gì là lạ.

Vì ngăn chặn cô lại tiếp diễn tình huống như vậy, anh dứt khoát một phen đoạt lấy laptop của cô, một tay siết chặt cổ tay của cô, giống như đỡ người già đi, mang theo cô đi xuống thang lầu, khó có được anh sẵn sóc, Vụ Vụ Kỳ lập tức bị dọa sợ.

Trong nháy mắt, cô thể mà lại hoài nghi người đàn ông trước mắt hẳn không phải là Quyền Thiên Sóc.

Quyền Thiên Sóc chân chính phải là duy ngã độc tôn, lạnh lùng bá đạo, làm sao có thể sẽ có hành động dịu dàng như vậy?

“Đi!” Anh như có con mắt mở to ở sau lưng, liền lập tức phát hiện sự phân tâm của cô. Cô gái nhỏ này ngã một lần không đủ sao, còn muốn thêm tiếp một lần nữa sao?

Anh quay đầu trừng mắt cô, toàn thân cô run lên, lập tức phục tùng mệnh lệnh, rạp khuôn đuổi kịp bước chân của anh, nhưng mới đi được vài bước, cô lại phát hiện một chuyện có thật làm người khác giật mình –

Bước chân của anh chuyển nên chậm rãi ư!

Anh là đang phối hợp với cô sao?!

Cô ngạc nhiên nháy mắt nghi ngờ, nhìn không được lại lên nhìn anh vài lần, nghi ngờ tất cả đều là lỗi của chính mình.

Vừa ra khỏi biệt thự, anh liền lập tức buông cô ra, còn thay cô mở cửa xe, bỏ laptop vào chỗ ngồi phía sau. Không dự đoán được anh lại thân sĩ như vậy, thẳng đến khi xe bắt đầu chạy, cô vẫn nhìn không được muốn lên lút xác định, anh có thật sự là Quyền Thiên Sóc hay không –

“Muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn.” Hai tay Quyền Thiên Sóc nắm tay lái, nhìn về phía trước.

“Á!” Vụ Vụ Kỳ hoảng sợ.

“Còn có, muốn nói cái gì thì nói, tôi ghét nhất người khác có chuyện gạt tôi.” Từ rất sớm, anh liền phát hiện sự nhìn lên của cô, cô gái nhỏ này dọc đường vài lần muốn nói rồi lại thôi, nhiều lần mở miệng nhưng từ đầu đến cuối lại không phát ra một chút âm thanh, bộ dáng ấp a ấp úng kia, làm cho người nhìn bực dọc.

“Tôi không, không muốn nói gì.... ” Cô thiếu tự tin thu hồi ánh mắt.

Không có mới là lạ.

Anh một tiếng hừ lạnh, khuôn mặt tuần tú cố tình nghiêm túc, sử dụng thủ đoạn uy hiếp.

“Tôi chỉ đếm đến ba, cô tốt nhất có chuyện nói mau, có rắm mau thả, nếu không...”

Cô gái nhỏ này điểm tốt ở chỗ lá gan nhỏ, bất quá xấu cũng ở điểm xấu này, mỗi lần nói chuyện luôn lè mề, cho dù là người thông thái tu dưỡng tốt đến đâu, cũng bị cô chọc giận, nếu đợi cô nói không bằng anh tự mình mở miệng hỏi trước.

“À..... Là, là về chuyện nhân vật nữ chính của phim hoạt hình ! ” Cô bị dọa tới run lên, liền tranh thủ nói ra thắc mắc. “Bởi vì tất cả mọi người nói tôi chưa vào phòng ghi âm, rất kì lạ là tôi lại được nhận vai vào nhân vật nữ chính, cho nên tôi muốn hỏi kết quả lần tuyển chọn này có phải bị lỗi..... À, có phải bị lỗi hay không?”

Cô kín đáo hỏi, không dám nói rõ là anh làm sai, cho dù cô không nói rõ, anh lại nghe ra ý ở ngoài lời nói của cô.

Bình thường chỉ có người không được chọn mới mới có thể nghi ngờ cuộc tuyển chọn bất công, không nghĩ tới cô là người trúng tuyển chẳng những không vui, ngược lại còn bị người ta nắm mũi dẫn đi, thật là ngu ngốc!

“Ai nói tuyển chọn cần phải vào phòng ghi âm?” Anh hừ lạnh khinh thường.

“Ồ?” Cô hoảng hốt.

“Kịch bản là tôi viết, tôi muốn nhân vật cho ai đảm nhận đều là thuộc quyền tự do của tôi, cho dù chưa đi đến phòng ghi âm thì sao!” Anh không ai bì được, đối với đề ý của cô, chỉ cảm thấy ngu ngốc.

Toàn bộ người trong công ty đều hiểu được tính tình của anh, hiểu rõ tác phong làm việc của anh, cho dù có người chạy tới bên ngoài công ty kêu gào kháng nghị, cũng không làm thay đổi kết quả tuyển chọn, chỉ có thể bị anh liệt vào danh sách đen, từ nay về sau càng mất đi nhiều cơ hội.

“Hả? Nhưng là như vậy... Như vậy không công bằng.” Ba chữ không công bằng kia, cô nói rất nhỏ.

Anh lập tức cười khẩy, vì cô thật ngây thơ.

” Thế giới này vốn không có công bằng, cái gọi là tuyển chọn, cũng không phải vì chứng minh công bằng mà ra, mà là vì tìm được người tài tốt nhất, một người có thực lực thật sự, cho dù không có tham gia tuyển chọn, cũng khó trốn mắt thần của Bá Nhạc*, người không có thực lực nhưng lại tự cao tự đại, mới có thể giống chó điên cắn loạn.” Thừa dịp đèn đỏ, anh hứng thú quay đầu nhìn cô. “Tôi muốn là ngựa tốt, mà không phải là chó điên, cô tốt nhất hiểu điều này.”

*Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Lời của anh thật là làm cô thụ sủng nhược kinh.

Á..... Lời của anh ý tứ là, cô có thực lực kia sao? Nhưng, nhưng cô là người mới ?

“Cô có thể không tin chính mình, nhưng không cho phép hoài nghi tôi.” Anh lập tức liền nhìn ra do dự của cô. “Cô, chính là người tôi muốn.” Anh nghiêm túc nói, giọng điệu nói chuyện rung động hơn lời thề của người khác.

Vưu Vành Kỳ hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào, chỉ có thể ngây người nhìn anh, sau đó không hiểu sao đỏ mặt.

Nếu nói là trong lòng của cô còn hoài nghi cái gì, thì cũng toàn bộ thua ở khí phách cả người của anh.

Anh chính là người như vậy, thân là thần trong giới diễn nghệ, cho dù hôm nay anh đổi trắng thay đen, con nai kia là ngựa, nghi ngờ người của anh, ngược lại thành ngu ngốc.

Vốn lòng tiếng là chuyên môn của cô, chỉ cần cô chịu xuất ra chút bản lĩnh, hẳn là sẽ không để cho người khác quá thất vọng mới phải, nhưng với vai tình nhân, cô có chút lo lắng.

Tuy rằng anh muốn cô tin tưởng anh, nhưng rốt cuộc nên làm như thế nào, mới giống tình nhân đây?

4. Chương 4

Ánh mắt của anh đúng là không có sai, cô thật là một cô gái nhu thuận.

Hơn một tuần cho tới nay, cô chưa từng muộn, chưa từng xin phép, lại càng không giống những phụ nữ từng bên cạnh anh, nhiều thủ đoạn muốn quyến rũ anh, hoặc nhờ dựa vào tiếng tăm của anh để lẫn xê bản thân nổi tiếng.

Thậm chí cô còn rất săn sóc.

Tuy rằng bọn họ mới biết không lâu, cô lại len lén nắm chắc thói quen của anh, cứ tới thời điểm anh cần cà phê, đúng lúc đưa lên một tách cà phê nóng hừng hực đầy quyến rũ, mà khi anh vui đầu vào công việc thì cô lại biết trở thành một đoàn không khí, làm tổ ở một góc trong phòng sách, im lặng làm chuyện của mình.

Thành thật mà nói, chưa từng có một phụ nữ có thể làm cho anh cảm thấy dễ chịu thoải mái như vậy, mà anh cũng chưa bao giờ nhanh chóng mà tạo thành thói quen tự nhiên có một người phụ nữ đợi ở bên cạnh như thế.

Dịu dàng của cô, đủ để lấy lòng đàn ông khắp thế giới, nhu thuận của cô, luôn làm cho anh không nhận được tán thưởng, nhưng mà không hoàn mỹ là bảo thủ của cô, lại bắt đầu làm cho anh nghi ngờ tiết mục thoát hôn vô cùng có khả năng sẽ thất bại.

Anh dặn dò trăm ngàn lần, muốn cô nhất định phải có bộ dáng tình nhân, kết quả cô có thay đổi sao?

Trên người mặc áo khoác to, dưới người che bằng tấm vải lông, toàn thân bao bọc kín không một khe hở, cô cho là mình là người Eskimo sao?

Gấu Bắc Cực ăn mặc còn mát mẻ hơn cô!

Nhiều lông mày rậm lại, Quyền Thiên Sóc lần đầu phát hiện mình không thể tập trung tinh thần để làm việc, mà người khởi xướng chính là cô gái nhỏ quá bảo thủ kia. Anh đã nhận một tuần rồi, anh tuyệt đối không thể lại dung túng cô –

“Không cho phép cô bao kín mình không một khe hở như vậy!” Không nói hai lời, anh lập tức gác lại công việc trong tay, nhanh chóng đứng dậy đi đến cạnh cô.

“A! ”

Vưu Vịnh Kỳ đang ngồi ở trên sofa luyện tập lời kịch, đến khi nửa người dưới bỗng nhiên cảm thấy một trận mát lạnh, cô mới kinh ngạc phát hiện anh thế nhưng rút đi tấm thảm lông rồi.

Cô một tiếng hô nhỏ, sợ tới mức vội vàng lấy tay kéo làn váy xuống, chính là không dám để lộ đùi ở trong không khí.

“Xin trả lại thảm cho tôi!” Cô kêu gào kích động, một đôi tay nhỏ bé mưu tính đoạt lại tấm lông.

Mơ tưởng!

Trước khi tay bé nhỏ tìm ra, anh liền ném tấm thảm lông vào góc.

Anh hao hết tâm tư để sửa đổi cô, đe dọa muốn cô mặc ” Trang phục tình nhân” đến bắt đầu làm việc, vì để cô sớm sớm một chút làm quen cách ăn mặc gợi cảm một chút, anh cũng không cho phép cô luôn bao bản thân kín kẽ như công nhân nữ hái trà.

Khi cặp đùi thon dài trong suốt đẹp đẽ rốt cục xuất hiện ở dưới ánh đèn, sắc mặt của anh mới chậm rãi xuống chút, nhưng mà khi ánh mắt anh

nhìn đến kiện áo khoác ngoài thì anh lại muốn ” Động tay động chân”.

“Cởi áo khoác ra!”

“Không được! ” Sắc mặt cô đại biến, nhớ tới hôm nay trang phục tình nhân đúng lúc là cổ áo chữ V khá sâu, phạm vi cổ áo gần như xuống tới áo ngực, khe ngực và một mảng lớn da thịt của cô đều không có chỗ trốn.

Lúc trước anh phân phó trợ lý dẫn cô đi mua sắm chọn trang phục tình nhân thì dặn dò trang phục lấy phong cách “gợi cảm” là chính, trợ lý tiểu thư hoàn toàn theo ý chỉ của anh, thay cô chọn mua một đồng quần áo cô xem là sẽ đỡ mặt.

Vì ngăn chặn cảnh xuân lộ ra ngoài, cũng vì không muốn bị người khác chú ý, mỗi lần trước khi “Bắt đầu làm việc”, cô nhất định sẽ đặc biệt mặc vào quần bò cùng áo khoác lớn che lấp trang phục của bản thân quá mức khêu gợi, sau đó lại mang lên gọng kính thô kệch và nón lông xấu xí, che dấu khuôn mặt nhỏ nhắn của bản thân.

Có lẽ là hành động hóa trang của cô đạt tới hiệu quả, tính đến trước mắt, còn không có phóng viên nhà báo phát hiện “quan hệ” của cô và anh, bọn họ vẫn nghĩ đến cô là người giúp việc theo thời gian đến quét dọn –

” Vì sao không được? ” Anh nheo con mắt lại .

Cô rụt cổ thấp xuống bả vai, chột dạ dời ánh mắt. “Bây giờ là mùa đông, tôi..... Tôi sợ lạnh.....”

” Biệt thự này có hệ thống sưởi ấm, cô bao chặt chẽ như vậy, chỉ có thể bị cảm nắng!” Anh không chút lưu tình nào đâm rách nói dối của cô.

” Nhưng là –”

Không đợi cô nói hết lời, anh đã đưa tay tới trước ngực cô, ý định cởi bỏ nút gài áo khoác.

Cô lại sợ hãi kêu lên, rất giống con gái nhà lành bị quấy rối tình dục.

“Á, làm ơn dừng.... Á, tôi thật sự sợ lạnh, ngại để tôi mặc áo khoác đi.” Vù Vù, cô không có thói quen ăn mặc hở hang như vậy, cô từ nhỏ đến lớn không có mặc váy quá ngắn, thoáng cái muốn cô lộ ra một nửa cảnh xuân, cô, cô, cô cô – cô nhất định sẽ xấu hổ chết!

“Lấy tay mở ra!” Cô luôn nắm vắn chặt như vậy, làm sao đi gặp ba mẹ với anh? Tình nhân phải có bộ dáng tình nhân, cô nhận mệnh đi.

Mím môi, anh chưa từ bỏ ý định lại dò tới nút áo khoác của cô.

” Tôi không – Á, không cần! Không cần!” Cô như cũ một tay nắm lấy váy, một tay che ở trước ngực, bộ dạng liều chết cũng không theo.

“Mở ra!” Anh phát hỏa.

“Có thể không cần hay không....” Cô không dám lắc đầu, chỉ có thể đáng thương nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại bởi vì giấy dựa quá độ mà nhuộm lên đỏ bừng xinh đẹp, mơ hồ lóe ra nước mắt không hiểu lại chọc người ta thương tiếc, cho dù là đàn ông ý chí sắt đá, cũng sẽ vì cô mà mềm lòng.

Bàn tay lớn đang nâng giữa không trung đột nhiên cứng lại, anh nhìn cô, bỗng nhiên cảm thấy có chút tội lỗi.

Có lẽ anh không nên nóng vội như vậy, có lẽ anh cũng không nên dồn ép nhanh như vậy, dù sao cha mẹ anh cũng không ở hiện trường, trước mắt còn không cần thiết diễn trò –

Chính là lúc nháy mắt phân tâm, Vụ Vịnh Kỳ lại linh hoạt dưới cánh tay của anh nhanh chóng chui ra.

Đồng thời cô sử dụng cả tay và chân, nhanh như chớp liền đi đến một chỗ khác của sô pha, tính nhảy xuống sô pha gấp rút trốn đi nơi khác, đáng tiếc chân phải của cô vừa mới giẫm lên thảm, trên lưng liền thêm một cánh tay rắn chắc.

Vèo!

Thời gian trong nháy mắt, cô đã bị người ta bắt trở về.

“Cô gái, cô muốn chạy đi đâu?” Cô gái nhỏ này đúng là ăn gan báo tìm gấu.

Quyền Thiên Sóc nhíu lông mày, hung ác cúi người bức đến trước mặt cô, đầu gối anh kê gác lên sô pha, hai cán tay thì lướt qua hai bên người của cô, để ở trên lưng ghế sô pha, hoàn toàn vây cô ở không gian trước ngực.

“Tôi.....” Cô bị hù chết, mở ra môi đỏ mọng run rẩy, ướt át tươi đẹp như trái cây nhỏ ngon miệng.

Mắt đen có hơi nhắm lại, anh thu nhỏ lại khoảng cách của hai người.

” Cho dù cô muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, mau cởi áo khoác ra, nếu không.” Anh có thói quen đe dọa.

Cô nhin không được cúi đầu thở gấp, càng điều chỉnh trái tim càng loạn, hoàn toàn không hiểu được là nên đưa tay che chở trước ngực của mình ngăn cản anh tập kích, hay là nên áp vào hai bờ vai của anh, ngăn cản anh tới gần.

” Quyền tiên sinh, tôi thật sự không có biện pháp.....Tôi xin ngài.....” Dưới tình hình lòng dạ rối bời, cô chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ. Tuy rằng trong khoảng thời gian ở chung với anh cho tới nay này, cô có vẻ không giống trước kia sợ anh, nhưng khi nào anh đe dọa, cô vẫn là cảm thấy run như cây sậy.

“Thiên Sóc.” Anh lập tức sửa đúng cho cô, mở miệng xa lạ của cô làm anh cảm thấy đặc biệt không hài lòng. ” Cô là tình nhân của tôi, nói chuyện với tôi thì phải thân mật một chút tránh người khác nghi ngờ.” Anh giống thầy giáo nghiêm khắc, soi mói từng khuyết điểm của cô, ánh mắt lại không rời được khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại chọc người ta thương tiếc của cô.

” Á..... Thiên, thiên, thiên..... ” Vẻ mặt cô e thẹn, làm sao cũng không kêu được tên anh.

“Thiên Sóc.” Anh thực kiên trì.

Vẻ mặt bất lực của cô, ngưng ngừng và khẩn trương đồng thời đỏ mặt của cô.

“Thiên, thiên, thiên..... Thiên Sóc. ” Cô thử nhiều lần mới thành công.

“Tốt lắm. ” Anh gợi lên khóe miệng, không nhin được đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn động một tí là đỏ kia. ” Sau này cũng gọi tôi như vậy, không cho phép lại gọi sai.”

Cô thẹn thùng gật đầu, xấu hổ đến tóc đều nhanh bốc cháy, bất kể ánh mắt của anh, hay khi anh tới gần, cũng làm cho cô không thể hô hấp.

” Cái kia..... Về quần áo, tôi cần thời gian thích ứng, cho nên có thể xin ngài đừng hay không....đừng.... ” Cô không dám chỉ trích việc ác của anh, chỉ có thể mang ra lý do mấy ngày nay quen dùng, hi vọng anh có thể nương tay tha cho cô.

” Ngày mai cô phải gặp ba mẹ tôi, không có thời gian dư thừa. ” Đáng tiếc hi vọng của cô lại bị từ chối.

Cô tuyệt vọng cắn môi dưới, bất lực thiếu chút nữa muốn khóc lớn oa oa, ở trước mặt anh, cô ngay cả nói chuyện tự nhiên cũng không xong, làm sao có thể ở trước mặt cha mẹ của anh sắm tốt vai tình nhân đây?

Nếu cô làm hỏng nhiệm vụ, anh nhất định sẽ chém cô!

” Bất quá tôi có thể cho cô hai lựa chọn, một là cô tự cởi, cái còn lại chính là tôi giúp cô cởi.” Anh nở nụ cười xấu xa, giả bộ hào phóng nói.

“Cũng giống nhau mà?!” Cô vội vàng hoàn hồn.

” Đương nhiên không giống, khí lực của tôi lớn, nếu một cái ‘ không cẩn thận ’, ngay cả quần áo bên trong của cô cũng kéo luôn, đến lúc đó cô muốn che lấp, chỉ sợ cũng không chỉ là vậy. ” Anh tốt bụng sửa đúng sai lầm của cô.

Ồ!

Vưu Vịnh Kỳ cơ hồ là hung hăng hút một ngụm khí, lập tức nghe ra uy hiếp của anh trong lời nói.

Anh là người nói được làm được, nếu anh thật sự kéo áo của cô thì đời này cô cũng không dám gặp người! Nếu cô đủ thông minh, nên lập tức làm ra quyết định, ngoan ngoãn cởi áo khoác trên người, nhưng cổ tình cô lại không có dũng khí kia, hào phóng bày ra cảnh xuân của mình.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Cô cần môi dưới, từ đầu đến cuối cầm chừng biện pháp, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Quyền Thiên Sóc có tính nhẫn nại cũng từ từ qua đi, khi đồng hồ báo thức trên tường truyền ra tiếng chuông, tính nhẫn nại của anh rốt cục tuyền bố chung kết.

Anh đã cho cô một tuần lễ thời gian thích ứng, thậm chí cho cô cơ hội làm lựa chọn, cô cũng không hiểu được nắm chắc cơ hội, đã như vậy, vậy đừng trách anh thủ hạ vô tình.

Lúc không ngờ tới, bàn tay to của anh tìm tòi, nhưng lại cởi ra áo khoác của cô.

“Á á á —— ” cô không nhịn được thét chói tai.

” Cầm miệng! ”

” Không, không cần!” Á, nút áo toàn bộ mất sạch, cô sẽ bị xem trống trơn!

“Tôi kêu cô cầm miệng!” Đáng chết, cô gái này thật sự đủ âm ỉ, bất quá càng đáng chết hơn, thân thể của cô quả thật quả thực là làm cho người khác muốn phạm tội!

Tuy rằng anh sớm đoán được cô có dáng người đẹp cân xứng, nhưng thân thể của cô cũng không tránh khỏi quá mức bốc lửa sao? Chỉ là cái gáy mảnh khảnh tuyệt đẹp kia và xương quai xanh khêu gợi đều đặn kia, liền đủ để cho đàn ông không dời được ánh mắt, càng phải nói cô còn có một thân da thịt trong suốt không tỳ vết và cùng hai núm no đủ.

Mắt đen sâu xa mới chạm đến rãnh ngực mê người ở dưới cổ áo kia, đã cảm thấy một thân lửa nóng, hàm dưới của Quyền Thiên Sóc căng thẳng, nháy mắt ở dục vọng và tầm mắt sắp xếp gọn gàng, không dung túng bản thân đi xuống tham luyến càng nhiều sắc đẹp.

“Tôi không muốn! Mau thả tôi ra, mau thả tôi ra, anh là trứng thối!” Vưu Vệnh Kỳ còn đang quỷ gào quỷ kêu, sớm đã quên chính mình hẳn là nên phục tùng mỗi cái mệnh lệnh của anh.

Nồng đậm e lệ làm cho cô mất đi lý trí, cô đá chân lung tung, vung quyền, bản năng ra sức giãy dụa, tuy rằng khoa chân múa tay đánh vào trên người của anh, tựa như muối đĩnh không đau không mệt, nhưng “Loạn thương” công kích của cô, lại thật đúng là thiếu chút nữa “Đánh tới điều”, vì bảo vệ mình, anh đành phải rất nhanh áp đảo cô ở trên sofa, dùng nửa người dưới áp chế hai chân của nàng, cũng giam giữ hai tay của cô lên trên đầu ——

“Con cái tên cầm thú này!” Bỗng nhiên bên ngoài phòng sách truyền tới một tiếng quát.

Theo tiếng quát nổ tung, một chiếc giày cao gót hồng nhạt nạm kim cương không hề báo động trước bay thẳng vào phòng sách, chính giữa trên đầu Quyền Thiên Sóc.

Gõ!

Âm thanh đánh lên thanh thúy, làm cho anh lập tức dừng lại động tác.

” Chết tiệt! Là ai? ” Về mặt anh hung ác nham hiểm ngáng đầu.

“Là mẹ!” Thân ảnh vợ chồng nhà họ Quyền rõ ràng xuất hiện ở xuất hiện ở cửa phòng sách. “Con rút cuộc đang làm cái gì? Mẹ thật không dám tin tưởng Mã Hạ Lan mẹ đây thế nhưng lại sinh ra loại con như con?! Còn không mau buông ra người ta ra!” Mã Hạ Lan Hạ Lan bí lí bá lá chửi rửa, còn chưa nói xong, một chiếc giày cao gót còn lại trên chân cũng bay vào phòng sách.

“Mẹ?” Anh tiếp được giày, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Không cho phép con gọi mẹ!” Mã Hạ Lan mắng thở hỗn hển.

Vưu Vệnh Kỳ cũng dừng lại động tác giãy dụa, bất chấp Quyền Thiên Sóc còn đè trên người, cũng quay đầu nhìn về phía nhìn cửa phòng sách. ” Dì Quyền?”

Mã Hạ Lan sắc mặt thay đổi bất thường, mới nghe thấy xưng hô của cô, lập tức liền từ Mẩu Dạ Xoa gương nanh múa vuốt biến thành phu nhân hòa ái dễ gần.

“Gọi di làm gì, bác đều hơn năm mươi rồi!” Nói thì nói như vậy, Mã Hạ Lan lại không nhận được khách cười khê, lập tức đã bị âm thanh kêu di kia mua đi tâm rồi.” Ngoan, mau nói cho bác, con tên gì? Năm nay mấy tuổi? Nhà ở đâu? Trước mắt có bạn trai hay không “” Cô gái xinh đẹp thật là có ánh mắt.

“Hả, con...”

“Vợ à, chúng ta có phải giúp tiểu thư nhanh chóng thoát ly ma trảo trước hay không, sau đó lại cho cô ấy chút thời gian ‘sửa sang lại dung nhan’?”. Về phần hỏi mười tám đời tổ tông của người ta, vẫn là gác qua để sau đi! Quyền Phương Trí một tiếng ho nhẹ, âm thanh ấm áp đưa ra đề nghị, còn một đôi mắt vô cùng chuyên chú nhìn trần nhà, tận lực xem nhẹ hình ảnh chọc người đỏ mặt tìm đập nhanh trên sô pha kia.

“Cũng đúng. ”Mã Hạ Lan bỗng nhiên tỉnh ngộ, thể này mới phát hiện mình thật là quá nóng vội.

“Cha, mẹ, hai người làm sao lại đột nhiên đến đây, hai người nên gọi điện thoại báo trước.” Quyền Thiên Sóc vẫn là vẻ mặt hung ác nham hiểm, sâu sắc nhận thấy được một tia kỳ quái với sự đột kích kiểm tra của cha mẹ.

“Con sao có thể nói như vậy, chẳng lẽ mẹ đây là mẹ nhớ con còn phải thông qua sự xin phép mới có thể lại đây xem sao?” Mã Hạ Lan hô to gọi nhỏ. “Còn có còn có, mẹ cũng kêu con thả người ra, con còn dè nặng không tha, như thế nào? Không nở sao!”

“Á!” Được Mã Hạ Lan nhắc nhở, Vưu Vịnh Kỳ mới nhớ tới bản thân đang bị người khác đặt ở dưới thân, nháy mắt không khỏi cháy đỏ khuôn mặt.

Quyền Thiên Sóc không nhận được thấp giọng phun ra một chuỗi rửa, thể này mới buông tay đứng dậy.

Mắt thấy áo khoác ở dưới sự lôi kéo của mình đã không thể che đầy thân thể, anh lập tức cầm lấy áo khoác treo ở trong tủ quần áo, ném tới trên người cô.

“Thay nó, chúng ta đợi ở dưới lầu nói chuyện.”

Tiếng bước chân của cô là âm thanh duy nhất trong phòng khách.

Trước mặt, hai bên bàn vuông Quyền Thiên Sóc và vợ chồng nhà họ Quyền ngồi, hai mẹ con đối diện trầm mặc, còn lại là Quyền Phương Trí không đếm xỉa đến thưởng thức hoa văn trên thảm.

Lúc Vưu Vịnh Kỳ mang khay thức uống vào phòng khách thì nháy mắt kia không khí đã bị ứ đọng khiến cho đập thành thạch, cô vụng trộm quan sát Quyền Thiên Sóc không nói được một lời, lại vụng trộm xem vợ chồng nhà họ Quyền trầm mặc, làm vài lần hít sâu, mới dám đi đến chỗ ba người.

“Di Quyền, chú Quyền, mời dùng trà.” Cô tìm cách tươi cười, đem hai tách trà hoa hồng còn tỏa nhiệt đặt từng tách tới trước mặt hai người, tiếp theo mới đưa thức uống còn lại là tách cà phê nóng trên khay đặt ở trước mặt Quyền Thiên Sóc.

Cô không dám đối diện với anh, chính là sợ hãi bất an ôm khay đứng ở một chỗ ngầy người, đã sớm quen sạch sẽ bộ dáng tình nhân, phong thái tình nhân.

“Rất ngoan, tên là gì? Năm nay mấy tuổi?” Hai vợ chồng lộ ra mỉm cười.

“Vưu Vịnh Kỳ, năm nay hai mươi lăm tuổi.” Cô nhỏ giọng trả lời, tay nhỏ bé ôm chặt khay hơn nữa.

“Hai mươi lăm tuổi? Đúng là độ tuổi thích hợp kết hôn, đến đây, mau tới chỗ bác gái ngồi, cho bác gái nhìn xem con.” Mã Hạ Lan vẫy tay nhiệt tình, càng xem càng thích cô gái trước mặt này mềm mại nhu thuận.

“Không cần, con đứng là được rồi.” Cô vừa khấn trương vừa thẹn thùng lắc đầu.

“Đứng chân sẽ mỏi, vẫn nên đến chỗ bác gái ngồi, yên tâm, về chuyện vừa rồi, bác gái nhất định sẽ trả lại công đạo cho con.”

“Cái gì công đạo? ”Quyền Thiên Sóc một tiếng hừ lạnh, từ khi rời phòng sách, sắc mặt vẫn chưa từng tốt qua.

“Đương nhiên là do con Bá Vương ngạnh thượng cung, hủy trong sạch của người ta!” Nháy mắt, Mã Hạ Lan lại biến thành Mẫu Dạ Xoa.

“Con không có. ”

“Cái gì không có, mẹ rõ ràng tận mắt bắt gặp con đặt người ta ở dưới thân, con không dám thừa nhận!”

“Đó là con tự vệ, cô ấy công kích con.” Quyền Thiên Sóc trừng mắt Vu Vĩ Kỳ, dùng ánh mắt hung dữ ý bảo cô tốt nhất nhanh chút tự thú, chứng minh lời nói anh không phải là giả, chính là anh không trừng thì tốt, nhưng trừng này làm cho cô nhanh chóng nhớ tới chuyện mới xảy ra.

Đời này, cô chưa từng mất mặt như vậy!

Chẳng những cô bị anh thấy hơn phân nửa cảnh xuân, còn bị cha mẹ anh bắt gian tại trận ở trên sô pha, khi đó áo cô không chỉnh tề, lại còn bị anh đặt ở dưới thân ——

Trời! Cha mẹ anh sẽ nghĩ như thế nào về cô?

Bọn họ có thể cảm thấy cô không được giáo dục hay không? Có thể cảm thấy cô không đứng đắn hay không? Có thể cảm thấy cô là một cô gái hư hay không?

Vu Vĩ Kỳ đầy đỏ mặt, bối rối muốn đào cái động, chôn mình trong đó.

“Một người đang yên đang lành lại đi công kích con? Còn nói con không gây rối tiểu Kỳ!” Mã Hạ Lan sắc bén bắt được lỗi trong lời nói của anh.

“Con làm sao mà biết cô ấy đang nổi điên gì, con chỉ giúp cô ấy cởi áo khoác thôi!” Đáng chết, cô gái nhỏ kia còn ngăn người làm gì! Còn không mau chút phối hợp diễn kịch!

“Áo khoác?” Mã Hạ Lan kêu lên đầy ngạc nhiên, giống như anh không phải cởi áo khoác mà là nội y. “Con cởi áo khoác của người ta, còn nghi ngờ người ta nổi điên, con quả thực không bằng cảm thú! ”

Thật sự là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Có mắt đều nhìn ra được, căn bản mẹ chính là sắp tâm định tội anh, sau đó mượn cớ bắt anh phụ trách, buộc anh cưới cô gái nhỏ kia!

Xem ra mẹ thật là muốn cháu đến điên rồi, thế nhưng không phân tốt xấu liền muốn ghép đôi bọn họ, bắt quá trong đó một nửa nguyên nhân, hẳn là do cô gái nhỏ kia nhu thuận lễ phép, tính tình mềm mại then thùng lấy lòng mẹ.

Từ lúc xảy ra việc cho đến bây giờ, mặt cô đỏ từ đầu đến cuối cũng chưa lùi xuống, chỉ cần không cẩn thận đối lại mắt anh, sẽ cúi đầu e lệ, hơn nữa chủ động phục vụ nước trà, mẹ không muốn có ấn tượng tốt cũng khó.

Chỉ là nói trở về, từ nhỏ cha mẹ liền áp dụng chủ nghĩa với ba anh em, rất ít nhúng tay vào chuyện của bọn anh, sau khi bọn anh thành niên, số lần hai vợ chồng chủ động tìm gặp bọn anh ngày càng ít, nhưng hôm nay, bọn họ thông báo cũng không nói liền bỗng nhiên xâm nhập phòng sách của anh, thậm chí chọn ở thời khắc “Nguy cấp” nhất ném giày ra, nếu trong đó không có vấn đề, ma mới tin!

Mã Hạ Lan tiếng bén nhọn, như cũ phần nộ phát biểu ý kiến.

Theo mỗi lời mẹ anh nói, không ngoài sự chỉ trích anh cởi quần áo của người nào đó cũng không nhận nợ, bà còn nói chính mắt thấy khe ngực của người nào đó đều lộ ra ngoài, có thể nói là ngay tại chỗ lấy được nhân chứng vật chứng, bà thậm chí còn không nhận được buột miệng ca ngợi đáng người của người nào đó thật sự tốt, sơ bộ ba vòng phỏng chừng là 34D, 23, 34....

Lông mày nhíu lại, Quyền Thiên Sóc không nhịn được quàng ánh mắt qua nhìn, lại nhìn thấy cô gái nhỏ kia đang ngượng ngùng ôm khay, suýt nữa mặt có thể nở ra máu.

Bà mới nói đến ngực, cô liền vội vàng ôm khay chắn trước ngực, nói đến thắt lưng cô liền che xuống, nói đến mông, cô hoảng sợ kêu một tiếng, xấu hổ đến một chút che phía trước một chút che phía sau một chút, vẻ mặt trên mặt, hoảng hốt giống như bị người ta nói trúng tím đen.

34D, 23, 34?

Anh nhíu mày hứng thú, vốn là cảm xúc tồi tệ nhưng lại kỳ lạ thối lui không ít.

Tuy cô gái nhỏ này có hơi ngốc, nhưng lại đáng yêu đến làm cho người ta không nhin được muốn ôm vào lòng ——

“Chuyện đã đến bước này, các con kết hôn đi!” Mã Hạ Lan thở dài, giống như làm ra quyết định vô cùng đau đớn, cuối cùng vì diễn thuyết thao thao bất tuyệt kia làm ra một cái kết luận.

Quyền Thiên Sóc làm lơ, đều mặc kệ, chỉ bưng cà phê uống một ngụm, trái lại một bên Vương Vịnh Kỳ nháy mắt dọa cả người mồ hôi lạnh.

“Kết, kết kết kết kết hôn?! ” Cô giống như là sắp bất tỉnh.

“Đúng vậy, bác gái không phải đã nói chắc chắn sẽ đòi lại công đạo cho con hay sao? Chính là cái này.” Mã Hạ Lan cười chỉ vào Quyền Thiên Sóc, biểu cảm trên mặt giống như là nhân viên tiêu thụ chào hàng không có ý tốt. “Tuy rằng con trai của bác gái tính cách bá đạo, tính tình lại hư, nhưng thực ra cũng có mặt dịu dàng, chỉ cần con chịu gả cho con trai bác, bác gái —— không, bà bà(mẹ chồng) là mẹ đây cam đoan khẳng định đối xử tốt với con, con muốn cái gì liền cho cái đó, nhưng mà chúng ta nên thương lượng , con có thể sinh con sớm một chút hay không?”

Sinh con?

Sinh con của ai? Quyền Thiên Sóc sao?

Vương Vịnh Kỳ hung hăng hút một ngụm khí, lập tức lắc đầu mãnh liệt . “Quyền, dì Quyền, con không muốn gả cho anh ấy một chút nào!” Thời điểm này cô cũng bất chấp lễ phép hay không, nếu cô không từ chối, dì Quyền chắc chắn sẽ bán cô —— Á, không đúng, là gả cho!

Trong nháy mắt hai vợ chồng kinh ngạc, không dự đoán được cô vậy mà lại bỏ qua đầu dê béo.

Con trai là do bọn họ sinh, có mấy lượng bọn họ rõ ràng nhất, người đàn ông độc thân hoàn kim cũng không phải là lời đồn, đưa tầm mắt đến các danh môn ở Đài Loan, phụ nữ muốn gả cho A Sóc thì nhiều đến không đếm được, nếu không phải A Sóc không muốn cưới, bọn họ đã sớm con cháu đầy đàn.

Bây giờ bọn họ rất vất vả bắt đến nhược điểm có thể bức hôn, cô vậy mà không muốn?

” Vì sao? ”

Hai vợ chồng vội hỏi, không nhin được nhìn cô gái nhỏ trước mắt với con mắt khác xưa, còn Quyền Thiên Sóc thì nhếch môi, tương đối hài lòng với sự nhanh nhạy của cô.

Bởi vì cô sợ anh!

Vương Vịnh Kỳ muốn nói như vậy, nhưng lại không thể nói sự thật, cắn cái miệng nhỏ nhắn, cô hồi hộp suy nghĩ về lý do khác thích hợp hơn, đáng tiếc cô từ trước đến nay không biết nói dối, đột nhiên muốn cô nói dối, thật sự là không được.

Một bên, Quyền Thiên Sóc thu lại tươi cười, lúc này mới phát hiện mình quả thật vui mừng quá sớm.

Cô gái nhỏ này không chỉ có hành động kém cỏi, mà ngay cả tùy cơ ứng biến cũng không có, chờ cô nghĩ ra lý do, chỉ sợ cha mẹ anh đã sớm làm tốt hôn lễ!

“Bởi vì cô ấy là tình nhân của con, giữa chúng con chỉ có tình dục không có tình yêu, chúng con căn bản là không có khả năng kết hôn. ” Đồng thời, thả lại tách cà phê lên bàn, anh rất tự nhiên thay cô nói tiếp.

“Cái gì? ” Vợ chồng nhà Quyền thiếu chút nữa tròng mắt rớt xuống.

“Á!” Vương Vịnh Kỳ phản ứng cũng rất lớn, cô nắm chặt hai đấm, vẻ mặt giống như là hận không thể vọt tới bên cạnh anh dùng sức che cái miệng của anh.

Vù vù, cô thật không dám tin tưởng anh thật sự nói, từ hôm nay trở đi, cô không còn trong sạch!

“Lời nói của nó đều là thật ?” Mã Hạ Lan lập tức tìm cách chứng thực với Vương Vịnh Kỳ.

“Con.... ..” Vương Vịnh Kỳ khuôn mặt đỏ bừng, do dự trong chốc lát, mới gật đầu thừa nhận. “Vâng ạ.” Vù vù, cô muốn khóc.

“Con xác định?” Mã Hạ Lan vẫn không thể tin được.

Cô bé này khéo léo động lòng người, có lẽ phép, dễ bảo, nhìn thế nào cũng không giống tình nhân, hơn nữa dựa vào “Tình báo đáng tin cậy” cho thấy, tiểu Kỳ tìm tới cửa thì về mặt khẩn trương, tựa hồ sợ hãi điều gì.

Vưu Vệnh Kỳ cắn chặt răng, ép chính mình gật đầu, chính là bộ dáng đau thương của cô lại làm cho Mã Hạ Lan càng thêm nghi ngờ, xem bộ dáng này của cô, thật là giống như ——

“Đáng chết, sẽ không phải là con uy hiếp người tốt làm con hát đi?” Bà hung ác chất vấn, lập tức quy tội về con trai bà.

Quyền Thiên Sóc nhíu mày, lạnh lùng hỏi lại: “Cô ấy có nói cô ấy bị ép buộc sao?”

“Cô ấy chưa nói, nhưng mà xem cô ấy rất oan ức.”

“Cô rất oan ức sao?” Quyền Thiên Sóc quăng vấn đề cho người có liên quan, ánh mắt sắc bén nguy hiểm.

“Không, không có!” Vưu Vệnh Kỳ nhanh chóng lắc đầu, chỉ sợ chính mình lắc đầu chậm, sẽ bị người nào đó chém.

Vù vù, có phải nhà họ Quyền ai cũng sâu sắc như vậy hay không? Cô rõ ràng không có nói cái gì hết, Dì Quyền lại lập tức đoán được sự thật, trời ạ, vở kịch này cô còn có thể diễn tiếp sao?

Mã Hạ Lan mới không tin.

“Tiểu Kỳ con không cần phải sợ, có bác gái ở đây, ai cũng không thể làm hại con, cho nên con nhất định phải thành thật nói với bác gái, có phải A Sóc bắt buộc con làm tình nhân của nó hay không? ”Nếu là như vậy, tất cả đã thông suốt.

A Sóc cái tên khốn khiếp này khẳng định là vì thoát hôn, mới có thể uy hiếp tiểu Kỳ phối hợp diễn trò, trong lúc đó bọn họ căn bản là không phải quan hệ cố chủ và tình nhân.

“Không có chuyện này.” Vưu Vệnh Kỳ lại lắc đầu mãnh liệt. “Con cam tâm tình nguyện đi theo ngài Quyền —— Á, Thiên Sóc, cho nên con thật sự không tính kết hôn với anh, anh ấy.”

“Con chắc chắn?” Mã Hạ Lan chính là chưa từ bỏ ý định.

“Mẹ, mẹ rốt cuộc đủ chưa?” Quyền Thiên Sóc bắt đầu không kiên nhẫn.

“Đương nhiên là chưa!” Mã Hạ Lan mới không sợ anh, bà thậm chí còn duỗi thẳng cánh tay, chỉ vào mặt anh lớn tiếng nói: “Con luôn miệng nói tiểu Kỳ là tình nhân của con, như vậy thì tại sao con cởi áo khoác giúp cô ấy, cô liền sợ hãi hô to gọi nhỏ? ”Khà khà, cái này thì anh hết nói được rồi.

Sắc mặt Quyền Thiên Sóc không thay đổi.

“Bất quá cái kia chỉ là một loại trò chơi tình thú.”

“Trò chơi tình thú?” Hai vợ chồng sững sốt.

“Đừng nói là hai người chưa chơi qua.” Anh hừ lạnh, ý có là gì nhìn hai vợ chồng, biểu cảm trên mặt giống như là hiểu rõ mọi việc.

Tuy rằng Vưu Vệnh Kỳ xấu hổ đến muốn ngất xỉu, lại không nhận được tò mò nhìn hai vợ chồng.

“Khụ khụ khụ!” Hai vợ chồng bắt đầu ho khan kịch liệt, sau đó vô cùng ă ý nhảy sang vấn đề khác.” Nói tóm lại, mặc kệ tiểu Kỳ có phải tình nhân của con hay không, mẹ không cho phép con phá hư một cô gái tốt như vậy, con lựa chọn một ngày cưới người ta về đi!” Mã Hạ Lan nói ra độc đoán, một thân khí thế làm người ta khó có thể trái lại.

Vưu Vệnh Kỳ cuối cùng cũng hiểu được cá tính Quyền Thiên Sóc di chuyển từ ai!

Lời nói của Mã Hạ Lan, làm cô sợ tới mức tim sợ gan run, không đợi Quyền Thiên Sóc mở miệng, cô đã mở miệng gấp rút từ chối khéo léo từ chối: “Dì Quyền, cảm ơn ý tốt của dì, con thật sự không có ý định gả cho Quyền —— Á, Thiên Sóc.” Làm ơn, cô thật sự không chịu nổi loại khiếp sợ này. “Hơn nữa người như

anh ấy ưu tú có tài như vậy, con cho rằng chỉ có con gái nhà quyền quý danh môn mới xứng đôi, cho nên chuyện kết hôn này vẫn là mồi di bàn bạc kỹ hơn, dù sao hàng so với Tam gia (hàng so sánh với ba nhà, lựa chọn, xem xét mới đưa ra quyết định) mới không thiệt thòi.”

Hàng so với Tam gia?

Cô gái nhỏ này xem anh là cái gì? Lợn giống sao?

Quyền Thiên Sóc bắt mẫn cau chặt mày.

“Nhưng mà làm vậy con không phải rất tủi thân sao?” Mã Hạ Lan tiếp tục làm ồn, cho tới bây giờ, vẫn còn không chịu tin tưởng thân phận tình nhân của cô.

“Không, con không một chút nào ủy khuất, thực sự!” Vương Vịnh Kỳ cam đoan lần nữa, giọng điệu khản trương thiếu điều không gờ hai tay lên thề với trời.

Không ngờ tới thái độ của cô lại kiên quyết như vậy, trong chốc lát hai vợ chồng cũng không biết nên nói cái gì, thì Quyền Thiên Sóc hạ lệnh đuổi khách không khách khí.

“Hai người đã hỏi đủ chưa? Nếu hỏi đủ thì nên về nhà nhanh chút, con còn có việc cần làm.”

“Việc? Trừ bỏ công việc, con còn có thể có việc gì bận?” Mã Hạ Lan liên tục hừ lạnh, chính là không muốn theo ý của con mình. Lãng phí kế hoạch của bà lâu như vậy, không nghĩ tới đúng là uống công.

“Ai nói con muốn làm công việc?” Quyền Thiên Sóc duỗi cánh tay vươn ra, bất ngờ không phòng bị kéo Vương Vịnh Kỳ vào trong lòng, người sau không có phòng bị, rốt cuộc ngã đến ngồi trên đùi của anh.

“Á!”

Cô hoảng sợ kêu lên một tiếng, xấu hổ đến vội vàng muốn đứng dậy, nhưng anh lại ôm chặt thắt lưng của cô.

“Con ‘đang vội’, có thể mời hai người nhanh một chút không?” Trong lời anh có ý, không khách khí một chút nào.

Cho dù hai vợ chồng gặp qua không ít sóng to gió lớn, cũng bị hành vi phóng dăng của anh làm cho mặt đỏ tím đập, đương nhiên Vương Vịnh Kỳ cũng không ngoại lệ, lúc cô chậm nửa nhịp mới hiểu rõ ý ở ngoài lời nói của anh, trong nháy mắt cả người biến thành quả cà chua.

Trời! Ý của anh, sẽ không phải là cùng với cô —— cùng cô —— cùng cô ——

Không, sẽ không! Mọi thứ cũng chỉ là đang diễn trò, cô trăm ngàn lần không thể nghĩ ngợi lung tung, càng không thể giống như trong phòng sách ngại ngùng giãy dụa xoay nắm lung tung, nếu không lại dẫn tới di Quyền lại hiểu lầm, chuyện sẽ phức tạp hơn.

Nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, cô áp xuống rứt rứt trong lòng, để bảo mặc anh ôm, nhưng mà tư thế thân mật như vậy cũng làm cô xấu hổ đến cũng không dám ngẩng đầu lên.

Rõ ràng là mùa đông, nhiệt độ của cơ thể anh lại cao đến dọa người, ngay cả phun ra hơi thở đều tỏa nhiệt như vậy, mỗi khi hơi thở của anh nhẹ nhàng phun lướt nhẹ qua cần cổ của cô thì cô bất giác sẽ run nhè nhẹ.

“Con —— ”

Mã Hạ Lan tức giận đến còn muốn ầm ỹ, nhưng Quyền Phương Trí lại nháy mắt ra hiệu với bà.

Hai người cùng hiểu ngầm, vừa mới một ánh mắt, bà liền nhìn theo ánh mắt ám chỉ của chồng, nhanh chóng nhìn về phía cái ôm của con trai chứa đầy tham muốn giữ lấy và về mặt đồ bưng của Vương Vịnh Kỳ.

Nháy mắt, một đạo linh quang chợt hiện vào trong não.

Bingo, chính là cái này! Coi như là diễn trò thì sao? Mặc dù tự chủ của A Sóc kiên cường, nhưng mà suy nghĩ biện pháp làm anh “Lau súng cướp cò”, đến lúc đó gạo nấu thành cơm, bà vẫn có thể buộc anh kết hôn!

“Một khi đã như vậy, con tiếp tục bận đi.” Về mặt Quyền Phương Trí chứa nụ cười ôn hòa, dịu vợ yêu đứng dậy. “Nhưng mà đừng quên lần gặp gỡ ngày mai.”

“Con biết, bất quá hai người đã nhìn thấy người, ngày mai con sẽ dẫn người tới.” Quyền Thiên Sóc vẫn ôm chặt Vưu Vịnh Kỳ, thân thể khỏe mạnh di chuyển cũng không di chuyển, dường như không tính đưa cha mẹ ra cửa.

“Tùy ý con!” Mã Hạ Lan không phản đối, mới đứng dậy, liền ôm lấy cánh tay của chồng bước nhanh ra khỏi cửa.

Hai vợ chồng đi rồi, rốt cuộc Vưu Vịnh Kỳ mới nhẹ nhàng thở ra, đỏ mặt, cô gần như không kịp đợi thì đã muốn thoát khỏi ngực của anh, chính là anh vẫn như trước ôm eo của cô, không chịu buông tay.

“Quyền tiên sinh, ngài, tay ngài.... ..” Mọi người đi rồi, hẳn là không cần phải đóng kịch chứ?

Vưu Vịnh Kỳ ngượng ngùng chịu không nổi nhìn về phía anh, lại phát hiện anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt của anh sâu xa khó hiểu, lại nóng rực đến làm cho lòng người rung rẩy, trong nháy mắt hai ánh mắt chạm nhau, cô không nhịn được nhắm mắt, không hiểu sao không dám nhìn thẳng anh.

“Thiên Sóc.” Anh cuối cùng mở miệng, nhưng mà chỉ để sửa đúng sai sót của cô.

“Thực xin lỗi. . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, Vưu Vịnh Kỳ nghe thấy lòng ngực của mình tim càng đập càng nhanh. Trời! Vì sao anh còn không buông tay? Vì sao anh lại nhìn cô như vậy?

“Bình thường cô đến đây như thế nào?” Anh lại hỏi.

“Đi. . . . Đi xe bus. . . .” Cô càng cúi đầu thấp xuống, xấu hổ đến ngay cả đầu ngón chân đều gập lại.

Anh gật gù đầu. “Về sau tôi sẽ lái xe đón cô lại đây.”

“Cái gì ?” Cô ngẩng đầu kinh ngạc.

Anh buông cô ra, sau đó bình thản ung dung đứng dậy.

“Ngày mai tôi phải về nhà một chuyến, cô không có việc gì đừng có chạy lung tung, ngày kia sau khi tan tầm gọi điện thoại cho tôi, tôi đi đón cô.”

“Á?”

“Cứ như vậy, đi thôi, tôi đưa cô về.”

5. Chương 5

Lại có tin đồn về Quyền Thiên Sóc.

Nhân vật nữ chính của tin đồn này, không ngoài ý muốn là người mẫu xinh đẹp – Diêu Ty.

Ảnh chụp hai người đi lại thân mật ra vào khách sạn, lại bị đăng trên các tạp chí báo chí nổi tiếng, quan hệ của hai người, lại lần nữa trở thành đề tài đứng đầu để mọi người bàn tán trong giờ rảnh rỗi, mỗi lần nghe đồng nghiệp thảo luận quan hệ của hai người đó thì Vưu Vịnh Kỳ sẽ cảm thấy bản thân rất may mắn.

“Ám Độ Trần Thương”(có thể hiểu như Giương đông kích tây) lâu như vậy, trừ bỏ cha mẹ của Quyền Thiên Sóc, hiện nay dường như không có ai phát hiện thân phận “Tình nhân” của cô, cô vẫn như trước là một lòng tiếng viên nho nhỏ, một dân thường nhỏ bé sẽ không bao giờ có liên quan đến Quyền Thiên Sóc.

Tuy rằng giới nghệ thuật vẫn có không ít lời ra tiếng vào với việc cô lấy được vai lòng tiếng cho nữ chính trong truyện “Hồn chi ca”, nhưng dưới sự bảo vệ của công ty, cô cũng không bị làm phiền.

Hiện giờ công việc lòng tiếng “Hồn chi ca” đã tiến vào giai đoạn ghi âm, vì giám sát chất lượng lòng tiếng, Quyền Thiên Sóc sẽ thường xuyên ra vào công ty, có vài lần, bọn cô từng gặp phải ở ngoài phòng ghi âm,

nhưng vì tránh nghi ngờ và cũng vì tránh làm cho bản thân quá mức khấn trương mà lộ ra dấu vết, cô sẽ cô ý tránh né ánh mắt của anh, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn đến góc cách anh xa nhất.

Chiêu “Giả bộ không quen” này của cô hiệu quả rất tốt, mới tính đến trước mắt, toàn bộ nhóm nhỏ làm việc cũng không có ai phát hiện bọn cô có cái “Bí mật” không thể nói –

“Tiểu Kỳ, hôm nay có chiếu phim mới, mọi người đã hẹn muốn cùng nhau đi xem phim, em muốn đi cùng không?” Trong phòng chuẩn bị, bỗng nhiên một đồng nghiệp nam đi tới cạnh Vưu Vệnh Kỳ.

“Cám ơn anh đã mời em, nhưng tối nay em có việc, cho nên không đi được rồi.” Buông kịch bản, vẻ mặt Vưu Vệnh Kỳ đầy áy náy.

“Lại không rảnh?” Bên cạnh, Lương Tĩnh Mỹ đến ghi âm phát ra tiếng hừ lạnh. “Quái lạ, trước kia cũng không nhìn thấy cô bận như vậy, từ khi nhận vai nữ chính làm sao lại thành người bận rộn như vậy? Có phải tin đồn là thật không, cô thật sự dùng thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng tìm được người đứng sau, nên lúc tan làm phải đi bồi cười sao?”

Vưu Vệnh Kỳ sửng sốt.

“Không phải, em không có –”

“Ày da, vẻ mặt thật là vô tội, nếu tôi là đàn ông, sợ rằng cũng phải thích cô.” Lương Tĩnh Mỹ cố ý cắt đứt lời nói.

“Tĩnh Mỹ! Đây chẳng qua là nghe đồn, mọi người đều là đồng nghiệp, em đừng như vậy.” Đồng nghiệp nam vội vàng bảo vệ lý lẽ.

“Đúng vậy, hơn nữa thông qua quá trình thi tuyển, mọi người đều thấy rõ thực lực của tiểu Kỳ, Quyền kịch tác có ánh mắt độc đáo mới có thể phát hiện cô ấy như một bảo thạch chưa được gọt dũa.” Mà ngay cả đồng nghiệp nữ cũng không nhận được bất bình giùm Vưu Vệnh Kỳ.

Tuy rằng lúc đầu, bọn họ nắm chặt nghi ngờ với kết quả cuộc tuyển chọn này, nhưng sự thật chứng minh, Quyền kịch tác không chỉ giỏi về sáng tác, mà ngay cả ánh mắt xem người cũng giỏi, cho dù tiểu Kỳ không được thành thạo cho lắm, nhưng là tiếng nói của cô thật sự có điểm đặc sắc, hoàn toàn bộc lộ ra được tính cách yếu đuối và dẻo của nhân vật nữ chính, quan trọng nhất là, cô thật sự rất cố gắng.

“Tôi cũng chỉ nói một chút mà thôi, khi nào thì các người trở nên nghiêm túc như vậy?” Mắt thấy tất cả mọi người nhảy ra nói chuyện, Lương Tĩnh Mỹ tự biết đuối lý, vội vàng giúp bản thân tìm bậc thang để xuống.

“Chúng ta không có nghiêm túc, nhưng mà tính Vưu Vệnh Kỳ hiền lành, bà nói như vậy, cô ấy sẽ buồn.” Một người khác cũng mở miệng nói, thật sự không thích kiểu đùa giỡn của Lương Tĩnh Mỹ như vậy.

“Em biết chị Lương đang nói đùa, sẽ không xem là thật đâu.” Vưu Vệnh Kỳ vội vàng hoà giải, thành thạo nói sang chuyện khác. “ Em thật đúng là cảm thấy vô cùng có lỗi với mọi người, mỗi lần hẹn em, em đều có việc.”

“Không sao, nhưng mà em thật sự rất khó hẹn, sẽ không phải là vội vàng đi hẹn hò chứ?” Trong đó một đồng nghiệp nam nửa đùa nửa hỏi, sớm đã có hứng thú với cô, bởi vậy muốn thừa dịp tìm hiểu thông tin.

“Không, không phải như thế! ”Vưu Vệnh Kỳ nhanh chóng lắc đầu, không khỏi có chút xấu hổ.

“Cho nên nói, em không có bạn trai?” Đồng nghiệp nam thừa thắng xông lên, ánh mắt phát sáng.

“Á.....” Đỏ mặt, Vưu Vệnh Kỳ cảm thấy có chút xấu hổ, tuy rằng không muốn trả lời loại vấn đề này, nhưng sợ bản thân không trả lời sẽ bị người khác hiểu lầm, đành phải trung thực lắc đầu.

“Thật vậy chăng?” Trong phòng chuẩn bị, không ít đồng nghiệp nam tất cả đều mừng thầm đáp án ngoài ý muốn này, không thể tin được người đẹp yếu điệu như cô, vậy mà lại không có đối tượng kết giao.

Không có bạn trai, vậy đại biểu bọn họ có hi vọng rồi?

“Chắc! Tôi thấy tiểu Kỳ giống mỹ nhân cổ điển, cũng không phải người thường là có thể xứng đôi, ít nhất cũng phải là tổng giám đốc hoặc là tổng giám đốc mới được?” Nhận ra được ý nghĩ của đồng nghiệp nam, trong đó một đồng nghiệp nữ lập tức giống như sứ giả bảo vệ hoa đi đến bên người Vu Vĩ Kỳ.

“Đúng vậy, hơn nữa không có người theo đuổi, không có nghĩa là tiểu Kỳ không có người trong lòng.” Một nữ đồng nghiệp khác cười hì hì kéo Vu Vĩ Kỳ.

“Không sai, tiểu mỹ nhân có người trong lòng sao?”

Không ngờ tới sẽ bị hỏi loại vấn đề này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Vĩ Kỳ càng hồng, bản năng muốn nói sang chuyện khác, chỉ là cô còn chưa nghĩ ra biện pháp, bóng dáng của Quyền Thiên Sóc lại không báo trước xuất hiện ở trong đầu.

Á, đợi chút! Vì sao cô lại nghĩ tới anh?

Anh vừa dữ vừa bá đạo, hơn nữa lại thích uy hiếp người khác, vì sao tại thời điểm cô lại nghĩ tới anh?

“Ày da, em đừng chỉ biết mặt hồng, ít nhất cũng hình dung một chút kiểu đàn ông lý tưởng của em, nếu không thì những đàn ông này sẽ cho là mình có cơ hội đó!”

Vu Vĩ Kỳ bị đồng nghiệp lay đến hoàn hồn. “Em. . . .”

“Nói đi nói đi!” Trừ bỏ Lương Tĩnh Mỹ, toàn bộ đồng nghiệp nữ đều chạy tới làm ông cô.

Không thể thay đổi được mọi người dây dưa, cô không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu cẩn thận tự hỏi bản thân thích kiểu đàn ông nào, chỉ là cô không nghĩ thì còn tốt, vừa nghĩ tới bóng dáng Quyền Thiên Sóc lại bất ngờ xông vào đầu của cô.

Anh luôn cau mày không kiên nhẫn, ngại cô làm việc chậm, nhưng mỗi một lần, anh nhất định sẽ đứng tại chỗ chờ cô đuổi theo, lại phối hợp chân của cô bước một bước đi tới ——

“Tiểu Kỳ thân ái mau hồi hồn! Xem vẻ mặt thẹn thùng của em, rốt cuộc là nghĩ đến ai? Em thành thật mà nói, thực ra em đã có người trong lòng phải không?” Một đồng nghiệp nữ nháy mắt ra hiệu, hô to gọi nhỏ.

Lúc đó, những người khác cũng âm ỹ theo, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Vĩ Kỳ đều hồng, đang muốn mở miệng giải thích, Lương Tĩnh Mỹ đứng trong góc lại xoay người phát ra tiếng hô kinh ngạc.

“Quyền tiên sinh!” Cô vội vàng chạy tới cửa. “Ngài như thế nào đến đây? Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Quyền tiên sinh?!” Tất cả mọi người đều bị vị khách tới không ngờ đến dọa sợ, một người tiếp một người nhanh chóng đứng lên, không khí thoải mái nhất thời trở nên có chút khẩn trương.

Thân là người tài trong giới nghệ thuật, cuộc sống Quyền Thiên Sóc trừ bỏ công việc vẫn là công việc, trừ bỏ giám sát lồng tiếng, chuyện lớn hay nhỏ đều giống nhau đều thông qua trao đổi với trợ lý, lần này lại chủ động xuất hiện, quả thực bất ngờ.

“Không cần để ý tôi, tôi chỉ tới tìm người.” Khuôn mặt Quyền Thiên Sóc lãnh khốc, cũng không nhìn ai, chỉ đi tới phía trước.

Hiện trường không ít người tôi nhìn bạn, bạn nhìn tôi, không rõ rốt cuộc Quyền Thiên Sóc muốn tìm muốn tìm, nhưng rất nhanh bọn họ đã có đáp án ——

“Tìm được rồi. ”

Tiếng nói quen thuộc từ phía trên rơi xuống, da đầu Vu Vĩ Kỳ tê rần, không khỏi ngẩng đầu ngạc nhiên.

“Quyền, Quyền, Quyền tiên sinh?” Chỉ là một tiếng chào hỏi, giọng của cô thấp nhất cũng giương cao đến mức năm, biểu cảm trên mặt giống như là nhìn thấy quỷ.

Trong nháy mắt con mắt đen thâm thúy hiện lên một chút không vui.

“Về mặt của cô là sao?”

“Tôi....” Vu Vĩ Kỳ có tật giật mình, căn bản không nói nên lời, cô chỉ cảm thấy được, tất cả mọi người đang nhìn bọn cô.

Trời! Làm sao anh có thể tìm cô? Bây giờ còn không đến thời gian tan ca, anh không nên xuất hiện.

Thảm, đám người chị Lương nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, tất nhiên cũng sẽ phát hiện khăn trương của cô.

“Quên đi, đi theo tôi.” Quyền Thiên Sóc nhíu mày không kiên nhẫn, dĩ nhiên liền dắt tay cô.

“Đi? Muốn, muốn đi đâu?” Tiếng nói của cô lại giương cao mấy bậc.

Tất cả mọi người đều bị một màn kì lạ này làm cho cháng váng.

Một lát còn có vài đợt ghi âm, Quyền kịch tác cứ như vậy mang nhân vật nữ chính đi, thế còn đoạn kia làm sao thu? Hơn nữa trọng điểm là, Quyền kịch tác đến liền dắt tay tiểu Kỳ, bọn họ quen thuộc vậy sao?

Quyền Thiên Sóc không có xem nhẹ có người kinh ngạc nhìn chăm chú, con mắt sắc bén đảo qua, anh nhìn cô gái nhỏ kia sớm bị dọa sợ kia. “Vừa mới có mấy cái đoạn có vấn đề, chúng ta trao đổi một chút. ”

Mọi người bỗng nhiên tĩnh ngộ.

“Cho, cho hỏi tình huống rất xấu sao? Có cần thu lại hay không? ”Tất cả mọi người trở nên thấp thỏm, nếu Quyền kịch tác đích thân ra thông báo, có thể thấy được vấn đề nhất định không phải là nhỏ.

“Phần của cô có vẻ nghiêm trọng.” Quyền Thiên Sóc xụ mặt, không nhiều lời, xoay người một cái, liền lôi kéo Vưu Vịnh Kỳ đi ra phòng chuẩn bị.

“Quyền tiên sinh, xin, xin ngài mau thả tôi ra, rất nhiều người đang nhìn.”

Trong tích tắc gần đi ra phòng chuẩn bị kia, Vưu Vịnh Kỳ liền vội vã muốn rút tay về, cho dù là vì công việc, cũng không cần phải động tay động chân, nếu làm cho người ta hiểu lầm thì làm sao bây giờ ?

“Câm miệng! ”Quyền Thiên Sóc cũng không quay đầu lại, như trước lôi kéo cô đi lên phía trước.

Cho dù từ phía sau lưng không nhìn thấy vẻ mặt của anh, cô vẫn có thể cảm nhận được đầy đủ tâm trạng tồi tệ của anh.

Cẩn môi dưới, Vưu Vịnh Kỳ điều chỉnh trái tim bất ổn, nhưng ngay cả như vậy, lúc cô phát hiện dọc theo đường đi có không ít người kinh ngạc nhìn bọn cô thì cô vẫn là không nhận được giấy dựa cổ tay, không được tự nhiên muốn rút tay nhỏ bé về ——

“Cô dám! ”

Phía trước, lại truyền đến tiếng gầm thấp dọa người.

Mới nghe thấy tiếng gầm thấp của Quyền Thiên Sóc, tất cả công nhân viên xung quanh sợ tới mức lui về sau một bước, vốn là ánh mắt nhìn cô chăm chú trong nháy mắt toàn bộ đều chứa thêm đồng tình.

Cô trợn to mắt nhìn, quả nhiên sợ tới mức không dám cử động nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý anh kéo cô vào thang máy.

Bởi vì trong thời gian làm việc nên trong thang máy không có tới một người, trong gương thang máy to như vậy chỉ có bóng dáng hoảng hốt của cô với sườn mặt đọng lại nét khó dò của anh.

Vù, làm sao bây giờ, anh thoát nhìn thật sự rất tức giận, chẳng lẽ hôm nay lòng tiếng thật sự tệ như vậy sao? Nhưng giám sát rõ ràng nói qua tất cả đều rất thuận lợi mà, rốt cuộc là lỗi ở chỗ nào đây?

Vưu Vịnh Kỳ bất an xoay cả hai tay, trong đầu toàn là tình hình lòng tiếng của buổi sáng, khó có được Quyền tiên sinh như vậy coi trọng cô, cô lại phụ kỳ vọng của anh, cô nhất định phải xin lỗi thật tốt mới được.

“Quyền tiên sinh, xin, thực xin lỗi, tôi không biết hôm nay lòng tiếng lại tệ như vậy, tôi nhất định sẽ ——”

“Thiên Sóc.”

“Á?”

“Thiên Sóc.” Anh bỗng nhiên để hai tay đến hai bên cạnh người cô, vây cô ở giữa mình và gương. “Cô là tình nhân của tôi, không để cho tôi nhắc nhở cô lần nữa.”

Vưu Vịnh Kỳ căn bản không có biện pháp ngăn cản bản thân mặt đỏ, trước kia chỉ cần anh tới gần, cô đã cảm thấy rất sợ hãi, nhưng gần đây, cô lại phát hiện bản thân hình như không sợ anh như vậy, chỉ là trở nên có chút không được tự nhiên, thấp thỏm, ngượng ngùng.

“Thực, thực xin lỗi, tôi không có quên tôi là của anh....Á.... Nhưng mà, rất nhiều người, tôi, tôi,” Cô cắn cắn môi dưới, đúng là không có biện pháp xem nhẹ khuôn mặt tuần tú kia gần trong gang tấc của anh, vì vậy không nhìn được cúi đầu. “Nhưng nếu như dì Quyền và chú Quyền ở đây, tôi nhất định sẽ nâng cao cảnh giác. ”

Anh tin cô mới là lạ.

Cô gái nhỏ này không chỉ nhát gan vô dụng, mà ngay cả hành động cũng thật sự hồng бет, cô thậm chí còn không hiểu được tùy cơ ứng biến, tuần trước nếu không phải anh phản ứng nhanh, chỉ sợ cô sớm đã bị ép mặc lên bộ lễ phục cô dâu.

“Nước đến chân mới nhảy thì chỉ có thể bại lộ, tôi muốn cô bây giờ liền tập thành thói quen.” Anh bá đạo nâng mặt của cô lên.

“Nhưng, nhưng nơi này là công ty.” Cô tròn to mắt, lắc đầu cầu xin mãnh liệt, căn bản không có can đảm ở trong công ty kêu tên anh thân mật như vậy, nếu một cái không cẩn thận bị người phát hiện, thì cô

“Thì thế nào? Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, vừa vặn thuận tiện cô rèn luyện diễn kịch.” Anh nhìn chăm chăm cô. “Hay là cô muốn bị mẹ tôi nhìn thấu, sau đó uy hiếp cô cùng tôi kết hôn?”

Anh biết cô sợ anh, cũng biết cô không dám phản kháng anh, lúc đầu anh đúng là nhìn trúng nhát gan của cô, mới có thể quyết định cùng cô diễn kịch, nhưng mà gần đây, anh lại càng lúc càng không thể chịu đựng được cô dùng ánh mắt hốt hoảng nhìn anh.

Anh là đàn ông, biết lái xe, bởi vậy chưa từng nghĩ tới, bên ngoài một phụ nữ đẹp ở ban đêm đi lại sẽ nguy hiểm như thế nào, cho đến khi anh phát hiện cô có vóc dáng bốc lửa làm cho người khác phạm tội, cho đến anh phát hiện anh có thể dễ dàng áp cô dưới thân, anh mới quyết định chịu trách nhiệm, đưa đón cô cùng đi làm, nhưng mà ý tốt của anh, lại bị cô coi là một loại ép buộc khác.

Chẳng những cô ở trong công ty trốn tránh anh, nói chuyện với anh thì cũng sẽ tìm cách tránh đi ánh mắt, mỗi lần anh lái xe tới đón cô, cô nhất định sẽ thật cẩn thận nhìn chung quanh, nhiều lần xác định lân cận không có người, mới có thể giống như trộm tới gần xe của anh, sau đó cấp tốc mở cửa lên xe ——

Đáng chết! Cô quả thực tránh né anh như rắn rết, nếu không phải kiêng kị thân phận của anh, xác định chắc chắn cô hận không thể cách anh rất xa.

Chương 5.2

” Không! Tôi hoàn toàn không có loại ý tưởng này, Quyền tiên sinh, xin ngài không nên hiểu lầm—”

Cô gái nhỏ này đúng là có bản lĩnh chọc người chọc giận.

” Thiên Sóc!” Anh quát khế.

“Á!”

Vưu Vịnh Kỳ bị dọa đến sợ.

Vốn cô đã có chút sợ anh, bây giờ anh lại đột nhiên lớn tiếng quát như vậy, khí phách nóng nảy kia trong nháy mắt làm cô sợ tới mức hốc mắt phấp phồng, nhưng cô lại cắn chặt môi dưới, rất cố gắng không để cho bản thân khóc.

Ngắm ngẫm chịu đựng của cô trong mắt Quyền Thiên Sóc đều thấy, làm cho anh cảm thấy bản thân là một người xấu phạm phải tội không thể tha, anh thấp giọng rửa một tiếng, gần như là bối rối xoay người đưa lưng về nhau cô.

Vang lên một tiếng ting, cửa thang máy vừa vặn mở ra, anh nhả xuống xúc động điên cuồng muốn đánh bản thân một trận, bước nhanh ra thang máy.

Thẳng đến trước khi lên xe, anh đều không có mở miệng nói chuyện, nhưng không có quên sự tồn tại của cô. Anh như cũ thường nắm tay bé nhỏ của cô, phối hợp chân của cô bước đến chiếc xe của mình, như cũ thay cô mở cửa xe, như cũ ép buộc bản thân bỏ qua trốn tránh, cố che giấu mờ ám của cô.

Xe chậm rãi chạy nhanh ra bãi đỗ xe, lúc ánh nắng xuyên thấu qua cửa kính chắn gió chiếu đến ánh mắt của cô thì cô mới giật mình thấy sự việc giống như không đúng lắm. Cô vội vã đưa mắt nhìn đồng hồ trên tay, tiếp theo lại vội vàng đưa mắt nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, cuối cùng, cô đặt ánh mắt trên người anh, do dự một lúc, mới dám mở cái miệng nhỏ nhắn.

” Thiên, Thiên Sóc.” Lần này cuối cùng cô cũng không gọi sai, nhưng mà âm thanh lại nhỏ đến mức như muỗi vỗ cánh, nhưng ngay cả như vậy, Quyền Thiên Sóc vẫn là không bỏ sót tiếng gọi của cô.

Trong một nháy mắt, anh thiếu chút nữa đã muốn mở miệng xin lỗi cô, nhưng mà nói mới đến cổ họng, bẩm sinh kiên ngạo lại làm cho anh từ đầu đến cuối không phát ra tiếng. Anh cau chặt mày, quả thực không thể tin được bản thân nhưng lại sẽ như vậy, thế nhưng ngay cả xin lỗi đơn giản nhất cũng không làm được!

Bên cạnh, Vưu Vĩnh Kỳ không nghe được trả lời, cho rằng anh không có nghe thấy âm thanh của mình, không thể làm gì khác hơn là cố lấy dũng khí lại gọi một tiếng, vì tránh cho anh lại không có nghe thấy, thậm chí cô còn vươn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của anh.

“Thiên Sóc.”

“Chuyện gì?”

Anh nghe thấy?

Cô thở phào nhẹ nhõm, đang muốn rút tay về, anh lại bỗng nhiên bắt được tay nhỏ bé của cô, nắm gắt gao một chút rồi buông ra, nếu là bình thường, cô chắc chắn sẽ bị hành động chẳng biết tại sao này của anh dọa sợ, nhưng kỳ lạ là lần này cô chẳng những không bị dọa sợ, còn cảm nhận sâu sắc được anh muốn truyền lại tin tức –

Thực xin lỗi.

Tuy rằng anh không mở miệng phát ra bất kì âm thanh, nhưng cô lại cảm nhận được xin lỗi của anh.

Trải qua thời gian dài sợ hãi và ủy khuất đối với anh, trong nháy mắt toàn bộ thở hỗn hển đều bay mất, nhưng cô lại phát hiện, giọng điệu của anh dịu dàng không ít. Đột nhiên, cô thật giống như một lần nữa nhận thức anh, nhưng lại không hề cảm thấy anh kinh khủng, thậm chí còn cảm thấy anh kỳ thực thật dịu dàng!

Một dòng tư vị ngọt ngào nhẹ nhàng xông vào đáy lòng, cô không tự giác cong lên khóe miệng, thả ra tiếng nói mềm mại hỏi: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

” Ăn cơm, nhân tiện mô phỏng chiến lược . ”

” Ăn cơm?” Cô nháy mắt mấy cái. ” Nhưng mà bây giờ còn không đến giờ ăn cơm, hơn nữa đợi lát tôi còn muốn lòng tiếng –” Tiếng nói mềm mại bỗng dừng ngưng hẳn, cô trừng mắt nhìn anh, cuối cùng cũng phát hiện một chuyện thật đáng sợ.

Trời ạ! Vậy mà cô đang trong bất tri bất giác chưa tan làm đã về sớm?

Anh gợi lên khóe miệng, vì hậu tri hậu giác của cô.

” Ngày mai cha mẹ tôi muốn mời cô ăn cơm, trước khi tới ngày đó, cô tốt nhất nên có sự chuẩn bị.” Thoát được nhất thời, trốn không thoát một đời, anh sớm đoán được cha mẹ sẽ không đơn giản như vậy bỏ qua cô.

” Chẳng lẽ dì Quyền lại muốn bức hôn? ” Cô càng kích động. “Chờ, chờ một chút, cho dù là như vậy, tối nay chúng ta có thể lại mô phỏng chiến lược, nếu quân địch phát hiện không có tôi, cô ấy sẽ điên mất! ”Ồ! Không chỉ quân địch sẽ điên mất, chỉ sợ ngay cả chị Lương cũng sẽ điên lên, kịch buổi chiều, vừa vặn chính là cô với chị Lương một đội, nếu làm cho chị Lương đợi không được người, chị ấy nhất định sẽ chém cô!

Anh bình tĩnh vòng phía dưới vô-lăng, đồng thời giải thích cho cô: “Yên tâm, tôi đã phân phó, dịch chuyển tiến độ xế chiều hôm nay sang ngày mai.”

Cho nên cô tạm thời sẽ không bị chị Lương chém?

Vưu Vịnh Kỳ vỗ vỗ ngực, mới rốt cục nhẹ nhàng thở ra, chỉ là cô còn chưa cảm thấy an tâm, anh lại bỗng nhiên quăng ra một câu không có liên quan.

“Cô có người trong lòng?”

“Á?”

“Rốt cuộc có hay không?” Giọng nói của anh thật tự nhiên, nhưng mà nếu cẩn thận nghe, sẽ phát hiện trong giọng nói kèm theo một tia cấp bách.

Tuy rằng không hiểu vì sao anh đột nhiên hỏi như vậy, cô vẫn là thành thật lại thẹn thùng lắc đầu.

“Thật không có?” Thừa dịp đèn đỏ, anh quay đầu nhìn chằm chằm cô. “Không được nói dối tôi, nếu có, cô tốt nhất nhanh chút thành thật đưa tới.”

Cô không hiểu tại sao, không khỏi càng thêm nghi ngờ.

”Thật không có, cô vì sao. . . .” Linh quang chợt lóe, Vưu Vịnh Kỳ bỗng nhiên tỉnh ngộ.” Á! Ngài Ngài nghe lên?!” Thì ra khi đó anh xuất hiện ở bên ngoài phòng chuẩn bị, chính là nghe lên!

“Cô nói lớn tiếng như vậy, tôi chỉ là đứng lúc nghe được.” Anh phải bỏ trách nhiệm không còn một mảnh.

“Tôi mới không có nói lớn tiếng đâu.” Lúc đó là nhóm đồng nghiệp làm ồn, cô cũng là bị bắt đắ dĩ mới tham gia vào đề tài, anh làm sao lại nói cô thành bộ dáng rất háo sắc đây? Khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng, cô cũng không nói được lý do nào, làm cô không nhịn được cẩn thận trả lời lại một lần. ”Tôi thật sự không có người trong lòng.” Tuy rằng, khi đó cô không chỉ một lần nhớ tới anh.....

“Rất tốt.” Anh gọi khoe miệng lên, dường như rất hài lòng với đáp án này.

Mặt của cô đỏ hơn, trái tim cũng nhảy bùm bùm theo.

“Ngài” Cô vụng trộm nhìn anh. ”Tại sao lại hỏi như vậy?”

Anh không có lập tức trả lời, cho đến trước khi đèn đỏ biến thành đèn xanh, cho đến xe lại tiếp tục chạy, anh mới chậm chạp đưa ra đáp án không liên quan câu hỏi.

“Thủ đoạn bức hôn tốt nhất chính là gạo nấu thành cơm, cô là tình nhân của tôi, mẹ tôi nhất định sẽ lợi dụng điểm này, dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, ngày mai cô tốt nhất nên cẩn thận một chút.”

“Gạo, gạo nấu thành cơm?” Rất nhanh lực chú ý của Vưu Vịnh Kỳ đã bị thay đổi, cô kinh hô, hoàn toàn không thể tin được bản thân nghe được cái này.

Cho nên nói cách khác, buổi tối ngày mai cô sẽ gặp phải một trận Hồng Môn Yến?

Trời ơi! Vì để cho Quyền tiên sinh kết hôn, dì Quyền thật sự phải làm như vậy sao? Nhưng mà Quyền tiên sinh thoát nhìn lại không giống như đang nói đùa, làm sao bây giờ? Ngày mai cô nên làm cái gì bây giờ?

Về mặt Vưu Vịnh Kỳ bối rối, do đó cũng không chú ý tới, về mặt trong nháy mắt của Quyền Thiên Sóc trở nên nghiêm túc vô cùng.

Đúng vậy, tại sao anh lại để ý cô có người trong lòng như vậy?

Anh vẫn nghĩ đến người bảo thủ như cô, nên còn cách tình yêu một đoạn rất xa, nhưng mà trong phòng chuẩn bị, lúc về mặt thẹn thùng của cô trả lời vấn đề của mọi người thì anh lại cảm thấy không hiểu tại sao lại tức giận, lúc anh trở lại bình thường thì anh đã từ trong phòng chuẩn bị mang cô ra ngoài.

Anh không thể hiểu hành động của bản thân, chỉ biết là anh tuyệt đối không cho phép cô có người trong lòng.

Tuyệt đối không.

6. Chương 6

Này đúng là Hồng Môn Yến.

Gần như trong nháy mắt vừa bước vào cửa đó, Vưu Vĩnh Kỳ liền phát hiện trên bàn phòng khách để ba chai rượu đỏ lớn, khi nhìn số năm trên chai, thiếu điều mắt cô rớt ra khỏi hốc mắt.

Trời ơi, vì sao phòng khách lại để rượu trên bàn?

Rượu đỏ không phải nên để ở trong tủ rượu sao?

Dì Quyền sẽ không phải là muốn chuốc say cô chứ?

“Tiểu Kỳ, con cuối cùng cũng đến đây, bác còn rất lo lắng A Sóc sẽ giấu con đi!” Mã Hạ Lan và Quyền Phương Trí nhiệt tình tiếp đón từ cửa.

Lúc đầu, bữa cơm đáng lẽ tổ chức sớm hơn, nhưng A Sóc hết lần này tới lần khác cứ một mực từ chối, bà bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đe dọa, nói anh nếu không mang người về, bà sẽ đích thân hẹn gặp mặt tiểu Kỳ, phương pháp đe dọa này đúng là hiệu quả tức khắc.

“Dì, dì Quyền, chú Quyền.” Vưu Vĩnh Kỳ cưỡng ép bản thân thu hồi tầm mắt từ bình rượu trở về, cũng cố gắng tìm cách mỉm cười.” Rất là cảm ơn hai bác đã mời con ăn cơm, đây là một chút quà biếu, hi vọng hai bác sẽ thích.” Cô nâng hộp giấy đầy trái tim màu hồng lên.

“Con đến là tốt rồi, làm sao lại còn mang này nọ đến đây?” Mã Hạ Lan mắt húng lườm con trai. “Tại sao con không biết thông minh chút, còn để Tiểu Kỳ tốn kém?”

Quyền Thiên Sóc không nói chuyện, chỉ quăng cho bà một cái ánh mắt “Có liên quan gì đến con” .

“Dì Quyền, đây không phải là đồ đắt tiền gì, chỉ là một ít bánh bích quy nhỏ mà chính tay con nướng.” Vưu Vĩnh Kỳ vội vàng mở miệng hoà giải, ngưỡng ngừng giải thích, cô lúc này mới phát hiện căn nhà trang hoàng rất xa hoa, tuy rằng phần lớn đồ dùng trong nhà đều khoác lên khăn vuông hoa nhỏ li ti vải tơ tằm ấm áp đáng yêu, nhưng vẫn đó có thể thấy được giá trị xa xỉ của chúng nó.

Chỉ là đèn treo thủy tinh trên đầu còn muốn lộng lẫy hơn so với đèn treo của khách sạn lớn.

Nháy mắt, một loại hoàn toàn xa lạ làm cô cảm giác tự ti cúi đầu.

“Á. . . .Nhưng nếu bác không thích, con có thể đem về nhà –”

” Làm sao có thể không thích! “Mã Hạ Lan nhanh chóng qua đoạt hộp giấy nhỏ. ”Bác gái thích ăn bánh bích quy nhỏ nhất, huống chi bánh bích quy nhỏ này do con tự tay nướng, làm sao bác gái có thể không thích! Cuối cùng vẫn chỉ có con gái là tri kỷ, biết xuống bếp làm đồ ăn cho cha mẹ ăn, nào giống như con trai chỉ biết về nhà ăn cơm, ngay cả bát đũa cũng không rửa.”

Đúng vậy, vẫn là con gái ngoan nhất.” Quyền Phương Trí lập tức phụ họa, tiếp theo vẫn không quên bổ sung:” Có con dâu này thì cười trộm rồi.”

Con dâu?

Vưu Vĩnh Kỳ không khỏi nhanh chóng đỏ mặt. Dì Quyền với chú Quyền có phải quên cô là tình nhân của Quyền tiên sinh hay không? Cô hoàn toàn không có khả năng kết hôn với anh!

“Dì Quyền, chú Quyền, con không phải –”

” Đúng rồi đúng rồi, đồ ăn phải tranh thủ lúc nóng ăn, bác gái chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, con nhất định phải ăn hết!” Mã Hạ Lan cố ý ngắt lời nói, cũng nhanh chóng lôi kéo cô đi vào nhà ăn.

Cách bài trí ấm áp đáng yêu như phòng khách, bàn trong phòng ăn, tất cả bàn ghế đều trải ra màu sắc giống nhau, ngay cả tủ lạnh, lò vi sóng và lò nướng cũng giống nhau bị phủ lên khăn kiểu dáng hoa li ti,

nhưng mà hết thấy này cũng không đủ để thu hút sự chú ý của Vưu Vĩnh Kỳ, bởi vì ánh mắt của cô dừng ở trên những chai rượu đủ loại kiểu dáng.

Rượu.

Khắp nơi đều là rượu.

Trên bàn có rượu đỏ, kệ bếp có rượu trắng, mà ngay cả trên cửa sổ, cũng không hiểu sao bày trí một chai sâm banh.

Ngoại trừ rượu ngon, mỗi món ngon trên bàn lại càng ngập tràn mùi rượu.

Từ món cua biển ngâm rượu Thiệu Hưng, tôm hấp rượu trắng, thịt bò hấp hầm rượu đỏ đến thịt kho bia, gà ba chén, vịt nấu rừng, gần như các món ngon liên quan đến rượu đều xuất hiện ở trên bàn.

Vưu Vĩnh Kỳ nháy mắt, sợ tới mức dừng bước chân, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại giống hoa ngay lập tức chứa đầy rất lo sợ.

Ông trời, chuyện này thật rõ ràng.

Dì Quyền đúng là định chuốc cô say !

“Mẹ, người tính bán rượu sao?” Ngược lại Quyền Thiên Sóc gặp nguy không sợ hãi chẳng qua là dựa vào vách tường, lộ ra nụ cười mỉa mai, anh chưa từng thấy qua người nào lại quang minh chính đại tính toán người khác, nếu cha mẹ anh không phải xem anh là ngu ngốc thì chính là hoàn toàn xem thường anh.

“Gì mà bán rượu, trong nhà lại không thiếu tiền.” Mã Hạ Lan giả ngu đến cùng. “Mẹ đang tính nói mấy ngày nay luồng không khí lạnh đến, thời tiết lạnh muốn chết, nên mới lấy ra ‘vài bình’ rượu, uống một vài ngụm nhỏ, thân thể ấm áp.”

Làm thân thể ấm áp hay làm dục vọng ấm áp?

Chiêu rượu say loạn tính này thật là lạc hậu ? !

Nụ cười Quyền Thiên Sóc sâu thêm, mỉa mai trong mắt càng rõ ràng.

“Đợi lát con còn phải chạy xe, không thể đụng vào rượu.” Đơn giản nói hai câu, anh tìm kế thoát thân.

” Uống hay không uống thì tùy ý con, dù sao rượu cũng không phải lấy ra cho con uống.” Mã Hạ Lan hừ một tiếng, tiếp theo xoay chuyển ánh mắt, tập trung mục tiêu ở trên người ” Người bị hại “chân chính.” Tiểu Kỳ, bên ngoài lạnh như vậy, con chắc chắn lạnh đến mức hồng rồi, uống một ly rượu đỏ với bác gái được không?

“Dì Quyền, cảm ơn ý tốt của người, nhưng mà con sẽ không uống rượu.” Vưu Vĩnh Kỳ rất nhanh bị hù chết.

Ông trời minh giám, nếu không phải nhà cô có giáo dưỡng tốt, nếu không phải cô có nhiệm vụ trong người, nếu không phải cô không đành lòng làm cho người ta khó xử, cô nhất định sẽ lập tức bỏ chạy.

“Sẽ không uống rượu?” Mã Hạ Lan nháy mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt rất chán chường.

” Rất xin lỗi.” Cô lại xin lỗi một lần nữa, bỗng nhiên cảm thấy bản thân rất đáng giận. Tuy rằng dì Quyền giống như không có ý tốt, nhưng mà dựa vào lễ phép, cô thực sự không nên kiên quyết từ chối lời mời của người lớn như vậy.

Có lẽ cô có thể ném thử chút xem, chỉ uống một ly rượu, chắc là chưa đến nỗi khiến người ta ngã say?

Cẩn môi hồng, Vưu Vĩnh Kỳ chỉ do dự vài giây, thì thay đổi ý.

Cô quá mức hiền lành, cũng quá nhu thuận, cuối cùng không đành lòng làm cho các trưởng bối thất vọng, vì vậy cô quyết định làm liều, nhưng mà cô còn chưa kịp mở miệng, Quyền Thiên Sóc liền ngăn cô lại .

“Tôi khuyên cô tốt nhất không nên.”

“Ồ?” Cô vô cùng kinh ngạc nhìn về phía anh, không thể không nghi ngờ anh có thuật đọc tâm, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấu suy nghĩ của cô!

“Cái gì mà tốt nhất không nên?” Mã Hạ Lan hiếu kỳ nói xen vào, cảm thấy mỗi câu hôm nay con trai nói tương đối thú vị.

Quyền Thiên Sóc mới không để ý tới bà, nhìn cô gái nhỏ quá mức tốt bụng kia thật sâu, ẩn ý nói với cô: “Cô chịu không nổi.”

“Nhưng mà –”

” Nghe lời của tôi, đừng quên thân phận của cô.” Anh thân mật dùng lòng bàn tay xoa má non mềm của cô, trong lúc đó mở miệng đã tràn ngập nói ra cảnh báo. Cô là tình nhân của anh, nhiệm vụ của cô chỉ có một là phải phối hợp anh diễn trò giúp đỡ anh thoát hôn, chứ không phải lấy lòng cha mẹ anh.

Lúc hai gò má non mềm kia, do anh vuốt ve mà nhuộm đỏ mê người, Quyền Thiên Sóc biết anh đã thành công,

Động tác của anh hiệu quả hơn lời cảnh cáo của anh, cô gái nhỏ kia chắc chắn sẽ có một lúc cũng không nói nên lời, bởi vì cô luôn xấu hổ như vậy, chỉ cần thân mật một chút, thì cũng đủ làm cho cô bối rối luống cuống.

Thành thật mà nói, anh rất thích xem điệu bộ của cô vì anh mà đỏ mặt.

Kế bên đó, đuôi lông mày Mã Hạ Lan chậm rãi nhướng lên cao, khẳng định bản thân đang thật sự bị xem như không có.

Cái người cúi đầu thẹn thùng thì thôi không cần nói rồi, ngay cả đến con trai của bà, căn bản là đã quên đi sự tồn tại của cha mẹ nó rồi, chắc! Xem ánh mắt của nó kia, quả thực giống như muốn nuốt chửng người ta rồi đấy!

Chí ít thì bà cũng là người từng trải, cho dù kinh nghiệm không phong phú, nhưng cũng được xem như là lão làng, ngoại trừ dục vọng, trong ánh mắt của A Sóc rõ ràng là còn có rất nhiều sự nuông chiều và sự nhu tình, cùng với sự lấp lánh trong sâu thẳm ánh mắt ấy, có lẽ chính nó cũng chưa phát hiện ra tình yêu say đắm của mình.

Muốn dùng tình nhân làm bia đỡ đạn để qua mặt bà cơ à?

Không có cửa đâu!

Từ mấy ngày trước kia, bà đã phái người đi điều tra lai lịch của Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ thân thể trong sạch, từ nhỏ đã học lực giỏi phẩm chất tốt, sau khi ra ngoài xã hội lại càng là một cô gái cần cù chăm chỉ, nhân duyên tốt, duyên với người khác phái lại càng tốt đến cực độ, người theo đuổi đầy ra, cô gái như thế này mà lại đi làm tình nhân sao?

Dùng mông suy nghĩ cũng biết là ai đang giở trò quỷ này rồi!

Hai ông bà nhìn nhau, nở nụ cười ngâm hiểm.

“Khụ khụ khụ!” Quyền Phương Trí bỗng thông hòng, cố ý phá vỡ không khí ám muội của căn phòng.

” Có thể ăn cơm được chưa?” Tiếp theo thì Mã Hạ Lan cũng lên tiếng theo, bà vừa nói vừa lấy quạt phẩy phẩy hai má, cố ý hỏi.

Vưu Vệnh Kỳ như thức tỉnh trong cơn mộng, mới phát hiện ra mình đã thất lễ rồi.

Ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cô vội vã xoa người, vất vả lắm mới phát ra được âm thanh, dùng giọng rất nhỏ rất nhỏ nói lời xin lỗi và có thể rồi ạ.

Về phần Quyền Thiên Sóc thì không lẽ phép như vậy, anh vòng hai tay trước ngực, cũng vẫn thái độ châm biếm như trước đó.

“Con ghét đến nỗi muốn rời đi ngay lập tức, mẹ nói xem?”

Kết quả là cô gái nhỏ kia vẫn say, mà còn say hoàn toàn.

Đến khi hai má Vưu Vệnh Kỳ đỏ ửng, ánh mắt quẩn rũ, lúc anh cầm cái vá múc hướng về đôi tay nhỏ bé đang múc canh của cô ấy, Quyền Thiên Sóc mới phát hiện mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng.

Thì ra, ngay từ đầu, mẹ của anh đã dùng trò quỷ giương đông kích tây.

Rượu ngon khắp mọi nơi, chỉ là thủ thuật che mắt để di dời sự chú ý của anh, âm mưu thật sự của bà, tất cả nằm trong các món ăn.

Bà chỉ cần làm vẻ mặt tội nghiệp, làm cô gái nhỏ cảm thấy đầy tội lỗi, liền dễ dàng khiến cô uống hết chén canh này đến chén canh khác,

ăn muốn thức ăn này đến muốn thức ăn khác, tiếp đến không tới 10 phút, một lòng nhủ rằng muốn bù đắp tội lỗi của cô gái ấy, đã bị men rượu trong thức ăn làm say xỉn.

Cho dù người nào cũng nhìn ra được người nhu thuận như cô, xác định chắc chắn là ngay cả một giọt rượu bia cũng chưa đụng qua, muốn chuốc say cô, chỉ cần một chén canh gà dầu mè là đủ rồi!

Kết quả không chỉ cô trúng kế, mà ngay cả anh cũng trúng kế.

Keng!

Rốt cục thìa cũng rơi xuống, vẻ mặt Vũ Vịnh Kỳ mê man, đầu tiên là đầu nhỏ nhỏ nghiêng qua lung lay hai cái, tiếp theo liền không báo trước gục xuống mặt bàn.

Trong nháy mắt, anh gọn gàng vươn tay, đem cô ôm vào trong lòng, tránh cho cô đầu rơi máu chảy.

“Ôi! Tiểu Kỳ không phải say rồi chứ?” Mã Hạ Lan có ý tốt hỏi.

“Mẹ đã biết còn cố hỏi!” Về mặt Quyền Thiên Sóc hung ác nham hiểm, lần đầu đối với mẹ của mình, phát ra tiếng rống.

“Cái gì là biết rõ còn cố hỏi?” Mã Hạ Lan nháy mắt, vẻ mặt cực kỳ vô tội.

Quyền Thiên Sóc chau mày, tức giận đến muốn mở miệng mắng, nhưng cô gái nhỏ trong lòng lại bỗng nhiên vận vận thân thể.

Hiển nhiên còn bắt đầu phát huy tác dụng, vẻ mặt cô đỏ bừng, thân thể mềm mại không xương từ từ nóng lên, mùi rượu bay tán ở trong phòng ăn khuyến khích cái khó chịu của cô, ánh mắt của cô có tầng sương mù che chắn.

Chết tiệt, cô muốn không khí mới mẻ !

Không nói hai lời, anh lập tức ôm cô ra khỏi phòng ăn, mà Mã Hạ Lan và Quyền Phương Trí không có ý tốt tự nhiên cũng đi theo tới phòng khách.

“Chậm một chút, chậm một chút, còn chưa ăn bánh ngọt nữa!” Mã Hạ Lan không biết sống chết làm ồn, ác ý đổ dầu vào lửa.

“Ừ, tôi rất thích bánh ngọt chocolate rượu rum, mùi rượu rum này thật đúng là mê người mà.” Quyền Phương Trí mỉm cười, cầm trong tay một khối bánh ngọt rượu rum chocolate, vừa đi vừa thưởng thức, mà ngay cả sau khi ăn cơm xong, bánh ngọt cũng ẩn giấu cồn.

Hai vợ chồng này người tung kẻ hứng, lại chọc giận Quyền Thiên Sóc, chỉ thấy anh dừng bước, quay đầu lại trừng cha mẹ của bản thân.

“Các người rốt cuộc đang suy nghĩ gì! Con đã sớm nói qua con không có khả năng kết hôn, cho dù mẹ chuốc say cô, con cũng không khả năng làm cô mang thai con của con!” Gạo nấu thành cơm, nếu bọn họ không phải là ba mẹ anh, anh nhất định lập tức lật bàn!

“Nói cũng không nên nói quá sớm, việc đời khó lường trước được.” Mã Hạ Lan bình tĩnh đi đến sofa ngồi xuống, chưa bao giờ phủ nhận bản thân thật là bụng dạ khó lường.

“Ừ, có câu nói như thế nào? Hình như là nói làm người không nên quá cứng nhắc...” Quyền Phương Trí vẫn một ngụm tiếp một ngụm thưởng thức bánh ngọt.

“Đủ rồi! Con đã dựa theo giao ước, đưa người trở về dùng cơm, hiện tại có thể đi được hay chưa? ”Đôi vợ chồng này quả thực là ăn no căng bụng.

Mã Hạ Lan mỉm cười, không có gậy khó khăn, hơn nữa phóng khoáng vẫy vẫy tay.

“Đương nhiên có thể, dù sao cũng sắp tới tám giờ.”

“Nhớ rõ phải đưa người về nhà an toàn.” Quyền Phương Trí âm thanh ầm áp nhắc nhở, tiếp theo cầm lấy điều khiển từ xa, thay vợ yêu mở TV.

Thế còn phải nói!

Quyền Thiên Sóc gần như cấp tốc không kịp đợi đã xoay người ra khỏi cửa.

Bữa ăn này vốn chính là một trò cười, nếu không phải dựa vào hiếu thảo, anh căn bản sẽ không nhịn đến bây giờ, bây giờ cô gái nhỏ say nát bét, anh thầm nghĩ nhanh chút đưa cô về đến nhà an toàn, làm cho cô nghỉ ngơi thật tốt.

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng kia say bất tỉnh nhân sự, Quyền Thiên Sóc nhăn chặt mày, không nhịn được thay cô lo lắng, ngày mai còn có vài tập phim phải thu, tình trạng này của cô, có thể ứng phó công việc ngày mai sao?

Đáng chết! Nếu không phải anh quá sơ ý, cô cũng sẽ không say đến loại trình độ này, tất cả đều là lỗi của anh!

Quyền Thiên Sóc bước nhanh hơn, ôm cô gái nhỏ gần như không có sức nặng, tăng nhanh bước chân rời đi, nhưng mà một khắc kia ngay lúc anh đi qua cánh cửa, Mã Hạ Lan lại miễn cưỡng ném vào một câu ——

“Con sẽ kết hôn.”

Anh không dừng bước lại, thậm chí không quay đầu lại.

“Quý kế của mẹ cũng không có đạt được, không phải sao?” Hôm nay say rượu cũng không phải là anh, anh còn có lý trí, có thể nắm giữ mọi chuyện một cách rõ ràng, chuyện không nên phát sinh, anh tuyệt đối không làm nó phát sinh!

“Quý kế của mẹ sẽ thực hiện được.” Mã Hạ Lan nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười nhắm vào người đang nghiêng rằng kia, tràn ngập tự tin không biết từ đâu đến. “Nhất định sẽ thực hiện được.” Bà cười, trong giọng nói đã tràn ngập khiêu khích.

Quyền Thiên Sóc trả lời rất nhanh chóng, cũng rất vang dội.

Ầm!

Anh dùng lực đóng sầm cánh cửa.

7. Chương 7

Anh đi con đường này vô số lần, sớm đã biết rõ nhà cô ở đâu, lầu mấy trong những tòa nhà này, thậm chí anh còn rõ phòng cô ở tại lầu 6 tòa E phía bắc, cho nên mỗi lần đưa cô về nhà thì anh có luôn có thói quen dừng xe ở góc này, nhìn cô đi qua phòng canh gác, lên lầu mở đèn phòng của bản thân, mới chạy xe rời khỏi, nhưng đêm nay, anh khẳng định cô không có biện pháp lên lầu vào phòng.

Con mắt đen thâm thúy nhìn từ cửa sổ ngoài của tòa nhà quay về cô gái bên cạnh.

Cô thật sự say, từ lúc lên xe liền mê man cho tới bây giờ, dọc theo đường đi không ầm ĩ cũng không náo loạn, đến nỗi không mở miệng nói một câu, rượu ngon quả là đáng được trao tặng huy chương, nhưng cô say như vậy không phải là biện pháp.

Anh cần cô tỉnh để gọi ba mẹ cô xuống lầu đón cô, nếu anh cứ rần đưa cô lên nhà thì chỉ có hai kết quả – một là bị bảo vệ nghi ngờ chặn lại, hai chính là bị ba mẹ cô hiểu lầm, bất luận là kết quả nào anh cũng không thích, mà cô chắc chắn cũng sẽ không thích.

Ở trước mặt mọi người, cô cố gắng giả vờ không biết anh, ở trước mặt ba mẹ cô, thì lại càng không phải nói.

Có lẽ cho tới bây giờ, ba mẹ cô còn không biết, gần như mỗi buổi tối, con gái của họ đều trôi qua cùng với anh, lại càng không biết con gái của họ đang là “tình nhân” của anh.

Bí mật quan hệ của cô và anh, cô che giấu bí mật này rất tốt, chỉ có ở trước mặt ba mẹ anh, cô mới ngượng ngùng thừa nhận cô là tình nhân của anh.

Mặc dù mới tính đến trước mắt, bởi vì cô diễn dở, không đủ lực thuyết phục, cho nên làm cho ba mẹ anh tiếp tục làm phiền quấy rầy, nhưng mỗi lần khi hấn từ trong đồng công việc ngẩn đầu lên, thấy cô liên lảng lảng đợi ở bên cạnh anh thì ở chỗ sâu trong đáy lòng sẽ tràn ra một cổ thỏa mãn và sâu sắc không nói nên lời.

Không biết bắt đầu từ khi nào, sự tồn tại của cô đã trở nên tự nhiên như vậy, dường như anh không còn tập quen với sự tồn tại của cô, mà thích sự tồn tại của cô, đến nỗi còn muốn sự tồn tại của cô.

Bàn tay lớn màu đồng không tự kìm hãm được xoa nhẹ má non mềm như nhung tơ tằm, Quyền Thiên Sóc lúc này mới phát hiện, đây là lần đầu tiên anh thấy đáng về cô ngủ.

Ít hồi hộp và khấn trương, nhìn cô như một búp bê gốm sứ quá mức xinh đẹp, chẳng trách ở trong công ty, luôn có một đồng người theo đuổi vây quanh ở bên người cô –

“Ừm.”

Đôi môi hồng phấn dán chặt bỗng nhiên khê ngậm, lông mi dài và dày run rẩy vài cái, bỗng nhiên Vưu Vỉnh Kỳ mở mắt, tỉnh lại trong giấc ngủ.

Nhìn cặp mắt kia có hơi nước bao phủ, anh không có lập tức rút tay về, mà là thay cô vén cọng tóc qua sau tai, mới chậm rãi thu tay về.

“Tỉnh?”

Cô phản ứng bản năng vuốt vành tai anh mơn trớn, chậm vài giây mới gật đầu.

“Nếu tỉnh, thì gọi điện thoại về nhà, cô về đến nhà rồi.” Anh vừa nói vừa cầm lấy điện thoại di động của mình đưa cho cô.

Cô cầm di động, mờ mịt hỏi: “Đến đâu?”

“Nhà cô.”

“Ồ.” Cô gật gật đầu, đôi mắt to sương mù lại theo dõi hấn, căn bản không tính gọi điện thoại.

Anh nhìn cô vài giây, tiếp theo chậm rãi nhíu mày.

“Cô chưa tỉnh, đúng không?”

“Tỉnh? Tôi không biết nữa, nhưng mà có vẻ anh biến thành ba người.” Giống như cô đang chia sẻ cái bí mật của con gái, dùng âm thanh nhỏ nhất, nhỏ giọng nói ra bí mật này, vừa nói, vừa phát ra tiếng cười dễ nghe giống như chuông bạc, nhưng giây tiếp theo, bỗng nhiên sắc mặt cô lại nghiêm chỉnh, rất có lẽ phép dùng hai tay đang cầm di động, đưa điện thoại di động trả lại cho anh. “Tôi ăn rất no rồi, không ăn được nữa, cảm ơn sự chiêu đãi của anh.”

Tiếng cười thẳng thắn lập tức ở trong xe vang lên.

Vỗ cái trán, Quyền Thiên Sóc gần như không thể ngăn chặn mình cười thoải mái, anh chưa từng nhìn thấy phương thức người say rượu nào lại đáng yêu như thế.

Anh chán ghét con ma men, nhưng anh vô cùng khẳng định, anh thích bộ dáng say rượu của cô.

“Đây là di động, không phải chén.” Thật vất vả, khi anh cuối cùng cũng có thể đề tràn đầy ý cười kia xuống, anh mới có biện pháp một lần nữa đưa điện thoại di động cho cô. “Chúng ta đã rời khỏi nhà ba mẹ tôi, hiện tại cô đang ở trên xe của tôi, mà nhà cô ngay tại bên cạnh, cho nên tôi mới muốn cô gọi điện thoại về nhà, mời ba mẹ cô xuống lầu đón cô, hiểu không?”

Chưa bao giờ anh biết mình lại có tính nhẩn nại nhiều như vậy, cũng không ngại phiền phức giải thích từng câu về tình hình cho cô, thậm chí còn cưng chiều chạm vào mũi cô, hỏi lại cô có hiểu không.

“Ừ, tôi hiểu.” Cô nở nụ cười vui vẻ, nhu thuận gật đầu, tiếp theo cầm lấy di động, dùng giọng nói vô cùng xin lỗi bắt đầu nói điện thoại: ” Di Quyền, con không thể gả cho Thiên Sóc, bởi vì con là tình nhân của anh ấy, cho nên có thể xin di dừng chúc say con?”

Cô nói từng câu từng chữ xong, không có người say rượu nào mà không nói ngọng, nhưng tiếng nói của cô thì rất ngọt và dễ nghe.

Tiếng cười cởi mở lần nữa nổ tung ở trong xe.

Lúc này đây, Quyền Thiên Sóc không bao giờ địch nổi dáng vẻ đáng yêu của cô, cười đến cả người ghé vào vô-lăng.

Trời! Đã bao lâu anh không có cười như vậy? Cho dù là hài kịch, cũng không đủ để cho anh phát ra nhiều tiếng cười, mà cô gái này chỉ nói vài câu không đầu không đuôi, liền chọc anh ôm bụng mà cười ha hả.

Sớm biết say rượu sẽ làm cô đáng yêu như vậy, thì anh sớm đã chúc say cô, anh dám khẳng định, cho dù anh có xem một ngàn lần dáng vẻ say rượu của cô, anh cũng sẽ không cảm thấy ngán.

Quyền Thiên Sóc đang có suy nghĩ xấu xa, thì tay nhỏ bé mềm mại lại bỗng nhiên vươn tới, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của anh.

Tiếng cười vui vẻ chợt ngừng, anh nhanh chóng quay đầu, khuôn mặt tuần tú không còn nghiêm khắc mà còn sót lại ý cười và không che dấu được vẻ kinh ngạc.

Cô gái nhỏ này không phải rất thẹn thùng, rất bảo thủ sao?

Cô lại chủ động chạm anh?

Tay nhỏ bé mềm mại giống như tìm ra đại lục mới, theo mặt nghiêng chạm rãi mơn trớn đến mắt của anh, tiếp theo lại từ mắt anh nhẹ nhàng trượt xuống mũi của anh, cuối cùng, đầu ngón tay non mềm dừng lại khước môi của anh, dùng một loại rất nhẹ rất chậm, nhưng đủ để trêu chọc dục vọng nam tính, phác họa môi của anh.

Lúc đầu ngón tay của cô giống bướm trắng nhẹ nhàng lướt qua môi anh, anh rõ ràng cảm giác được dòng điện thuộc về tình dục kia nhanh chóng chạy tán loạn trong thân thể anh, trong nháy mắt làm cho cơ bắp cả người của anh kéo căng lên.

“Cho tới bây giờ tôi chưa thấy anh cười qua.” Cô nhẹ giọng nói, vẻ mặt vẫn say đắm như vậy.

“Cô có biết cô đang làm gì không?” Anh gắng gượng nói, anh hoảng sợ bị cô ảnh hưởng đến.

“Tôi biết.” Cô dùng sức gật đầu, cười rất vui vẻ. “Tôi đang vẽ anh cười, anh cười rất đẹp, hơn nữa không dữ một chút nào.” Như cảm thấy được nụ cười anh rất quý báu, rất kỳ lạ nên một tay nhỏ bé còn lại cũng tiếp cận anh.

Mà anh không có ngăn chặn sự tiếp xúc của cô.

Anh nghĩ, trên đời này bất kì một người đàn ông bình thường nào cũng hoàn toàn không có cách nào từ chối sự tiếp xúc của cô, bởi vì vuốt ve của cô lại dịu dàng như vậy, trêu chọc người như vậy, làm cho người khác say mê.

Anh có thể cảm giác được dục vọng của bản thân đang lớn mạnh, mà từ trước đến nay anh vẫn cho rằng tự chủ của anh rất kinh người, nhưng bây giờ tiêu tan không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tôi rất thích anh như vậy.”

Cô không có phát hiện ánh mắt của anh trở nên nóng rực, càng không phát hiện hô hấp trên tay nhỏ bé của cô, trở nên vừa nhanh vừa nóng, cô giống như là đứa nhỏ tràn đầy tò mò, một lần lại một lần xoa nhẹ môi của anh, một lần lại một lần mô tả vẻ cười của anh.

Mà anh, cũng một lần lại một lần như vậy, đắm chìm trong vô ý khiêu khích của cô.

“Thật sự thích? ” Anh khàn giọng, rốt cục không nhận được luồng dục vọng nóng bỏng kia, nhanh chóng tháo ra dây an toàn trước ngực, nghiêng người đến gần cô.

Mặc dù biết cô đang say, tất cả này đều là lời nói khi say của cô, nhưng khi cô nói rõ, lại làm cho anh trước nay chưa từng cảm thấy vui mừng như vậy.

“Thích.” Cô gật đầu, như cũ trung thực, đáng yêu, nhu thuận như vậy.

“Cho dù như vậy? ” Anh mở miệng, rốt cuộc không chịu được trêu chọc của cô, đảo khách thành chủ ngậm đầu ngón tay cô vào miệng.

Cô giống như là cảm nhận được gì đó, khe thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn mơ màng ở trong nháy mắt nở rộ màu đỏ, xinh đẹp hơn cả hoa mẫu đơn, con mắt đen lờ mờ cũng chuyển thành đôi mắt chứa sóng dồi dập mê hoặc quyến rũ.

Cô hiện ra gợi cảm, làm cho anh không nhận được hít vào một ngụm khí thật mạnh.

Nếu gợi cảm có thể giết chết một người, thì anh cam tâm tình nguyện vì cô mà chết.

Nói cũng không nên nói quá sớm, việc đời khó lường!

Khi anh cảm thấy lửa nóng bởi vì e lệ run run của cô thì giọng nói gian xảo của mẹ anh lại không báo trước vang lên ở bên tai.

Trong nháy mắt, rốt cục anh cũng hiểu được tự tin của mẹ là từ đâu đến.

Cái gọi là sắc không mê người, người tự mê, sắc đẹp của phụ nữ từ trước đến nay là vũ khí tốt để đối phó với đàn ông, cho nên mẹ mới có cố ý chuốc say cô, sau đó thuận nước đẩy thuyền tạo cơ hội cho bọn anh một chỗ.

“Thiên. Sốc? !” Vưu Vỉnh Kỳ bỗng nhiên phát ra tiếng kinh hô, trong nháy mắt gần như tỉnh rượu.

Anh liếm môi và trêu ghẹo, giống như là phần thưởng rất ngọt của ma quỷ, mặc dù cảm dỗ, nhưng cô cũng sợ tới mức rút hai tay về. Cô ôm hai gò má đỏ lên, hoàn toàn không thể tin được rốt cuộc bản thân bản thân đã làm điều tốt gì.

Con sẽ kết hôn.

Giọng nói đùa giỡn của Mã Hạ Lan như ma quỷ làm phiền, anh phát ra tiếng thấp rửa phần nộ, nhưng không cách nào khẳng định luồng phần nộ này là đến từ nhìn xa trông rộng của mẹ, vẫn là trốn không thoát.

Trong xe lơ mơ, cô đưa lưng về phía anh run nhè nhẹ, mới đầu anh nghĩ cô đang sợ hãi, nhưng mà khi anh phát hiện da thịt của cô bị bại lộ, toàn bộ đều nhiễm màu đỏ làm người khác say mê thì anh mới hiểu được cô chỉ là rất xấu hổ.

Nếu lúc này, anh không nhanh một chút khôi phục lý trí, chẳng khác nào lọt vào cạm bẫy mẹ anh đã dựng lên, hơn nữa quan trọng nhất là, nếu anh không kiềm chế dục vọng của mình, như vậy anh nhất định sẽ dọa cô bỏ chạy.

Quỷ kế của mẹ sẽ thực hiện được.

Âm thanh phiền lòng lại vang lên.

Quyền Thiên Sốc nắm chặt hai đấm, không nhận được lại thấp giọng rửa vài câu, lý trí và dục vọng đang kéo co ở trong lòng của anh, làm cho anh gấp đôi cảm giác dày vò, nhưng mà cuối cùng, anh vẫn là đưa quyết định ——

“Đừng trốn, quay lại đây nhìn tôi.” Anh đưa tay bắt được cổ tay của cô, vội vã ôm cô vào trong lòng, càng sốt ruột làm thỏa mãn dục vọng của anh, cho dù cơ thể mỏng manh bởi vì tới gần anh mà càng thêm run rẩy lợi hại, anh cũng không có cách buông tay.

Nếu cô chán ghét anh, nếu cô cảm thấy phần nộ, trong khoảng thời gian này cũng đủ để cô đẩy cửa xe ra chạy trốn, thậm chí cho dù cô muốn thưởng cho anh mấy bạt tay, cô đều có đủ thời gian để trút hết phần nộ của cô.

Nhưng mà cô không có.

Cho nên anh không nhận được đoán, có lẽ cô cũng không chán ghét đụng chạm của anh, có lẽ cô và anh, ở vừa mới tiếp xúc thân mật kia, quả thực trong lúc đó bọn anh đều cảm nhận được dòng lực hấp dẫn kia trốn ở trong.

Anh muốn chạm vào cô.

Mà cô cũng vậy.

“Không.Tôi không thể, tôi say rồi, tôi không biết mình đang làm cái gì, mà anh nhất định cũng say rồi.” Vưu Vịnh Kỳ cực kỳ bất lực, cô giấy dựa theo bản năng, nhưng mà ngưỡng ngừng quá mức lại làm cho cô trở nên yếu ớt không có sức, chỉ có thể tùy ý anh xoay cô lại.

“Tôi không có say.” Anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt còn nóng bỏng hơn lửa.

Về mặt cô xấu hổ đến đỏ bừng, ngay cả dũng khí nhìn chăm chú vào anh cũng không có.

“Mà em cũng tỉnh.” Anh thấp giọng lẩm bẩm, ngay cả hơi thở phun ra đều nóng rực đến làm người khác nóng: “Em biết tôi muốn làm cái gì em mà đúng không?”

“Không.” Cô không nhận được run rẩy, suy nghĩ trống rỗng, toàn bộ cảm giác đều vì anh tới gần mà trở nên vô cùng nhạy cảm, khi môi anh chạm môi cô, cả người cô chấn động mạnh, lời cầu xin tha thứ cũng đi ra. “Cầu xin anh dừng.....”

Cầu xin tha thứ của cô không có tác dụng gì, bởi vì anh càng thêm khát vọng cô.

“Nếu em không thích tôi, thì đẩy tôi ra, nếu em không nghĩ vậy thì tôi hôn em.” Môi nóng bỏng chỉ chờ đợi ở môi của cô vài giây, liền dán chặt lên, chiếm hữu cô.

Vì không muốn hù dọa cô, ngay từ đầu, anh chỉ nhẹ nhàng liếm cánh môi mềm mại của cô, vô cùng kiên nhẫn từng cái run rẩy của cô mút tận, cho đến nín thở của cô trở thành thở dốc, cho đến cứng nhắc của cô trở nên mềm mại, anh mới dịu dàng nâng mở môi thơm của cô, thật sâu thăm dò vào cấm địa.

Anh muốn quý trọng cô, nhưng mà ngọt ngào của cô lại làm cho anh không cách nào giữ gìn tỉnh táo.

Càng mút ngọt ngào của cô, anh càng thêm không biết thỏa mãn, sau đó anh bắt đầu xúc động, bắt đầu giống hành khách lạc đường ở trong sa mạc, quyết liệt mà điên cuồng hấp thụ vị ngọt ẩm ướt của cô.

Bởi vì anh kích động điên cuồng làm cho cô nhả ra tiếng rên rỉ thì anh biết trên đời này không còn người nào hay sự vật nào có thể giống cô làm cho anh si mê như vậy.

Ông trời! Cho dù mẹ anh từng nói qua cái gì, anh cũng không để ý, cho dù phải sửa kịch bản tiết mục đã hoàn thành tối nay, anh cũng sẽ không nói gì.

Giờ này khắc này, anh chỉ muốn hôn môi cô thôi, cảm nhận cô thật tốt....

Chương 7.2

Tin đồn về Quyền Thiên Sóc lại truyền ra, nhưng đối tượng của tin đồn lần này không phải Diêu Ty, mà là cô!

Sáng sớm, khi Vưu Vịnh Kỳ trong lúc vô tình nhìn thấy hình ảnh trên cuốn báo, thấy một tấm ảnh chụp màu sắc rực rỡ thì trái tim của cô ở trong nháy mắt suýt nữa ngừng đập.

Đó là một tấm ảnh chụp đôi trai gái ôm hôn, địa điểm là trong xe, thời gian là buổi tối, cho dù ảnh chụp bởi vì nguyên nhân nào đó mà mờ hồ không rõ, nhưng cô vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra, người phụ nữ bị Quyền Thiên Sóc ôm vào trong lòng, chỉ bị chụp đến sườn mặt chính là mình!

Trời ạ! Cô bị chụp ảnh!

Bí mật của cô và Quyền Thiên Sóc sẽ bị phơi bày ra!

Cầm cuốn báo, cô giống như bị điện giật, trong đầu có một vài giây là trống rỗng, nhưng khi bước chân của ba cô truyền ra từ trong phòng thì cô lại lập tức chốt dạ nhét cuốn báo vào túi của mình, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nhà.

Cho đến khi ngồi trên xe điện ngầm, tâm trạng cô vẫn chưa bình tĩnh được.

Mặc dù cô có thể làm cho ba mẹ không nhìn cuốn báo, nhưng không có biện pháp làm cho những người khác cũng không nhìn, cho dù tấm ảnh tương đối mờ, nhưng mà nhà báo có thể điều tra ra thân phận của cô hay không? Trước cửa công ty, phóng viên có thể đã sớm mai phục hay không, chỉ cần cô vừa đến, sẽ bị bao vây?

Rất nhiều ý nghĩ kinh khủng chợt hiện không ngừng tiến vào trong đầu, lo lắng thoáng cái liền đạt tới cực điểm.

Không nghĩ nhiều, cô xuống xe ở trạm tiếp theo, sau đó dùng túi che giấu, cấp tốc trốn vào trong toilet, tiếp theo cô lấy cuốn báo ra, tỉ mỉ nhìn bài báo, một chữ cũng không bỏ qua.

Không có.

Không có họ tên, không có tên công ty, bối cảnh lai lịch của cô cũng không, toàn bộ là một ẩn số.

Hóa ra tấm ảnh này là một người đi đường chụp được, lúc đó người đi đường chỉ là hưng phấn muốn chụp ảnh chung với chiếc xe nhập khẩu sang trọng, không nghĩ tới lại bất ngờ chụp phải hình ảnh tình nhân ôm hôn bên trong xe, do thấy nhầm chán, mới có thể đem tấm ảnh PO lên trên mạng, ai ngờ lại bị sự tinh mắt của nhà báo phát hiện nam chính trong ảnh chụp chính là Quyền Thiên Sóc, nên chuyện mới có thể bị phát hiện ——

Cho nên nói cách khác, cô vẫn có thể đi làm?

Có lẽ, chỉ cần cô cẩn thận một chút, không tiếp xúc với anh nữa, nhà báo liền điều tra không được đầu mối, mọi người cũng không thể nào biết được thân phận của cô, sau đó chỉ cần thêm một thời gian, chuyện xấu này dần dần sẽ bị mọi người quên đi.

Đúng vậy, cô phải cách xa anh, nhất định phải cách anh rất xa.

Chuyện phát sinh cách một ngày, bởi vì nhóm diễn viên kịch xảy ra ngoài ý muốn rất quan trọng, cả phim phải thay đổi trên diện rộng, bởi vậy mới sáng tinh mơ, anh phải bay đến bình đông địa điểm quay phim, nhanh chóng họp cũng điều chỉnh nội dung phim, nhưng mà trước xuất phát, anh từng gọi điện nói cho cô, cô lại cố tình giả vờ không có nghe thấy, ba ngày liên tiếp, anh lại gửi tin nhắn chưa từng gián đoạn, cô như cũ không có trả lời, ngay cả xem tin nhắn cô cũng không có dừng khi.

Bởi vì, cô không biết nên làm như thế nào đối mặt với mọi thứ.

Rõ ràng anh đã có bạn gái, lại hôn cô, cho dù lúc ấy cô có say rượu một chút, nhưng cô và anh cũng hiểu được, cái này cũng không phải lý do, bởi vì anh có cô cơ hội để lựa chọn, nhưng mà cô, lại lựa chọn đắm chìm.

Cô phạm phải sai lầm.

Mà anh sở dĩ cấp bách như vậy muốn liên lạc với cô, có lẽ chính là muốn cô quên hết mọi thứ, dù sao một đêm kia, anh chỉ là nhất thời loạn ý tình mê.

Cuốn báo trong tay sớm bị cô nắm nhàu, nhưng mà trong lòng lại đau, nhưng không chút nào giảm lại tốc độ.

Nhịn xuống xúc động muốn rơi lệ, một lần nữa cô ngồi trên xe điện ngầm, ở trong vòng nửa giờ thuận lợi tiến vào công ty, tiếp theo như thường lệ, trước khi bắt đầu ghi âm, cô đi đến phòng trà, rót cho mình một ly nước sôi, nhưng trong phòng sớm đã có mặt của người khác.

Nháy mắt nhìn thấy cô, Lương Tĩnh Mỹ buông cuốn báo trong tay

ra, dùng một loại ánh mắt sẽ làm người ta da đầu run lên, mở miệng nói với cô câu thứ nhất ——

“Thì ra tin đồn đều là thật.”

“Cái gì? ”Cô sửng sốt, không hiểu sao cảm thấy lạnh cả người từ sống lưng chui vào lòng.

“Đừng giả bộ, người ở bên trong là cô đi.” Lương Tĩnh Mỹ chỉ vào ảnh chụp trên cuốn báo. “Tôi cũng ở gần chỗ đó, tôi biết đây là khu công viên gần nhà cô, cũng nhận được hình dáng của cô, quả nhiên là cô sử dụng thủ đoạn bất chính mới lấy được nhân vật nữ chính.” Cô ta cười, ác ý cười.

Sắc mặt Vưu Vịnh Kỳ lập tức trở nên đặc biệt trắng bệch.

“Không phải, chuyện không giống như chị nói như vậy!”

“Chứng cứ chính xác, cô còn muốn chối cãi?” Lương Tĩnh Mỹ thông thả gấp cuốn báo lại. “Khó trách Quyền kịch tác sẽ tới phòng chuẩn bị tìm cô, thì ra hết thấy đều cũng có nguyên nhân, xem ra thanh thuần và yếu đuối của cô thật là làm cho đàn ông yêu thích sâu sắc, thậm chí còn đặc biệt ‘đáng giá’ đây! Mà ngay cả Quyền kịch tác cũng không thoát khỏi quyền rũ của cô.” Cô ta châm chọc.

“Em không có quyền rũ ai hết, em cũng không có bán đứng bản thân, tất cả chỉ là hiểu lầm.” Tay chân Vưu Vịnh Kỳ lạnh lạnh như băng, sợ hãi sắp khóc. “Chị Lương, chuyện không phải như chị tưởng tượng vậy đâu, em có thể giải thích, xin chị không cần hiểu lầm.” Cô bối rối giữ chặt tay cô ta, vội vã muốn giải thích.

“Chuyện cho tới bây giờ, cô nghĩ rằng tôi còn có thể tin tưởng lời nói dối của cô sao?” Lương Tĩnh Mỹ dùng sức gạt tay cô. “Cô lừa gạt mọi người, làm cho mọi người nghĩ cô là một cô gái tốt, nhưng thực đáng tiếc, từ ngày mai trở đi, toàn bộ người trên thế giới sẽ biết bộ mặt thật của cô, phim của cô diễn xong rồi, kết thúc được rồi!”

Chị Lương nói như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ chị ấy muốn vạch trần thân phận của cô cho phóng viên biết?

Ý nghĩ này hoàn toàn làm Vưu Vịnh Kỳ sợ hãi!

Lương Tĩnh Mỹ cầm cuốn báo, cao hứng bưng bưng xoay người, đang định đi ra phòng trà thì lại phát hiện, trước cửa không biết khi nào có thêm một người nghe.

Người nọ không phải ai khác, vừa vặn chính là người bị Vưu Vịnh Kỳ quyến rũ- Quyền Thiên Sóc!

Anh đứng ở cửa, bóng dáng cao lớn gần như lấp đầy khung cửa, áp lực sâu không lường được từ trên người anh mà phát ra, nháy mắt liền bắt lấy tim đập dồn của Lương Tĩnh Mỹ, bao gồm Vưu Vịnh Kỳ, đều bị khiếp sợ.

Con mắt đen u ám lóe sáng dị thường, lại mơ hồ cất giấu một chút lệ khí mờ mịt, lúc ánh mắt lợi hại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một vòng sau, anh nhanh chóng đi về phía trước, trực tiếp đi tới trước mặt Lương Tĩnh Mỹ.

“Quyền. Quyền kịch tác? !”

Lúc này đây, mà ngay cả sắc mặt Lương Tĩnh Mỹ cũng trở nên cứng nhắc.

Trời ạ! Quyền kịch tác đến khi nào? Có phải anh đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại hay không?

“Biết tôi ghét cái gì nhất không?” Anh như là nói chuyện phiếm bỗng nhiên nói ra một vấn đề, giọng nói tự nhiên thoải mái, lại biết một loại nguy hiểm khó có thể bỏ qua.

Lương Tĩnh Mỹ sợ tới mức da đầu run lên, vốn không nói được đáp án, Vưu Vịnh Kỳ cũng vậy.

Lúc cô ý thức được, anh thật sự đứng ở trước mặt cô, không phải ảo ảnh, cũng không phải do cô tưởng tượng ra thì một loại cảm giác an toàn mãnh liệt, lập tức lắng đọng lại khủng hoảng trong lòng, chỉ là nháy mắt tiếp theo, lúc cô nhớ tới “Chuyện xấu” phát sinh, đau đớn trong lòng kia lại bị cô cố ý xem nhẹ, giờ lại tăng thêm.

Cô muốn chạy trốn, ló ra duy nhất lại bị anh cản trở.

“Tôi ghét nhất phiền phức.” Trầm mặc không lâu, anh rất nhanh liền đưa ra đáp án, ánh mắt của anh lạnh lẽo mà sắc bén, giống như có thể giết người ở trong nháy mắt. “Nếu có người dám tìm tôi gây phiền phức,

tôi tuyệt đối sẽ không khoan dung, cho nên người thông minh, thông thường sẽ không đụng đến lòng của tôi.”

Lương tĩnh mỹ hút một ngụm khí, cảm giác được mình bắt đầu run rẩy.

“Còn có cô nói sai một điều.” Quyền Thiên Sóc duỗi tay vươn cánh tay ra, dễ dàng tóm Vưu Vĩnh Kỳ có ý đồ bỏ trốn kéo vào trong lòng, thậm trọng tuyên bố: ” Cô ấy vốn không có quyền rũ tôi, trên thực tế, là tôi dụ dỗ cô ấy.”

8. Chương 8

Cô lại trốn việc nữa rồi.

Nhưng cái này không phải là điểm quan trọng.

Quan trọng là, anh có vẻ rất giận, rất tức giận, mà cô lại bị bắt ngồi ở “Hiện trường vụ án”, khoảng cách gần làm cô cảm nhận được sự tức giận của anh, lúc nào cũng lo lắng phóng viên có thể theo sau chụp hình hay không, tiến tới sẽ phát hiện nữ chính trong tin đồn thực ra là cô.

Vì né tránh sự tức giận của anh và để không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, dọc theo đường đi cô đều cúi đầu, nếu cần thiết, cô còn có thể lấy túi che mặt mình, thẳng đến khi tới xe của anh.

Lúc xuống xe, anh liền lôi kéo cô vào trong phòng.

” Vì sao không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn?”

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, đột nhiên anh xoay người, dùng hai tay vây cô ở trên cánh cửa, vẻ mặt hung ác như muốn ăn thịt cô!

Cô hút ngụm khí, hoảng loạn dọc theo đường đi gộp lại, rốt cuộc không che dấu được.

Đầu tiên là cô mãnh liệt lắc đầu, tiếp theo khuỷu gối xoay người, muốn thoát khỏi cái trói buộc của anh, nhưng mà anh sớm đã hiểu rõ ý đồ của cô, trong nháy mắt cô thoát ra từ dưới nách, liền kéo cô vào trong lòng.

“Á! ” Cô hoảng sợ la lên, cảm giác được lồng ngực rộng lớn rắn chắc của anh dán trên lưng cô.

Nhiệt độ nóng của cơ thể anh, trong nháy mắt xuyên thấu qua quần áo hai người, thấm vào cơ thể của cô, mà cánh tay mạnh mẽ của anh chặt chẽ vờn quanh cô, chặt chẽ vây quanh, như là nhà giam, làm cô trốn không được.

” Nói! Có phải em đang trốn tránh tôi?” Anh hung dữ chất vấn, cơn giận dữ nóng bỏng, suýt nữa đốt luôn da cô.

Vưu Vĩnh Kỳ thấp thỏm không yên, vốn không dám mở miệng nói chuyện, đương nhiên cũng không dám thành thực trả lời. Đúng vậy, cô chính là đang trốn tránh anh, cô còn quyết định “công việc” buổi tối cũng không làm, đột nhiên anh lại xuất hiện.

“Tại sao em không nói lời nào?” Quyền Thiên Sóc nghiêm mặt chăm chú, hoàn toàn không thể chịu đựng được cô im lặng và lẩn tránh.

Đêm đó, anh khát vọng cô như vậy, nhưng mà sự quý trọng cô cuối cùng vẫn chiến thắng dục vọng, sau đó anh ôm cô rất lâu, mới có thể mở cửa xe, đưa cô tới cửa khu chung cư- nơi anh chưa từng bước vào.

Trong nháy mắt buông tay đó, anh gần như tiêu hao hết ý chí toàn thân, mới không một lần nữa ôm vào trong lòng, nhưng mà cô cũng không quay đầu mà biến mất sau cánh cửa, sau đó một chút tin tức cũng không có.

Cho nên anh không ngủ không nghỉ, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết tất cả vấn đề, gấp rút trở về, cô không vui mừng một chút nào, một mực im lặng, đến nỗi muốn trốn thoát anh!

“Tôi.....Tôi..... Không biết nên nói gì.....” Cô trả lời qua loa. Dưới sự vây quanh lửa giận hừng hực của anh, cho dù cô không dám mở miệng, cũng phải bắt chắp khó khăn nói một chút.

“Không biết?” Khóe mắt nheo lại, anh tức giận đến muốn nổ tung. “ Em né tránh tôi suốt ba ngày, chẳng lẽ em không biết là em đang thiếu tôi lời giải thích sao?” Nếu không phải xác định công việc lồng tiếng vẫn bình thường, anh thật đáng chết cứ nghĩ đến cô phát sinh chuyện gì!

Giải thích?

Cô có thể giải thích cái gì?

Anh như là thần tiên đứng trên đám mây, từ lâu có thói quen dạo chơi nhân gian , mà cô chỉ là một người rất bình thường, một lồng tiếng viên quá mức bình thường, đối với anh mà nói, đêm đó hôn môi có lẽ hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì, cho dù cô thật sự giải thích, lại có ý nghĩa gì?

Còn về tâm tình của cô, tội ác của cô, ngay cả nỗi đau trong lòng của cô, vốn không nên tồn tại, cho dù cô có nói, anh có thể hiểu được không? Hay là, chỉ cảm thấy buồn cười?

Nhìn cánh tay kia đan xen trên lưng cô, trong đầu cô hiện lên, cũng là một bức ảnh anh cũng một người phụ nữ khác thân mật đứng chung một chỗ. Vĩnh viễn bên cạnh anh đều không thiếu phụ nữ, cho dù lúc này cô sắm vai tình nhân của anh, tin đồn của anh với Diêu Ty chưa từng chấm dứt.

Quan hệ của anh với Diêu Ty, sớm đã không phải là nghe đồn, mà quan hệ của cô với anh, lại chỉ là một bí mật được sinh ra từ một vở kịch.

Trong lòng đau đớn kia dường như ngày càng đau, Vưu Vịnh Kỳ lại chỉ có thể nắm chặt đôi bàn tay trắng, ép buộc bản thân chịu đựng.

“Tôi.....thật xin lỗi.” Cô áy náy nhẹ giọng nói, đây là điều duy nhất cô nghĩ đến, phương pháp làm anh giảm bớt tức giận, chỉ là vừa mới dứt lời, cô lại lập tức cảm thấy cơ bắp đang áp trên người cô, trong nháy mắt trở nên vừa chặt vừa lạnh.

Anh xoay người buông cô ra, nhanh chóng đi tới trước mặt cô.

“Thật xin lỗi cái gì?” Anh híp mắt chất vấn, vẻ mặt trầm tĩnh mà nguy hiểm, không phải ảo giác của cô, mà cô cảm nhận được tiếng nói của anh đều là căng lên.

Cô nhẹn xuống xúc động chạy trốn, rụt rè nói: “Thật xin lỗi vì làm anh tức giận.”

“Tôi muốn không phải là xin lỗi!” Anh không nhịn được tăng âm lượng. “ Tôi chỉ muốn em nói thật, em trốn tôi, có phải bởi vì tôi hôn em hay không?” Anh hỏi thẳng vào vấn đề, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Cô không cách nào trả lời, chỉ nhanh chóng cúi đầu, mà trốn tránh của cô, không thể nghi ngờ chính là đáp án tốt nhất.

“Đáng chết!” Anh thấp giọng rủa, cảm giác lại thêm phần nộ.

Anh đã dự đoán được cá tính của cô, nhất định sẽ cảm thấy bất lực khó xử, cho nên anh ép buộc bản thân buông tay, bắt buộc bản thân cho cô thời gian một đêm lắng đọng lại, tạm gác lại ngày mai nói sau, nhưng mà bất ngờ xảy ra ngoài ý muốn, phá hư kế hoạch của anh, càng làm cho cô bắt được cơ hội chạy trốn.

Cái hôn kia tốt đẹp như vậy, trong nháy mắt anh không khống chế được, anh mới hiểu rõ, có rất nhiều thứ từ lúc trong bất tri bất giác đã thay đổi tính chất, bọn anh không thể trở lại quan hệ trong sáng cổ chủ và tình nhân, mà làm cô toàn tâm tin cậy dựa vào lòng ngực anh, mềm mại đáng yêu nỉ non tên của anh thì anh càng xác định, cô và anh giống nhau.

Sự thật chứng minh, bọn anh hấp dẫn lẫn nhau, hai bên đều động tâm.

Anh vì cô điên cuồng!

Suốt ba ngày không nghe được âm thanh của cô, không thấy được cô, anh gấp đến độ muốn điên rồi, anh tuyệt đối không cho phép cô lại tiếp tục trốn tránh!

Cho dù giờ phút này, anh thăm nghĩ gắt gao ôm cô, dùng nụ hôn nồng nhiệt để ôn lại vẻ đẹp của cô, nhưng là cô trốn tránh, anh chỉ có thể kiềm chế bản thân, dùng giọng điệu bình tĩnh nhất, giúp cô hiểu rõ mọi thứ.

“Em chán ghét nụ hôn kia?”

“ ” Cô cúi đầu thấp hơn.

Cô muốn quên đi nụ hôn kia như thế, nhưng mà nồng nhiệt và kích động mãnh liệt của anh, cũng đã in dấu thật sâu vào trong đầu, anh vừa hỏi, kỷ niệm như thủy triều trào ra, cô muốn xoay người, anh lại bắt được cô, cũng nâng mặt cô lên.

Bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc cô không thể che dấu được ngượng ngùng trên mặt.

Ánh sáng nóng rực chợt lóe qua ở trong con mắt đen, anh không nhịn được gọi khẽ môi, cảm giác tức giận tràn đầy trong lòng, trong nháy mắt toàn bộ đều hóa thành bọt nước.

“Hay là, em chán ghét tôi?” Anh nhẹ giọng hỏi, ánh mắt nóng rực không nhịn được xảo quyết nhìn về môi cô.

Dường như nhận thấy được dự vọng của anh, Vương Vịnh Kỳ nghe thấy tim mình đập nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ.

Trời! Cô chính là sợ sệt như thế, sợ cường hãn và bá đạo của anh, sẽ làm cô không thể thoát ra.

Anh không phải nghiêm túc, anh chỉ đang đùa giỡn, anh còn có Điều tiểu thư, cô nên nhanh chút đẩy anh ra, hoặc là bất chấp thưởng anh một tát, làm cho anh hiểu được lập trường của cô, nhưng mà cô lại chỉ có thể nhả ra âm thanh rất yếu ớt, rất yếu ớt cầu xin anh.

“Cầu xin anh, buông. ” Á, cô thật vô dụng.

“Không được. ” Chẳng những anh nhấn tâm từ chối khẩn cầu của cô, mà còn ôm cô chặt hơn. “Tôi rất nhớ em.” Cảm giác ôm cô là tốt đẹp như vậy, anh thở dài, cũng không thể kiềm chế nỗi nhớ tràn đầy.

“Không nên như vậy. ” Nháy mắt tiếng lòng rung động, cô nhìn xuống xúc động muốn khóc, nhất gan lắc đầu.

“Vì sao? Em rõ ràng không ghét tôi.”

“Tôi mới không có nói như vậy! ”

“Nhưng em cũng không có phủ nhận. ” Anh nâng mặt cô. “Không được lừa gạt bản thân, em hẳn là cảm giác được, chúng ta trong lúc đó –”

“Không!” Trong lúc hoảng loạn, cô chỉ có thể đưa hai tay ra, ngăn cản anh phun ra nhiều lời nói làm cho cô dao động. “Tôi, tôi phải trở về đi làm, trưởng ca không tìm thấy tôi, nhất định sẽ lo lắng, với lại chị Lương cũng sẽ hiểu lầm, nếu cô ấy nói ra chuyện này, vậy thì nguy rồi.” Cô quay khuôn mặt điều khắc, cũng vội vàng rời đi ngực của anh.

“Cô ta sẽ không nói, người phụ nữ kia không cái can đảm đó.” Anh bắt được cô, lại một lần nữa kết thúc chạy trốn của cô.

“Nhưng nhận ra tôi, có lẽ không chỉ có chị Lương.” Cô vội vàng lại nói, không nhịn được liên tưởng đến Điều Ty. Nếu cô ấy xem tin tức này, có thể khó chịu hay không? Có thể tìm anh cãi nhau hay không?

Cảm giác tội ác lập tức tràn đầy lòng ngực, trong lòng Vương Vịnh Kỳ nặng trĩu gần như không thể hô hấp.

“Thì tính sao? Cô vốn chính là người của tôi, cho dù bị người khác biết, đó cũng là sự thật. ” Quyền Thiên Sóc lại cho rằng đây không có gì ghê gớm, thậm chí cho rằng đây là một chuyện tốt.

Đám nhà báo này thích bắt gió bắt bóng, thậm chí biên soạn tin đồn không có thật, khó được có một lần như vậy, đám nhà báo này cuối cùng viết đúng một chuyện, nếu thực sự có người nhận ra cô, anh nhất định

sẽ hào phóng thừa nhận đoạn tình cảm này, cũng thuận tiện biểu thị công khai chủ quyền với toàn thế giới, làm cho đàn ông mơ ước cô triệt để hết hy vọng!

Quyền Thiên Sóc phơi phới ảo tưởng tương lai, Vu Vĩ Kỳ lại trợn to mắt kinh ngạc, hiểu lầm ý tứ của anh.

Chẳng lẽ ý tứ của anh là, cũng bởi vì cô không kháng cự anh được, để cho anh hôn, cho nên anh liền cho rằng cô là đồng ý ” Chơi một chút ” với anh?

Anh cho rằng cô là cái loại phụ nữ tùy tiện?

Trước nay chưa từng tức giận cuốn sách lý trí của cô, cô dùng sức đẩy anh ra, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Không dự đoán được cô nói chạy là chạy, Quyền Thiên Sóc sửng sốt một giây, mới đuổi theo.

“Em muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi làm!” Cô cũng không quay đầu lại la to, lần đầu tiên, thành công nói một lời nói dối.

Rất cuộc cô không thể ở trước mặt anh làm bộ như không có việc gì, cô rời đi nhanh chút, nếu không cô nhất định sẽ không nhịn được khóc lên thành tiếng!

“Chúng ta còn chưa nói xong.” Cau mày, anh tự tay đề lại cánh cửa.

Cô hít một hơi, cảm giác nước mắt nóng trong nháy mắt tràn đầy hốc mắt, vì che dấu bản thân yếu ớt, cô nhanh chóng nắm chặt hai đấm, tìm lý do. ” Hôm nay phần diễn rất quan trọng, tôi không thể vắng họp, buổi tối chúng ta cũng có thể bàn lại.”

“Em.” Có một nháy mắt, Quyền Thiên Sóc cho là mình nghe được tiếng khóc, nhưng giọng nói của cô hết lần này tới lần khác lại lạnh và yên tĩnh như vậy, ổn định, thậm chí là hờ hững.

Đây là lần đầu tiên anh khát vọng có được một người phụ nữ như vậy, anh muốn ôm cô, muốn hoàn toàn độc chiếm cô, nhưng đối với cô mà nói, quả nhiên vẫn là quá đột ngột sao?

Thực rõ ràng, cô một mực trốn tránh, hơn nữa tương đối do dự.

Anh hiểu được mọi thứ đều xảy ra quá nhanh, cũng hiểu được cô quá mức bảo thủ, cần càng nhiều thời gian suy nghĩ, nếu như có thể, anh nhất định sẽ chậm rãi dụ dỗ cô, chứng minh tâm ý của mình với cô, nhưng anh không có thời gian!

Ba ngày nay chuyển đi về vùng phía nam hoàn toàn là ngoài ý muốn, kế tiếp chuyển đi Nhật Bản, là hành trình một tháng trước đã lên lịch xong, chuyến bay Nhật Bản, anh hiệp đàm nội dung một bộ phim hoạt hình khác –

Đáng chết! Nếu cô không phải là nhân vật nữ chính do anh tuyển chọn, nếu “Hồn chi ca” Có thể lùi lại vài ngày phát sóng, anh nhất định sẽ mang theo cô xuất ngoại.

Xa nhau ba ngày cũng đã là cực hạn của anh, nhưng mà chuyến đi lần này, anh lại ở Nhật Bản nghỉ ngơi một tuần!

“Tôi thật sự cần phải đi. ” Nhìn bàn tay lớn trên cánh cửa, Vu Vĩ Kỳ dùng sức nháy ánh mắt, mới thành công che dấu nước mắt.

Quyền Thiên Sóc phiền chán cào bới tóc, trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không được lý do lưu lại cô.

Cô nói đúng, hôm nay buổi diễn rất quan trọng, mà hai giờ sau, anh phải ngồi trên máy bay đi Nhật Bản, cô và anh, đều không có dư thời gian để có thể lãng phí.

“Được rồi, chờ tôi sửa sang lại hành lý, tôi sẽ đưa em quay về công ty, nhưng mà chờ tôi từ Nhật Bản trở về, tôi ta muốn lập tức nhìn thấy em.”

Anh quay người cô lại, dùng biểu cảm nghiêm túc trước nay chưa từng có, nói: “Đến lúc đó, chúng ta nhất định phải nói xong chuyện này .”

Tuyên bố bất thành linh của anh, tuy rằng làm cho cô cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng làm cho cô thở phào nhẹ nhõm, anh đi Nhật Bản cũng tốt, như vậy cô còn có đầy đủ thời gian hoà hoãn tâm tình của mình.

Cô và anh chỉ có thể là quan hệ tình nhân và cố chủ, trừ lần đó ra, không có khác.

Thời gian qua rất nhanh, dưới sự hợp tác chặt chẽ tất cả thành viên lòng tiếng cùng cố gắng, tiến độ lồng tiếng “Hồn chi ca ” đã thuận lợi đi tới hồi kết, tuy rằng còn hai tập nữa mới kết thúc, nhưng dưới sự xuất hiện của luồng không khí lạnh, cách ngày được nghỉ là vào buổi tối, nên có người đề nghị trước tiên tự tổ chức Lễ Chúc Mừng, mời một đám đi ăn lẩu.

Thời tiết rét lạnh, cho dù mặc áo khoác lông vào, tay chân cô vẫn là lạnh như băng, hơn nữa mưa phùn nhẹ nhàng kéo dài không dứt, lại làm cho cô không hiểu sao tâm trạng lại tụt dốc.

Ngày đó vì tận dụng thời gian đưa cô quay về công ty đi làm, anh chỉ biết lấy mấy bộ âu phục nhét vào túi hành lý, quần áo như vậy đủ để anh chống lạnh sao? Tuy rằng trong cao ốc thương mại ở Nhật Bản đều có thiết bị sưởi ấm, nhưng nếu ăn mặc không đủ ấm, vẫn có thể dễ bị cảm lạnh ——

Không phải cô đã quyết định tốt là sẽ quên anh, mặc kệ anh nói cái gì, làm cái gì, không bao giờ chịu ảnh hưởng của anh nữa?

Vậy mà cô đứng dưới mưa, lo lắng anh có thể bị cảm hay không?! Cô, cô cô cô cô nhất định là điên rồi!

Ngư ngốc, cô thật sư là ngư ngốc!

Cô nên lo lắng hẳn là cuộc đối thoại sáng ngày mai, ngày mai là ngày anh hẹn về nước, đến lúc đó cô nhất định phải kiên định lập trường, xin anh quên đi chuyện đêm đó, hơn nữa xin anh đối đãi Diêu tiểu thư thật tốt, nếu không “Nhiệm vụ tình nhân” tới đây thôi sẽ chấm dứt, cho dù anh đuổi cô ra khỏi công việc, cô cũng không tiếp tục ——

Phía trước, đồng nghiệp nữ phụ trách đặt bàn bỗng nhiên ồn ào lên, chống cây dù đi trước làm gương chạy tới cửa quán lẩu, những người khác bắt chước làm theo, cũng hưng phấn chạy như bay vào quán lẩu đầy hơi nóng.

Trên lối đi bộ, chỉ còn cô từ từ đi, đồng nghiệp nam phát hiện cô rời khỏi đội, lập tức quay trở lại đến cạnh cô.

“Hả?” Vưu Vịnh Kỳ vội vàng hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn đồng nghiệp nam bình thường hay chiều cô. “À, em không sao, em chỉ đang nghĩ một số việc.” Cô cười miễn cưỡng.

55

Nụ cười trên mặt đóng băng, Vưu Vĩnh Kỳ không dấu vết tăng nhanh cước bộ, né tránh đụng chạm của đồng nghiệp nam.

“À —— không, không có, có thể chỉ là hơi mệt, không cần thận trọng người.” Hồngбет, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh ta như vậy động tay động chân với cô, cô biết anh ta tựa hồ đối với cô —— Á, có ý tứ, cũng biết anh chỉ là quan tâm cô, nhưng anh ta chạm vào làm cô cảm thấy không thoải mái.

Cô thật không biết, rõ ràng đều là đàn ông, nhưng mà Quyền Thiên Sóc chạm vào, chưa từng làm cô bài xích qua, mà ngay cả lần đó anh đặt cô trên xô pha, thô lỗ thoát áo khoác trên người cô thì cô cũng chỉ cảm thấy sợ sệt, xấu hổ, thậm chí có một dòng rung động nói không nên lời ——

Á, dừng dừng dừng!

Tại sao cô lại nhớ tới anh?

Quả thực là cô hết thuốc chữa!

“Tiểu Kỳ, ăn lẩu xong, chúng ta lại đi ca hát được không?” Đồng nghiệp nam chưa từ bỏ ý định, lại đến bên cạnh cô.

“Xin lỗi, em không biết ca hát, anh vẫn là hẹn người khác đi. ”Vưu Vĩnh Kỳ lập tức hối hận, tại sao chính mình lại không một mạch chạy vào quán lẩu.

“Nhưng là anh chỉ muốn hẹn em.”

“Còn tại sao chỉ muốn hẹn ——”Thẳng đến lúc này, Vưu Vĩnh Kỳ mới phát hiện đồng nghiệp nam vẻ mặt thâm tình, suy nghĩ vừa chuyển, trong lòng cảm giác xấu hổ lập tức đánh úp lên, cô bất chấp lễ phép, chỉ có thể không tự nhiên né tránh đề tài. ” Á —— tất cả mọi người đi vào, chúng ta cũng mau đi thôi, đừng để mọi người đợi lâu.”

“Tiểu Kỳ ——”

“Thời tiết lạnh quá, em đi vào trước!” Cầm cây dù, da đầu cô run lên đi tới cửa quán lẩu, cho dù lúc này điện thoại trong túi của cô đúng lúc vang lên một hồi chuông, cô cũng không còn dám dừng bước lại.

Ông trời, chẳng lẽ cô ám chỉ không đủ rõ ràng sao? Vì sao anh vẫn chưa từ bỏ ý định?

9. Chương 9

Sự thật chứng minh, quả nhiên trốn tránh không thể giải quyết vấn đề.

Cho dù cô trốn tránh khắp nơi, nhưng đồng nghiệp nam này càng ngăn cản lại càng dững cảm, vừa tiến vào quán lẩu, chẳng những cố ý ngồi xuống bên cạnh cô, trong lúc ăn còn không ngừng gấp đồ ăn rót nước cho cô, thậm chí ăn cần hỏi đồ ăn có vừa miệng không, cho dù cô mấy lần từ chối khéo, vẫn là không thể ngăn cản anh ta xum xoe.

Đồng nghiệp nam tấn công mãnh liệt, đúng lúc tạo cơ hội cho đồng nghiệp khác trêu chọc.

Ngay từ đầu, đoàn người chỉ là ăn cơm vui đùa, nhưng về sau, cũng không biết là ai đề nghị uống bia trợ hứng, uống mấy ly xuống bụng, vài tên đồng nghiệp chơi điên dĩ nhiên coi bọn họ là một đôi, thậm chí nửa ép buộc muốn bọn họ cùng nhau uống ly rượu giao bôi.

Trong túi, điện thoại của cô lại vang lên, nhưng mà cô như cũ không rảnh nghe điện thoại, bởi vì cô bảo vệ ly của mình, không để người khác cướp đi rót rượu.

Đêm nay cũng không biết là xảy ra chuyện gì, điện thoại của cô nhiều lần liên tục vang lên, điện thoại gọi đến tất cả đều là cùng một nhóm dây số xa lạ, cô vẫn muốn tìm cơ hội gọi lại, nhưng bắt đầu dĩ luôn luôn có người đến làm gián đoạn.

“Uống, khó được tổ nhỏ của chúng ta xuất hiện đôi tình nhân, nhất định phải chúc mừng!” Trước mặt, nữ đồng nghiệp có lý lịch sâu nhất, kiên trì nhất định phải hoàn thành màn nghi thức giao bôi này.

” Đúng vậy, trai tài gái sắc, duyên trời định!” Một nữ đồng nghiệp khác cũng cười hì hì phụ họa.

“Cụng ly! Cụng ly!”

“Kết hôn! Kết hôn!”

Mọi người càn rỡ đùa bỡn, thích uống rượu sớm đã xử lý vài ly rồi, còn lại là không uống rượu vui vẻ đứng ngoài cuộc, Vưu Vịnh Kỳ bị nhìn chăm chăm, xấu hổ thiếu chút nữa muốn chạy trốn, nhưng cô cũng không thể làm cho đồng nghiệp nam mất mặt, cũng không thể không để ý đến bầu không khí, vì thế cô đành phải tươi cười chống lại, thử giải thích.

“Chị Trương chị hiểu lầm, em không có với –”

“Tiểu Kỳ, mọi người chỉ là nói đùa, đã là thịnh tình thì không thể chối từ, chúng ta vẫn là uống đi. ” Đồng nghiệp nam cố ý ngắt lời.

“Nhưng mà, tôi không biết uống rượu.” Cô khó xử từ chối khéo.

“Chỉ là một ly bia, sẽ không say.” Lương Tinh Mỹ cười mời rượu, phát giác Vưu Vịnh Kỳ giữ khư khư ly rượu, thẳng thắn đưa ly rượu của mình nhét vào tay cô. “Uống nhanh đi, đừng làm cho tôi mất mặt.” Cô vỗ tay, cố gắng tạo không khí.

Những người khác thấy thế, cũng vỗ vỗ tay theo, không khí hiện trường càng thêm sôi động.

Đồng nghiệp nam ngậm cười, tự giác vòng tay đan tay cô, nhanh chóng uống một nửa ly, cả người cô cứng ngắc như đá, chỉ có thể nhìn qua ly bia bên cạnh, ngẩn người nhìn Lương Tinh Mỹ.

Tuy rằng hết thấy đều nằm trong dự đoán của Quyền Thiên Sóc, chị Lương cũng không có nói chuyện đó ra, nhưng mấy ngày nay, thái độ chị Lương với cô luôn là lạ, hơn nữa cũng không biết có phải ảo giác của cô hay không, đêm nay chị Lương nhìn cô với ánh mắt, dù sao vẫn làm cô có chút không rét mà run, cho dù, chị ấy từ đầu đến cuối cười đến đặc biệt thân thiện.

” Uống, như thế nào không uống? Chẳng lẽ sợ tôi hạ độc trong rượu sao?” Lương Tinh Mỹ nói giỡn cười hớ hớ.

” Làm ơn, bạn cho là bạn là Hoàng hậu mẹ ghẻ à?” Một đồng nghiệp nam uống đến mờ mắt cười ha ha. “Chỉ có điều tiểu Kỳ ngược lại rất giống công chúa Bạch Tuyết, vừa đẹp vừa xinh!”

” Đúng vậy, đáng tiếc tiểu Kỳ là hoa thơm đã có chủ, đang chuẩn bị uống ly rượu giao bôi đây!”

” Ha ha, chúng ta tới đó náo động phòng! ”

Lời nói vừa mới ra, đoàn người lại bắt đầu ồn ào.

Lần này bọn họ cũng mặc kệ Vưu Vịnh Kỳ muốn nói cái gì, đơn giản trực tiếp lôi kéo tay cô, đưa ly rượu đến môi cô, bắt buộc cô uống hết ly bí đó.

Đây là lần đầu tiên cô bia, mùi vị kia, quả thực đáng không thể tả nổi.

Lông mày mảnh khảnh nhăn lại gắt gao, cũng bởi vì mùi vị kia, mà mọi người bắt buộc, đồng nghiệp nam quấy rầy, và Lương Tinh Mỹ như hình với bóng, làm cho ánh mắt cô không yên.

Cho đến ly bia chỉ còn lại có một giọt bia cùng với bọt, cô mới rốt cục lấy lại tự do.

Cầm ly bia, Vưu Vịnh Kỳ cảm thấy tâm tình càng kém, cô muốn chạy trốn, nhưng hết lần này tới lần khác đồng nghiệp nam bên cạnh lại tiếp cận, nói bô li ba la một tràng về chuyện nhà mình, như ông anh ta ở đâu, ba mẹ anh hai làm ngành nghề gì, thân thích hàng xóm ở chung rất tốt....

Ngay từ đầu, cô còn có thể gắng gượng phụ họa một, hai câu, nhưng mười phút sau, đầu của cô lại bắt đầu lơ mơ.

Không xong, nhất định là còn bắt đầu phát huy tác dụng.

Lần trước cô cũng chỉ vừa mới uống mấy chén canh gà dầu mè, liền say đến bất tỉnh nhân sự, lần này, cô xác định vững chắc lại giẫm lên vết xe đổ, nếu cô thật sự say, chắc chắn sẽ mang đến phiền phức cho mọi người, chỉ là cô có chút hoài nghi, cô sẽ ngủ trước khi cô say đến ngất thì vì bên tai khúc hát ru lả nhải không ngừng.

Ôi, ông trời, con xin người phải người xuống để chặn lại nhiều lời của người đàn ông này, bất kể là ai tới, cô đều sẽ cảm kích người đó cả đời.

“Tiểu Kỳ, sau ăn cơm xong, chúng ta đi ca hát đi?” Đồng nghiệp nam nắm chắc cơ hội, lời lẽ nhảm chán cũ rích nhai đi nhai lại.

“Cái gì?” Vuư Vịnh Kỳ chớp chớp mắt, cảm giác mí mắt đặc biệt nặng.

“Ca hát.” Đồng nghiệp nam bỗng nhiên nghiêng người, đưa miệng dán sát bên tai cô. “Chỉ anh và em.” Đồng nghiệp nam nháy mắt, cố ý thổi khí bên tai cô.

“Á!” Không ngờ tới đồng nghiệp nam sẽ có loại hành động này, Vuư Vịnh Kỳ sợ tới mức bỏ lại cái ly, nhanh chóng lấy tay che lỗ tai. Cô không dám tin trừng mắt nhìn anh ta, cảm giác toàn thân trên dưới đều nổi da gà trong nháy mắt.

Thành thật mà nói, đây cũng không phải là đùa giỡn, cái này vốn là quỷ rối tình dục!

Một cổ xấu hổ và giận dữ từ trong lồng ngực thoát ra, ngay lúc cô tính mở miệng cảnh cáo thì phía sau đồng nghiệp nam đó lại đột nhiên có thêm một bóng dáng cao lớn.

Một cánh tay to cường tráng đặt xuống, trong nháy mắt tiếp theo, đồng nghiệp nam tựa như cây củ cải nhỏ, bị người ta cứng rắn kéo ra từ ghế.

Tất cả mọi người đều dời lực chú ý tới do màn “Nhổ cây củ cải”.

Bao gồm mấy bàn khách bên cạnh cũng đều quay đầu nhìn xem, dưới ánh đèn, chỉ thấy sắc mặt Quyền Thiên Sóc xanh mét trừng mắt nhìn “Củ cải trắng” trước mặt, u ám mở miệng –

“Vĩnh viễn, cũng không nên thử đến gần phụ nữ của tôi, nếu anh dám đụng một cọng lông tơ của cô ấy, tôi liền bẻ gãy tay anh.” Âm thanh rất lạnh của anh, ánh mắt lạnh hơn, làm cho người ta không rét mà run, tất cả mọi người đều nghe ra là anh nói thật.

Sắc mặt đồng nghiệp nam đó tái nhợt, nhìn về mặt hung dữ của Quyền Thiên Sóc, ngay cả một câu cũng không nói được.

“Quyền kịch tác? !” Một bên, một tên nhân viên không uống rượu lúc này như mới tỉnh ở trong mộng, vội vàng từ ghế đứng dậy.

Trời ơi! Quyền kịch tác không phải đi Nhật Bản sao? Làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Còn có, vừa nãy Quyền kịch tác nói phụ nữ có phải là tiểu Kỳ hay không?

Chẳng lẽ Quyền kịch tác và tiểu Kỳ thật sự có “Quan hệ bí mật” nào sao?

Xong rồi, cái việc đùa nhỏ này thật sự thành đùa lớn rồi!

Lúc này, những nhân viên còn lại cũng đều nhanh chóng đứng dậy, đoàn người khấn trương nhìn Quyền Thiên Sóc như vậy, một câu cũng không dám nói, trong đó Lương Tĩnh Mỹ lại thụt lùi ba bước, vẻ mặt hoảng sợ giống như muốn chạy trốn, chỉ có Vuư Vịnh Kỳ như cũ ngồi ở trên ghế, chỉ ngậy ngốc nhìn anh.

“Thiên Sóc?” Cô nhẹ giọng gọi, nghi ngờ đàn ông ở trước mắt chỉ là ảo ảnh.

Quyền Thiên Sóc lập tức ném củ cải trên tay ra ngoài.

“Bắt đầu từ bây giờ, em tốt nhất bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để giải thích cho tôi, vì sao em ở đây? Vì sao suốt sáu ngày cũng không nhận điện thoại của tôi.”

Trước mặt nhiều người, anh lấy áo khoác lông được cô vắt trên ghế dựa lưng, giống như mẹ già bắt đầu thay cô mặc áo khoác, sau đó còn khom lưng bế ngang cô lên.

Cho dù vẻ mặt hung dữ giống như muốn giết người của anh, giọng nói tồi tệ giống như nuốt phải thuốc nổ, nhưng động tác của anh lại dịu dàng không làm cô đau, thậm chí anh còn nhớ rõ, mang túi xách của cô đeo lên trên vai.

Nếu là ảo ảnh, cũng không tránh khỏi quá chân thật? Cô còn nghe được nhịp tim của anh!

“Thiên Sóc, là anh thật sao?”

“Trừ bỏ tôi, còn có thể là ai?” Quyền Thiên Sóc nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhạy cảm trên người nàng ngửi được mùi bia. “Chết tiệt! Vậy mà em lại uống rượu?” Giọng nói anh gương cao giọng

“Tôi chỉ uống một ly, nhưng tôi không thích.” Co không có phản kháng dán lên ngực anh, bỗng nhiên cảm thấy rất an tâm, xấu hổ và giận dữ bị người khác trêu chọc, cũng vì sự xuất hiện của anh mà cảm thấy an ủi. “Thiên Sóc, tôi buồn ngủ quá.” Tiếng ngáp nho nhỏ từ đôi môi phẩn hồng chui ra, rốt cuộc cô không chống đỡ được mí mắt nặng trĩu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một ly?

Quyền Thiên Sóc nheo mắt lại, cảm giác lửa giận cháy sạch tràn đầy càng mãnh liệt.

Tốt lắm, cô gái nhỏ này lại một lần nữa thành công chọc giận anh, cho dù ngay lúc này, anh rất muốn lật cô lại đánh đòn, nhưng nhìn cô an tâm ngủ say dựa vào chính mình, anh chỉ có thể kiềm chế tức giận tràn đầy, ôm ngang cô ra khỏi quán lẩu.

Đợi cô tỉnh rượu, món nợ này xem anh tính như thế nào với cô!

Khi anh tắm rửa xong, báo cáo tin tức về nước cho ba mẹ xong cũng xử lý xong công việc lưu trữ mấy ngày nay, cô gái nhỏ kia vẫn còn đang ngủ.

Ngay từ đầu, anh cho rằng cô chỉ thuần say rượu, mới có thể ngủ say không hề phòng bị như vậy, nhưng mà khi anh lần thứ ba tiến vào trong phòng, thử lay tỉnh cổ, cô ngay cả phản ứng cơ bản đều không có thì anh bắt đầu cảnh giác sự việc không thích hợp.

Cô ngủ rất sâu.

Lần trước say rượu, cô rõ ràng không ngủ sâu như vậy, nếu như giờ phút này có người muốn muốn làm gì cô thì làm, chỉ sợ cô đều không có cảm giác gì.

Con mắt đen sắc bén bỗng chốc chớp mắt, Quyền Thiên Sóc chợt nhớ tới lúc ở quán lẩu thì mọi người chỉ vì sự xuất hiện của anh mà kin ngạc thì cũng chỉ có một người có phản ứng đặc biệt lớn, người kia không phải ai khác, vừa vặn chính là Lương Tĩnh Mỹ bị anh đe dọa qua.

Khi đó anh cho rằng, cô chỉ là đối với anh mà ôm cảnh giác, nhưng rất hiển nhiên, sự việc tựa hồ là có ẩn tình khác –

Nháy mắt, một âm mưu bí ẩn nhất trên thế giới, giống con rắn độc đi ngang qua tim, làm Quyền Thiên Sóc không rét mà run rùng mình một cái.

Quý tha ma bắt, người đàn bà kia dám kê đơn cô?

Cô ta thông đồng với ai? Khỏi củ cải kia sao?

Nhìn cô gái nhỏ nằm ở trên giường lớn kia, giống như thiên thần thuần khiết không tỳ vết, anh không khỏi nhanh chóng cúi người, gặt gao ôm cô vào trong lòng.

Đáng chết!

Tất cả đều đáng chết cực kỳ!

Anh nhớ cô, nhớ đến nhanh phát điên, lại chính mắt thấy cô ngồi ở quán lẩu với đồng nghiệp nam trò chuyện vui vẻ.

Anh yêu cô, yêu đến độ muốn nổ tung, ngược lại cô trốn tránh anh, không muốn đáp lại anh một chút.

Suốt sáu ngày, anh thiếu ngủ trầm trọng, cả người chất đầy nỗi nhớ và mệt mỏi, chỉ vì muốn trước thời gian gặp mặt cô, cô lại cho anh một kinh hách như vậy!

Anh thật không dám tưởng tượng, nếu anh không về sớm, nếu anh không có ra lệnh trợ lý trong thời gian ngắn nhất tra ra hành tung của đoàn người bọn họ, nếu anh không đúng lúc lái xe chạy tới, tối hôm nay, cô đến tột cùng sẽ gặp phải chuyện khủng bố cỡ nào?

Bây giờ, anh rất tức giận không thể nào phát tiết, còn phải lo lắng tình trạng của cô, thậm chí anh còn phải mau chóng nghĩ ra biện pháp, làm cho ba mẹ cô đồng ý cho cô qua đêm bên ngoài, hơn nữa sẽ không nghĩ ngờ cô gặp gỡ phiền toái hay không –

Lúc này cô gái nhỏ này mà về nhà thì thật sự là chọc phải phiền toái lớn!

Cô nhất định phải bị dạy dỗ, nếu không cô vĩnh viễn không hiểu làm như thế nào bảo vệ mình.

Con mắt đen lóe ra, Quyền Thiên Sóc như quyết tâm hạ quyết định, nhẹ nhàng buông cô ra và đứng dậy.

Vì cô đáp lại chần xong, anh nhanh chóng trở lại phòng sách gọi điện thoại.

Lúc rèm cửa lộ ra khe hở, ánh sáng chói mắt chiếu vào thì trong ổ chăn cũng truyền ra một tiếng ngậm khe lưỡi biếng.

Thật thoải mái, ấm áp quá, đã lâu cô không có ngủ ngon như vậy.

Cho dù ý thức đã có chút tỉnh, Vưu Vịnh kỳ vẫn không nở mở mắt ra, cô ôm lấy môi hồng, thói quen muốn vươn vai, lại phát hiện hai tay mình hình như bị cái gì đó bao vây, không những như thế, hai chân của cô hình như cũng bị cái gì đó quấn lấy.

Là cái gì?

Chăn sao?

Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn trơn bóng không khỏi lằm bằm vài câu, cô xoay nhẹ ngo ngoay, muốn thử đá văng chăn ra, lại phát hiện chăn kia rất nặng, chẳng những đá không ra, còn cuốn lấy chặt hơn, bắt đắc dĩ, cô không thể làm gì khác hơn là dẫn lòng, không tình nguyện nâng mí mắt lên, nhìn xem đến tột cùng là cái chăn gì mà ngoan cố như vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, con mắt ngập sương chớp mắt vài cái, sau khi thích ứng ánh sáng trong phòng, mới miễn cưỡng nhìn về phía trước.

Hả, sao lại thế này? Vật nóng nóng này hình như không phải chăn? Nó chẳng những to tiếng thở phù, còn đặc biệt cứng rắn – Ừm? Đợi chút, nó – nó – nó biết động đây.

Con mắt đen bỗng nhiên trừng mắt nhìn, Vưu Vịnh Kỳ từ ngưng mắt nhìn đối thành nhìn chăm chăm, lúc này mới phát hiện “Đồ vật” to tiếng thở phù vốn không phải là chăn, mà là trong ngực!

Hơn nữa là bằng phẳng, trần trụi, lòng ngực rắn chắc của đàn ông!

Trước nay chưa có sợ hãi tập kích trái tim như vậy, cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú áp vào chiếc gối màu xanh dương đậm, ngủ rất sâu.

” Thiên, Thiên Thiên Thiên Thiên Thiên Sóc?!” Một tiếng kêu hoảng sợ lập tức từ môi hồng đi ra.

Cô giống như là con tôm còn sống bị ném vào trong chảo nóng, bản năng bắt đầu giãy dụa, chỉ là cô vừa hoạt động, Quyền Thiên Sóc bỗng nhiên lại quấn ôm cô càng chặt hơn, thậm chí ôm cô xoay người nằm ngửa, một trận trời đất ngã nghiêng, cô như trước bị nhốt ở trong ngực của anh, chỉ có thay đổi vị trí.

Đáng ghét, anh đang ngủ say sao? Cô cũng không phải chăn!

Ngượng ngùng hơn, làm cho cô lại bắt đầu giãy dụa, cô dùng hết lực toàn thân chống lại dây dưa của anh, có lẽ là trời không phụ người khổ tâm, đa phần là do chuồng báo thức, cuối cùng cô cũng được tự do, nhưng cũng rất mệt không còn sức lực, chỉ có thể tạm thời “Mượn ” người của anh để ngồi, thở từng ngụm từng ngụm.

“Em đang làm cái gì?” Tiếng nói trầm thấp bỗng bừng vang lên, Quyền Thiên Sóc cuối cùng cũng tỉnh. ”
Tại sao em lại ngồi ở trên người của tôi?” Anh tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm cô, con mắt đen cũng là dị thường tối tăm.

Ầm!

Vưu Vệnh Kỳ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình nhất định bốc cháy!

“Tôi, tôi không cố ý, là anh –”

“Em dọa đến tôi.”

Người bị dọa rõ ràng là cô mà!

Hai gò má của Vưu Vệnh Kỳ đỏ lên, vừa tức vừa thẹn, đang muốn giải thích, bỗng nhiên anh lại nhúc nhích.

Anh khẽ động, cô cũng bị liên quan nên cũng lung lay một chút theo, nháy mắt, cô rõ ràng cảm giác được, cái móng của mình hình như cọ xát đến vật cứng nào đó thật lớn, cô nghi hoặc tìm tòi đi xuống, lúc này mới hoảng hốt phát hiện, vậy mà anh chưa mặc quần lót! Mà cô vừa vịn ngồi ở chỗ anh – anh – anh –

“Á á á á –”

Cái miệng nhỏ nhắn lại kinh hô, lần này cô cũng không chỉ là khuôn mặt bị đốt cháy, mà còn “Mông bị thiêu” nữa!

Cô cũng quần dánh về thực nữ gì nữa, dùng cả tay chân lăn xuống giường, nhưng mà hoảng hốt, nên cô không khống chế sức lực tốt, cả người lại thành khối cầu, lăn thùng thùng thùng xuống dưới giường, nếu không phải Quyền Thiên Sóc nhanh tay lẹ mắt, kịp thời vớt cô quay về lòng ngực, cô dám chắc sẽ té mặt mũi bầm dập.

” Xin lỗi, tôi không cố ý.” Nhếch môi, Quyền Thiên Sóc ôm cô gái nhỏ mềm mại không xương, ung dung vì mình “Kích động ” mà xin lỗi. “Nhưng mà, em thật sự để cho tôi có chút xúc động.” Anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, vỗ về hoảng sợ thay cô ,thiếu chút nữa ngã ngã xuống giường.

“Cái gì? !” Vưu Vệnh Kỳ hút ngụm khí, thật là không thể tin được mình nghe được cái gì.

“Tôi nói em để cho tôi –”

Hút thêm ngụm không khí lớn.

” Đừng, đừng nói!” Cô lúng túng xấu hổ hô to. “Xin anh, xin anh mau thả tôi ra.” Trời! Tuy rằng dịu dàng của anh làm cho người ta cảm động, tuy rằng cô mạo hiểm tránh được vận mệnh ngã xuống từ giường, tuy rằng vừa mới thấy cái kia, cô xác định quần áo bản thân đầy đủ, nhưng, nhưng nhưng nhưng bọn cô lại dính cùng một chỗ!

Toàn thân trên dưới của cô, toàn bộ gần như áp vào thân thể trần trụi to lớn tỏa nhiệt của anh, hơn nữa cũng không hiểu được có phải cô quá mức miễn cảm hay không, cô dù sao vẫn thấy có cái vật cứng vẫn chổng eo của cô –

Toàn thân cô cứng nhắc, không có dũng khí xem xét xuống.

“Muốn tôi buông em ra cũng không phải không thể, nhưng em xác định sao? Vừa mới em đạp chần xuống giường.” Anh cười nói có hàm ý.

“Hả?”

” Đó là chân duy nhất trên giường, mà quần áo của tôi, tất cả đều trong tử.” Anh một bên giải thích, một bên lướt nhẹ qua gò má non mềm thiêu nóng của cô, qua vành tai, thấy cô nhạy cảm run run nhẹ, anh không nhịn được cười đến mức càng sâu. “Tôi cũng không muốn dọa em chạy.” Anh cúi đầu xuống nỉ non bên tai của cô.

“Đừng!” Cắn môi dưới, Vưu Vệnh Kỳ thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Á! Cho dù cô có chậm chạp như thế nào, trong nháy mắt đã hiểu rõ ý tứ của anh.

Nói cách khác, nếu cô không muốn giẫm lên vết xe đổ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm tổ ở trong ngực của anh, tạm thời thay thế chăn bông, thay anh che lấp trần trụi, bởi vì vật cứng chống ở eo của cô, thật sự là –

Ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đã nóng, Vưu Vĩnh Kỳ xấu hổ đến đều nhanh hôn mê, nếu hiện tại có cái lỗ, cô nhất định sẽ không suy nghĩ chút nào mà lập tức nhảy xuống!

Trời, làm sao mọi chuyện có thể biến thành như vậy? Cô rõ ràng nhớ, cô đang cùng một đám đồng nghiệp ăn lẩu, cô còn bị chuốc một ly bia, sau đó đồng nghiệp nam đối với cô quấy rối tình dục, sau đó – sau đó – sau đó anh xuất hiện ngay lúc đó!

Lúc ấy vẻ mặt anh tái mét, trên người tản ra lửa giận suýt nữa có thể thiêu hủy cả quán lẩu, lúc ấy cô nhất định là say đến choáng, mới không ôm đầu chạy trốn.

Nhưng mà. . . . Sau đó đâu?

Sau lại đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, vì sao khi cô tỉnh, vậy mà lại một khối với anh trần như nhộng nằm ở trên giường? Sẽ không phải là cô say rượu loạn tính, đối với anh –

Thùng thùng thùng thùng!

Bên ngoài, bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, Vưu Vĩnh Kỳ còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy cửa phòng bị người khác dùng sức đẩy ra, tiếp theo tiếng nói quen thuộc nhanh chóng vang lên.

“A Sốc, con không sao chứ? Bác sĩ Dương buổi sáng gọi điện thoại nói, tối hôm qua anh ta tới đây, nói là –” Lời nói khẩn trương, bỗng dừng ngưng hẫng ở trong không khí ẩm áp.

Cả đời Mã Hạ Lan tài hùng biện không gặp trở ngại, rất ít khi nói không ra lời, nhưng giờ khắc này, bà lại ngậm người lợi hại.

Mấy ngày nay, bà còn đang nhắc đi nhắc lại kế hoạch “Mỹ nhân say” chậm chạp không có tiến triển, không khỏi ân hận tại sao lúc đó không quyết tâm hạ xuân được ở trong canh, kết quả không nghĩ tới mới sáng tỉnh mơ, thế nhưng con trai của bà toàn thân trần trụi ôm tiểu Kỳ? !

Bà thật không dám tin, bà thật sự bắt gian tại giường!

Gạo nấu thành cơm, bà thành công rồi!

“Á!” Vưu Vĩnh Kỳ sợ tới mức lập tức xoay người chôn vào trong lòng của Quyền Thiên Sóc.

“Mẹ, con không sao.” Vẻ mặt Quyền Thiên Sóc bình tĩnh ôm cô, không một chút nào để ý rất nhiều da thịt ở trước mặt bà bị lộ.

“Nhưng mà bộ dáng của con không giống như không có việc gì.” Mã Hạ Lan toàn thân hưng phấn đều đang run run.

“Hơn nữa con không có mặc quần áo.” Quyền Phương Trí như nghĩ tới cái gì nói ra trọng điểm.

Theo góc độ của bọn họ mà nhìn, thân thể tiểu Kỳ vừa vặn che đầy tốt nhất, giường được đặt ở trung tâm phòng, nếu không phải hai người họ đang ôm nhau, vị trí quan trọng của con trai vẫn là rất dễ nhìn thấy.

“Đây là có nguyên nhân.” Quyền Thiên Sóc nở nụ cười, trong mắt đen sâu sắc, khó có thể phát hiện gian xảo trong đó.

“Nguyên nhân gì?” Mã Hạ Lan ham học hỏi, cố gắng kiềm chế ham muốn lấy điện thoại di động ra chụp ảnh làm bằng chứng.

“Cái này phải hỏi cô ấy.” Quyền Thiên Sóc có hàm ý cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trước ngực.

Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng so với Vưu Vĩnh Kỳ quần áo đều đầy đủ, còn Quyền Thiên Sóc một thân trần trụi, thấy thấy thế nào người thiệt cũng là bên kia.

Hai vợ chồng nhanh chóng nhìn về phía ở trước

” Tiểu Kỳ, đây là có chuyện gì?” Hai vợ chồng vội vã muốn hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Vưu Vĩnh Kỳ sợ tới mức toàn thân chấn động, bản năng muốn lui đến sau lưng Quyền Thiên Sóc, nhưng mà nháy mắt tiếp theo, cô lại nhớ tới toàn thân anh trần trụi, chỉ có thể dựa vào cô “Người bị tình nghi” này che giấu, sự việc đã bại lộ, nếu cô thật sự né tránh, đây chẳng phải là “Không đánh đã khai”, tự động dâng lên ” Chứng cứ quan trọng” ?

Ánh sáng chiếu xuống, mặt cô đỏ như lửa, trốn cũng không phải, không trốn cũng không phải, cái miệng nhỏ nhắn hít thở sâu nhiều lần, cuối cùng mới dám quay đầu chậm rãi.

“Dì Quyền, chú Quyền, con, con con con có thể giải thích.... ..”

10. Chương 10

Kết quả, bốn người lại làm theo lúc trước, sự kiện “Bắt gian ở sofa”, lần thứ hai chuyển qua phòng khách nói.

Vừa nghĩ tới chính mình vậy mà liên tiếp hai lần, đều bị người khác bắt gian tại hiện trường, Vưu Vĩnh Kỳ liền cảm thấy mất hết thể diện muốn khóc, lần đó cô rõ ràng là người bị hại, không cần chịu trách nhiệm với người nào, nhưng lần này, cô lại “Hư hư thực thực” làm chuyện “Nào đó” không nên với anh.

Hiện tại, ba mẹ người ta ngồi ở trước mặt cô, chờ cô mở miệng giải thích, nhưng mà cô ngay cả tại sao xảy ra chuyện này cũng không rõ ràng lắm.

Nếu có thể, cô thật muốn học theo anh, mang thân phận tình nhân ra, hào phóng nói với dì Quyền chú Quyền, bọn họ chỉ là lại “Chơi” trò chơi tình thú, nhưng vấn đề là, cô đã quyết định muốn cắt đứt hoàn toàn với anh!

Nếu lúc này, cô lại tiếp tục diễn tiết mục thoát hôn, vậy không phải đại biểu, cô ắt phải tiếp tục ở bên cạnh anh?

Không được, cô tuyệt đối không thể lại dây dưa với anh, cô không muốn làm người thứ ba, càng không có biện pháp giống anh, xem tình yêu như trò chơi –

“Tiểu Kỳ, chớ khấn trương, có chuyện gì thì từ từ nói, chúng ta không vội.” Trước mặt, Mã Hạ Lan cười hihi gật đầu ra hiệu, đôi mắt lóng lánh đủ để so sánh với sao trời.

“Đúng vậy a, chúng ta sẽ không trách con.” Về mặt Quyền Phương Trí cũng là vui sướng, ông có thói quen không hay cười, nhưng giờ phút này miệng ông vĩnh còn cong hơn trăng.

Mất thấy hai vợ chồng khó nén vui thích, Vưu Vĩnh Kỳ không khỏi càng hồi hộp.

Không xong, cô không thể ngăn người nữa, cô nhanh chóng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, mới có thể cho dì Quyền, chú Quyền một cái công đạo, nếu không bọn họ nhất định lại muốn ép cô kết hôn –

Một bàn tay lớn ấm áp xoa nhẹ gò má của cô.

“Mặt em thật là đỏ, không có việc gì chứ?” Tiếng nói trầm thấp của Quyền Thiên Sóc vang lên gần bên, bỗng nhiên rơi xuống bên tai, cho dù cách bộ quần áo, nhiệt độ cơ thể anh vẫn là nóng cháy khác thường.

Cái đầu nhỏ nhỏ, bởi vì anh gần kề, nên nháy mắt hiện lên lòng ngực rắn chắc trần trụi của anh, cơ bắp mạnh mẽ rắn chắc kia của anh ôm cô, cùng với kia hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang –

Cô nhẹ giọng hắng một tiếng, không thể tin được bản thân lại nhớ tới anh – anh –

“Con, con không sao!” Khuôn mặt nhỏ nhắn như lửa bị bóng, cô thấp thỏm không yên, không nhìn được nhanh chóng thay đổi vị trí móng, cách với anh một khoảng.

“Nhưng mặt của em thật sự rất hồng.” Con mắt đen hiện lên ý cười. “Anh xem em có phát sốt hay không.” Về mặt anh quan tâm, nhanh chóng lại dán cô.

Cô xấu hổ lúng túng thiếu chút nữa rên rỉ. “Tôi, tôi không có sốt!” Cô thấp giọng cãi lại, không khỏi lại dịch chuyển cái mông, cấp tốc rời khỏi anh, nhưng ai biết không đến một giây, anh lại nhích lại gần.

Anh tựa như cái nam châm lớn, đá cũng đã không được, quấy nhiễu cô làm lòng dạ rối bời, hoàn toàn không cách nào bình tĩnh suy nghĩ. Á! Đã đến khi nào rồi mà anh còn dính cô như vậy, nếu thật sự bị buộc kết hôn, vậy nên làm cái gì đây?

Vận tay nhỏ bé, Vưu Vệnh Kỳ gấp đến độ sắp khóc, nhưng mà Mã Hạ Lan ở phía trước, cũng liên tục cười trộm.

Khà khà, nhớ ngày đó A Sóc đánh chết cũng không kết hôn, kết quả, bây giờ còn không phải đang theo đuổi người ta, còn dọa sợ người ta? Sự thật chứng minh, chiêu “Mỹ nhân say” đó của bà hiệu quả vượt trội, còn thúc giục hóa, quan hệ hai người này đúng là có sự thay đổi về tính chất !

Khoan tay ngồi nhìn hai người đang chơi mèo vờn chuột thật hành phúc, Mã Hạ Lan vui mừng nường mày, cũng không làm khó Vưu Vệnh Kỳ có thể giải thích cái gì, dù sao gạo nấu thành cơm, vì kế hoạch này chỉ có thể có một đường để đi.

“Được rồi, chuyện cho tới bây giờ, mẹ thấy các con vẫn là kết hôn đi!” Bà vỗ tay nhỏ bé lớn tiếng công bố tin vui, giống như kết quả Vưu Vệnh Kỳ dự đoán.

Phịch!

Mới đứng dậy từ ghế sofa, Vưu Vệnh Kỳ đang định tiếp tục di chuyển, chân lập tức mất sức ngã lại trên ghế sofa.

Sắc mặt Quyền Thiên Sóc không thay đổi, chỉ vươn cánh tay, ôm cô vào ngực.

” Không sai, chính là kết hôn.” Mã Hạ Lan dùng sức gật đầu, cười đến giống như là trúng số đặc biệt. “Chuyện đã tới bước này, mẹ xem chúng ta cũng đừng truy cứu ai nên chịu trách nhiệm nữa, các con đã lưỡng tình tuyệt duyên, vậy thành thật kết hôn đi.”

Lưỡng tình tuyệt duyên?

Vưu Vệnh Kỳ cảm giác tim mình giống như là bị kim đâm, đau đến thắt chặt kịch liệt.

Không đúng, sự thật không phải như vậy, lưỡng tình tuyệt duyệt với anh vốn không phải là cô, mà là Diêu Ty. Về tin tức hai người bọn họ từ trước kia chưa từng gián đoạn, dì Quyền chẳng lẽ không biết sao?

“Dì Quyền, mặc dù con không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà –” cô vội vàng lên tiếng.

“Anh biết.” Quyền Thiên Sóc thản nhiên nói chen vào.

Biết?

Về mặt Vưu Vệnh Kỳ trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

“Nhưng, nhưng mà tôi vốn không có ấn tượng, tôi làm sao có thể đối với anh – đối với anh –” cô xấu hổ đến nói không nên được cái từ kia.

“Nhưng anh có ấn tượng.” Anh vẫn mỉm cười. “Tối hôm qua em uống say, cái gì cũng không nhớ được, nhưng anh nhớ rõ, còn nhớ rõ ràng.” Anh nhìn cô chằm chằm, nói mỗi chữ mỗi câu xong, ánh mắt nóng rực đủ để nấu sôi nước lạnh.

Sắc mặt Vưu Vệnh Kỳ nhanh chóng tái xanh, đầu nhỏ bị dọa đến trống rỗng.

Ông trời, chẳng lẽ cô thật sự say rượu làm vậy, đã xảy ra quan hệ với anh?

” Đã có ấn tượng như vậy thì tốt lắm!” Mã Hạ Lan không có phát hiện Vưu Vệnh Kỳ không thích hợp, chỉ cảm thấy kinh ngạc vui mừng khi con trai nói thật, lúc trước mỗi lần nói tới kết hôn, tiểu khốn kiếp này cũng chỉ biết mượn cớ, hôm nay trái lại chịu làm chứng, chắc là không phản đối kết hôn.

” A Sóc, con xem hôn lễ khi nào đính ước thì tốt? Tháng sau con thấy được không?” Bà vui mừng siêng năng hỏi.

Quyền Thiên Sóc không có trả lời ngay, chỉ là nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, lại nhàn hạ duỗi hai chân, mới chậm rãi mở miệng trả lời: "Không rảnh."

Mã Hạ Lan nhú mày, tuy rằng bất mãn câu trả lời của anh, nhưng chỉ có thể thông cảm công tác bận rộn của anh. "Được rồi, vậy tháng tháng sau?" Tháng tháng sau chắc sẽ rảnh?

Quyền Thiên Sóc lại suy nghĩ một lát.

"Không rảnh."

"Lại không rảnh?" Mã Hạ Lan tức giận đến trở mặt ngay tại chỗ, nhưng gắng gượng ngấm ngấm chịu đựng không phát. "Vậy một tháng sau đó nữa thì sao?" Bà nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, rõ ràng vẻ mặt lộ ra không kiên nhẫn.

Lần này Quyền Thiên Sóc không hề nghĩ ngợi, liền cho bà đáp án giống như vậy.

"Không rảnh."

Ầm! Lần này Mã Hạ Lan cũng phát hỏa.

"Liên tiếp ba tháng cũng không rảnh, con rốt cuộc muốn như thế nào? Con đừng tưởng rằng mẹ cái gì cũng không biết, vốn tiểu Kỳ không phải là tình nhân gì cả, hiện tại người cũng bị con ăn, chẳng lẽ còn muốn uất ức người ta? Mẹ cũng không nhớ rõ mẹ có sinh qua con trai cầm thú cũng không bằng như con!" Bà lớn tiếng mắng, không chút chú ý tới sau khi Vu Vĩ Kỳ nghe đến lời của bà, lộ ra vẻ mặt rất kinh ngạc.

Cái gì? Hóa ra dì Quyền đã sớm biết cô không phải là tình nhân?

"Hôn sớm muộn cũng phải kết, nhưng con không muốn nhất thời vội vã." Quyền Thiên Sóc nhếch lông mày, mặc dù có chút kinh ngạc về việc mẹ đã sớm biết được chân tướng sự việc, nhưng không có hoang mang quá lớn.

Ngay từ đầu, anh phản đối kết hôn, cũng không phải là bài xích hôn nhân, thuần túy chỉ là thà rằng thiếu chứ không dồn dập.

Nay, anh đã gặp được trong tiết mục "Làm giả" để thoát hôn, liền nhận định cô, chỉ là trong khoảng thời gian tới nay, anh bận công việc, không có theo đuổi qua cô, cho nên an tình nguyện thêm lần nữa cho nhau một ít thời gian, nói yêu đương thật tốt.

"Con không vội, nhưng mẹ lại rất vội!" Mã Hạ Lan gia tăng âm lượng. "Mẹ trông sao trời, trông mặt trăng, thật vất vả mới trông mong đến một ngày như thế, con nói không rảnh là không rảnh, mẹ nên làm cái gì bây giờ? Tiểu Kỳ lại nên làm cái gì bây giờ, nếu ba tháng sau bụng cô ấy lớn lên, con muốn cô ấy như thế nào gặp người!" Bà lớn tiếng quát, quá mức sốt ruột, làm cho bà không có đắn đo nhiều, thuận miệng liền nhắc đi nhắc lại nếu kéo dài hôn nhân khả năng vấn đề đơn giản sẽ biến thành vấn đề lớn.

Vu Vĩ Kỳ hút ngụm khí, lúc này mới ý thức được tính chất nghiêm trọng.

Sự việc thật sự là phát sinh quá mức đột nhiên, cho tới bây giờ cô vẫn còn hoang mang không biết, nhưng giả như, nếu cô thật sự mang thai, chẳng lẽ cô phải kết hôn với Quyền Thiên Sóc?

Tay nhỏ bé trắng như tuyết ôm bụng, bỗng nhiên cô lại nghĩ đến Diêu Ty.

Diêu Ty mới là bạn gái thật sự của anh, cô không thể làm chuyện có lỗi với cô, càng không thể có lỗi với lương tâm mình.

"Mẹ, đừng nói nữa." Quyền Thiên Sóc xụ mặt, bỗng nhiên lên tiếng ngăn chặn.

"Mẹ muốn nói! Vu gia nhà họ chỉ có cô là con gái bảo bối như vậy, con làm cho ba mẹ cô ấy làm sao đối mặt bạn bè thân thích? Hơn nữa tiểu Kỳ còn phải đi làm, đồng nghiệp của cô ấy sẽ nhìn cô ấy như thế nào? Con nỡ lòng làm cho cô ấy mang thai, để cho mọi người lời ra tiếng vào sao? Con nói đi!"

Mã Hạ Lan mới mặc kệ anh, lớn tiếng như cũ nhắc đi nhắc lại, bà nói một câu, tựa như một cây dao vô hình hung hăng cắm vào trái tim Vu Vĩ Kỳ.

Trong đầu cô, ngoại trừ Diêu Ty buồn khóc, còn thấy vẻ mặt cha mẹ thất vọng, bạn bè thân thích hàng xóm tò mò nhìn chằm chằm, còn sự an ủi đồng tình của nhóm đồng nghiệp bạn thân.

Nghĩ đến tương lai của mình, Vưu Vệnh Kỳ không khỏi sợ hãi toàn thân run rẩy, cô cắn chặt môi dưới mắt đi huyết sắc, cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng mà nước mắt lại giống thủy triều giống như vọt tới vành mắt, ào ào phát tiết ra.

Hiện trường, nhất thời một mảnh tĩnh mịch.

Cho đến lúc này, Mã Hạ Lan mới phát hiện chính mình lỡ lời, vội vàng che miệng lại, không dám nói nữa.

Về mặt Quyền Thiên Sóc xanh mét, thu hồi cái nhìn chằm chằm mẹ, lập tức đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng bất kể anh lau như thế nào, nước mắt thương tâm kia vẫn rơi không ngừng. Một giọt nước mắt trong suốt giống như trân châu rơi lên trên tay của anh, nhưng tim của anh, lại như là bị nước nóng làm cho phồng.

“Đừng khóc.” Ở sâu trong con mắt đen bao hàm thương hại nồng đậm, anh muốn ôm cô vào trong lòng an ủi, nhưng mà anh vừa mới có động tác, bỗng nhiên cô lại tránh ngực của anh, đứng dậy chạy đến phía sau sofa.

Tầm mắt mọi người lập tức đi theo cô chuyển động một vòng.

“Tiểu Kỳ?” Quyền Thiên Sóc lập tức đứng lên.

“Không nên lại đây!” Cô lớn tiếng kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhỏ che kín nước mắt, lộ ra vẻ đáng thương. “Anh không nên lại đây, tôi chỉ là có chút không khống chế được cảm xúc, chờ tôi khóc xong, sẽ không sao!” Cô vừa hô, nước mắt lại vừa rơi xuống càng dữ, vốn không giống cô nói cảm xúc không khống chế được.

Ngày thường cũng không thấy cô lớn tiếng qua, lúc này lại khóc thảm thương như vậy, Quyền Thiên Sóc lòng nóng như lửa đốt, không khỏi đi về phía cô, chỉ là anh mới đi ba bước, cô liền nhanh chóng lui sáu bước lớn, trong quá trình còn xem chút té ngã, làm anh sợ tới mức không dám tiến lên phía trước.

Mã Hạ Lan tràn đầy áy náy, không nhin được cũng đứng lên.

“Tiểu Kỳ, con đừng thối lui.” Lui nữa sẽ ra khỏi cửa, nếu người chạy thì làm sao bây giờ? “Chuyện cũng không nhất định sẽ trở nên tệ như vậy, tóm lại bác gái —— À, mẹ nhất định sẽ kêu A Sóc cho người một cái công đạo, nhưng trước hết con nên qua đây, chúng ta nói cho hết lời được không?”

Vưu Vệnh Kỳ liên tục lắc đầu. “Con không cần anh ấy cho con công đạo, dì Quyền, con, con, con, con ——” nói ra rất nhiều cái con, cuối cùng cũng cô nói ra ý nghĩ trong lòng. “Con không muốn kết hôn với anh ấy.”

Không ngờ tới cô sẽ nói ra một câu sấm sét giữa trời quang như vậy, tất cả mọi người ở trong nháy mắt thay đổi sắc mặt. Sắc mặt Quyền Thiên Sóc xanh mét, còn Mã Hạ Lan vỗ ngực, liên tiếp hít không khí.

“Con, vì sao con không muốn kết hôn?” Một người muốn thoát hôn đã đủ bi thảm, người kia thế nhưng còn từ chối kết hôn?! Trời, đầu bà thật choáng váng, bà suýt té xỉu.

Vưu Vệnh Kỳ khóc nức nở.

“Chuyện tối hôm qua con biết, con nên chịu trách nhiệm, nhưng mà —— nhưng mà Thiên Sóc đã có bạn gái, bọn họ là thật lòng yêu nhau, con thật sự không thể kết hôn với anh ấy. ” Ô ô, dù sao dì Quyền cũng biết chân tướng sự việc, cô cũng không có gì băn khoăn, nếu cô đã không thể cướp đoạt người yêu của người khác, cô bằng lòng tác thành hai người bọn họ.

“Bạn gái?” Về mặt hai vợ chồng hoang mang, không nhin được nhìn về phía con trai. “Con khi nào thì có bạn gái?” Bọn họ vẫn nghĩ công việc chính là bạn gái của A Sóc.

Quyền Thiên Sóc cũng không hiểu ra sao. Mấy ngày nay, anh ngoại trừ làm việc thì chỉ còn ở cùng một chỗ với cô, cô nhìn thế nào mà lại nói anh gặp gỡ phụ nữ khác?

Cau mày, anh nhìn cô gái nhỏ khóc rất đau buồn, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một loại ý tưởng quỷ dị —— chẳng lẽ mấy ngày nay cô liều chết trốn tránh anh, vì nguyên nhân này?

“Nói rõ ràng, ai là bạn gái của anh ?” Anh lập tức chất vấn.

Vưu Vịnh Kỳ xót thương nhìn anh, càng nghẹn ngào nghiêm trọng, cô cúi đầu, vừa khóc một hồi lâu, mới lẩm bẩm ra cái họ.

“Chính là Diêu tiểu thư .”

“Diêu tiểu thư nào?”

” Chính là người trên báo thường hay xuất hiện, trong lòng anh biết rõ, còn làm bộ ngu sao?” Ô ô, dù sao cô cũng chỉ là lá chắn, hiện tại lá chắn đã mất đi giá trị lợi dụng, vì sao anh không nói rõ ràng sự việc này!

Quyền Thiên Sóc cau mày rất chặt, họ Diêu ở Đài Loan một đồng, trời mới biết cô nói phụ nữ nào!

Con mắt đen híp lại, anh gắng hết sức kiềm chế suy nghĩ tiến lên lay động bả vai của cô, ra lệnh cô nhanh chút nói rõ chuyện này, cứng nhắc mở miệng: “Không nên chỉ nói họ, nên nói cả tên, một chữ cũng không được nói sai.”

Vưu Vịnh Kỳ mặc dù đau lòng, nhưng lại cảm thấy tức giận với anh. Anh chơi đùa với cô cũng xem như xong, làm sao có thể ngay cả Diêu Ty cũng không để ở trong lòng!

“Ô ô, anh là đồ trứng thối, tôi nói tất nhiên là Diêu Ty!” Cô khóc lớn hơn nữa.” Những năm gần đây, Diêu Ty với anh truyền ra nhiều tin đồn như vậy, anh dám nói cô ấy không phải bạn gái của anh? Lần trước, cô ấy còn ở nhà anh mà!”

“Diêu Ty? !”

Tất cả mọi người choáng váng, đặc biệt là Quyền Thiên Sóc trợn mắt há hốc mồm.

Đầu anh thông minh lanh lợi nhìn xa trông rộng, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hiện ra một màu trắng xóa, mà Vưu Vịnh Kỳ lại không chú ý tới ngu ngơ của anh, trách mắng thương tâm.

” Cô ấy còn gọi anh là thân ái, còn nói anh đừng nhớ cô ấy quá, cô ấy thích anh như vậy, làm sao anh có thể quên mất!”

Ô ô, chuyện lúc đó, cô còn nhớ rõ ràng. Cũng bởi vì Diêu Ty từng đối xử cô rất tốt, cô mới không dám thừa nhận chính mình yêu anh.

Cô đã nhường nhịn đến nước này, anh tuyệt đối không thể phụ lòng Diêu Ty !

Vưu Vịnh Kỳ vừa hít thở sâu, vừa lau nước mắt, ngay lúc cô tính mở miệng đề nghị Mã Hạ Lan thay Diêu Ty làm chủ, cửa vốn đóng chặt bị người khác đẩy ra.

Theo ánh sáng ảm đạm tiến vào, gió lạnh cũng theo đó lập tức tự ngoài thổi vào, khoảng cách Vưu Vịnh Kỳ gần cửa nhất chịu không được rét lạnh, không khỏi lui người nhanh chóng về đến góc tường.

” Leng keng, Thân ái, tôi đã trở về! Hả! Làm sao tất cả mọi người đều ở đây?” Ngoài cửa, một người con gái xinh đẹp bỗng nhiên kéo hành lý nhảy vào phòng.

Là Diêu Ty!

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Vưu Vịnh Kỳ cảm thấy mình máu đông lại trong nháy mắt.

Cô nhìn Diêu Ty tiện tay bỏ hành lý, niềm nở chạy đến Quyền Phương Trí và Mã Hạ Lan, cũng nhanh chóng hôn trên mặt hai người một cái, tình cảm tốt giống như là người một nhà. Hôn xong vợ chồng nhà họ Quyền, cô nhanh chóng xoay người, tiếp theo hoạt bát đi tới trước mặt Quyền Thiên Sóc ——

Bỗng nhiên Quyền Thiên Sóc lạnh lùng bật ra một câu:” Em là em họ của tôi hay là bạn gái của tôi?”

Diêu Ty sửng sốt, theo trực giác nói:” Đương nhiên là tôi là em họ của anh, anh họ, cuối cùng anh điên rồi sao?”

Em họ?

Vưu Vịnh Kỳ mở to mắt, trong nháy mắt đã quên rơi lệ.

“Vậy vì sao em tuyên bố với bên ngoài chúng ta là tình nhâ?”

“Á. Lại có tin đồn về chúng ta?” Diêu Ty lập tức chột dạ nháy mắt mấy cái. “Khà khà! Anh đừng luôn so đo như vậy, anh cũng biết đây chẳng qua là một loại thủ đoạn tuyên truyền, nếu không có chút tin tức, giá trị con người của em thực dễ dàng xuống thấp.” Cô ngập ngừng giải thích, nhưng một tiếng thở dốc mỏng manh, lại hấp dẫn lực chú ý của cô.

Cô quay đầu, lúc này mới phát hiện tồn tại của Vu Vĩ Kỳ.

“Hả, là cô! Cô như thế nào cũng ở đây?” Hiển nhiên, cô ấy còn nhớ rõ cô. “Hả! Sẽ không phải là cô bị đi tôi bắt gian tại trận đó chứ?” Cô ấy nhanh mồm nhanh miệng, nhớ tới âm mưu nhỏ lúc trước, liền không nhận được buột miệng cười.

Bên cạnh, vợ chồng họ Quyền lập tức che mặt rên rỉ.

“Quả nhiên là em giả trò.” Quyền Thiên Sóc xụ mặt, cố ý bẻ đốt tay răng răng.

Tiếng cười bỗng ngưng kết thúc, Diêu Ty lúc này mới phát hiện mình lỡ lời!

Hồng bét, làm sao mình có thể không cẩn thận như vậy? Bản thân mình lợi dụng tài hoa của anh họ để đánh bóng tên tuổi, mình không đánh đã khai, khai ra chủ mưu phía sau màn, anh họ nhất định sẽ làm thịt mình, nhất định phải nhanh chút trốn ——

“Á! Anh làm cái gì?” Tránh ở góc tường, Vu Vĩ Kỳ bỗng nhiên phát ra một chuỗi kinh hô. “Anh, anh anh anh không nên đến đây, anh không nên —— á! Á!” Cô vừa hô vừa lui, không rõ Quyền Thiên Sóc làm sao có thể đột nhiên nhắm về phía cô.

Quyền Thiên Sóc đương nhiên không có khả năng bỏ qua cô, anh tăng nhanh bước chân, dễ dàng bắt được cô.

“Xem ra chúng ta nên nói chuyện thật tốt.” Anh trừng mắt nhìn cô gái nhỏ trong lòng.

Vu Vĩ Kỳ sợ tới mức lập tức giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy đỏ bừng khó chịu nổi.

“Tôi không muốn nói với anh, tôi, tôi ——”

Anh vất lên nụ cười nguy hiểm, rất nguy hiểm, khiêng cô đang giãy dụa không ngừng lên vai, tiếp theo nhanh chóng xoay người.

“Tất cả mọi người rời đi căn nhà này!” Anh ra mệnh lệnh cho ba người.

” Không nên! đi Quyền, chú Quyền, cứu mạng! ” Vu Vĩ Kỳ sợ tới mức vội vàng mở miệng cầu cứu, cô một tiếng la lên, không khỏi làm cho hai vợ chồng vắt mày lo lắng.

“A Sóc, có chuyện thì từ từ nói, con đừng ——”

“Hiện tại lập tức rời đi, nếu không các người cả đời đều đừng nghĩ nhìn thấy con kết hôn!” Anh bình tĩnh đe dọa, chuyên tấn công nhược điểm của hai, mà chiêu này quả nhiên đặc biệt hiệu quả.

Tuy rằng bức hôn chưa thành công, nhưng sự việc luôn luôn nặng nề, bọn họ đương nhiên không thể thực xin lỗi lương tâm của mình ——

“A Sóc, con vọt miệng cũng không thể làm cho cô ấy chạy thoát, con nghìn vạn lần phải đối phó sự việc, ít hôm nữa kì hạn lại nói cho chúng ta một tiếng, mẹ và ba con nhất định lập tức đi đề nghị kết thông gia.” Hai vợ chồng rất nhanh liền làm ra quyết định.

Đơn giản dặn dò thủ tục liên quan, hai người liền lập tức lôi kéo Diêu Ty không hiểu gì hết ra khỏi cửa lớn, cũng không quay đầu lại mà chạy.

Lúc vợ chồng họ Quyền lôi kéo Diêu Ty bỏ chạy, cô đã bị Quyền Thiên Sóc khiêng lên lầu hai.

Dọc theo đường đi, cô giãy dụa không ngừng, ngay cả không ngừng đánh sau lưng anh, nhưng mà thân thể anh cường tráng, vốn không dễ công kích của cô vào mắt, đẩy cửa phòng ra, sau đó quăng cô lên giường.

Đập vào tấm nệm mềm mại, không làm cho cô ngã đau, nhưng cũng chấn động làm cô choáng váng đầu hoa mắt, còn chưa lấy lại thăng bằng, anh lại đè ép lên.

Anh cao lớn mà cường tráng, khí thế dồi dào như núi, nháy mắt ép tới cô không thể động đậy, nhưng lại khéo léo không làm cô đau, toàn thân trên dưới của hai người gần như dính với nhau một khối, cô liên tiếp hút không khí, xấu hổ đến ngay cả đầu ngón chân cũng cong lên.

“Thả tôi ra, anh mau thả tôi ra.” Cô thấp giọng la hét, nhớ tới bản thân và anh trần như nhộng ngủ nguyên buổi tối trên cái giường này.

“Em đừng hồng.”

“Anh, làm sao anh có thể như vậy!” Mặt cô đỏ hồng sợ la lên.

“Vì sao anh không thể?” Bên ngoài anh cười nhưng bên trong không cười, nhanh chóng giam hai tay không an phận của cô lên trên đầu. “Sự thật chứng minh, Diêu Ty chỉ là của em họ của anh, hiện tại em còn có thể nói cái gì?”

“Em.... Á.... ..” Vưu Vịnh Kỳ nghẹn lời, không lời nào để nói.

Mặc dù có người thường nói tin tức trên báo chí thường xuyên làm giả, nhưng mà làm soa cô đoán được, Diêu Ty lại là em họ của anh! Thậm chí tất cả tin đồn đều là giả?!

Mà cô một lòng vì thành toàn cho anh và Diêu Ty, thật sự cố nén đau lòng, không ngừng trốn tránh anh, thậm chí bởi vì vậy mà khóc –

” Nếu em không còn lời nào muốn nói, vậy đến lượt anh nói.” Quyền Thiên Sóc ý cười thêm sâu, tay phải rảnh rỗi bỗng nhiên vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi của cô, chậm rãi đi tới ngọn núi mềm mại của trước ngực của cô.

“Á!” Bỗng cô trừng mắt nhìn, nhạy cảm nhận thấy được anh làm càn. “Anh – anh muốn làm cái gì?” Cô mặt đỏ như ráng mây hồng, thân thể mềm mại không xương, bởi vì xoa nhẹ của anh mà run nhè nhẹ.

“Chuyện anh muốn thì còn rất nhiều.” Anh cúi đầu xuống, chóp mũi gần như chạm vào cô, con mắt đen đặc biệt tối tăm rõ ràng thấy được ảnh ngược của cô. “Bất quá anh muốn biết nhất là, vì sao em không nhận điện thoại của anh.” Đại hội bức cung bắt đầu.

” Tôi. . . .”

“Em có biết hay không, anh nhớ em nhớ đến sắp điên rồi.”

” Á. . . .” Cho dù cả đầu bởi vì cảm giác anh đem lại mà có chút mê man, nhưng mà nghe thấy anh thẳng thắn thừa nhận nhớ cô, cô vẫn là có chút mừng thầm.

Cẩn môi dưới, cô cố gắng kiềm chế dục vọng muốn rên rỉ, không dám thừa nhận, kỳ thật cô cũng rất nhớ anh.

“Mà em, chẳng những không tiếp điện thoại của tôi, còn chạy đi uống rượu với đồng nghiệp.” Anh tiếp tục kể lể tội trạng, hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được cô ở trước mặt đàn ông khác lộ ra vẻ say rượu câu hồn người. Đó là xinh đẹp thuộc về anh, ai cũng không thể giấu.

” Không phải em cố ý, là bọn họ ép buộc em uống.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng lúc càng đỏ.

” Bọn họ ép buộc em uống, em liền uống, chẳng lẽ em không biết trốn sao? Em có biết em thiếu chút nữa hay không –” anh đứng lúc ngừng, cẩn thận không nói hết lời, không đành lòng để cho âm mưu dơ bẩn để lại trong lòng cô làm cô lo lắng. “Tóm lại, em tốt nhất thành thật cho anh, đêm qua, người đàn ông đó là ai?”

“Đàn ông?” Đôi mắt sương mù chớp chớp. “Ai?”

” Chính là đàn ông tối hôm qua ngồi bên cạnh em, lần trước trong phòng ghi âm, cũng là người gần em nhất, em luôn tránh né anh, lại luôn cùng anh ta ở cùng một chỗ, em thích anh ta?” Anh cắn răng, lộ ra nụ cười âm trầm.

“Em mới không có thích anh ta, anh ta chỉ là đồng nghiệp của em.” Cô nhanh chóng phủ nhận.

” Nhưng mà anh ta thích em.” Anh nói thẳng.

Cô lộ ra vẻ mặt xấu hổ, im lặng một lát, mới lại lên tiếng.

“Em biết, cho nên em vẫn luôn tránh né anh ta, ngày hôm qua chỉ là một cái ngoài ý muốn.” Dừng lại, cô nhin không được ngượng ngừng bổ sung: “Anh không cần hiểu lắm, em thật sự không có gì với anh ta.”

“À, thế còn anh?” Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, anh không nhin được gợi lên khóe miệng, cúi mặt càng xuống.

Anh dùng chóp mũi cọ gò má non mềm của cô, thở ra mỗi một khí nóng, đều mãnh liệt kích thích giác quan của cô. Vốn tay phải khoác trước ngực, cũng bắt đầu không kiềm chế được nóng lòng đi xuống.

Cô nhẹ nhàng thở, cái miệng nhỏ nhắn không nhin được truyền ra vài tiếng rên rỉ mềm mại.

“Ừm. . . . Tay anh, không cần. . . .”

Anh không để ý tới cô, mô tả đường cong quá khêu gợi của cô, tiếp theo anh đưa bàn tay lớn chui vào áo của cô, lúc bàn tay thô ráp của anh tiếp xúc mềm mại của cô, anh cảm giác được có dòng điện rất lớn quét qua bọn anh, thậm chí cô vì anh run lên một cái thật mạnh, con mắt đen sâu nháy mắt sáng ngời giống như ngọn lửa.

“Em thích anh sao?” Anh gợi lên khóe miệng, không nhin được cúi đầu xuống hôn môi ngọt ngào của cô.

“Em” Tiếng thở dốc tăng thêm, cô cảm giác thân mình như là bị người khác đốt lửa, nóng đến cô sốt ruột không yên.

Cô biết tình thế trước mắt rất nguy hiểm, cũng biết chính mình nên mau chóng từ chối anh, nhưng mà cô nhưng không cách nào khống chế tình cảm của mình, sau khi cô biết được Diêu Ty là em họ của anh, tim của cô nhảy lên mừng như điên.

Chứng minh rất rõ ràng, cô không chỉ là thích anh, cô vốn là yêu anh, nhưng mà tính phụ nữ thuộc loại rụt rè, lại làm cho cô chậm chạp không dám mở lời biểu lộ rõ ràng.

” Nói, nói em thích anh, nói em yêu anh.” Anh giống cái ác ma ham muốn thỏa mãn, tuy rằng sớm cảm nhận được tâm ý của cô, nhưng lại muốn chính tai nghe cô nói rõ.

Anh gian ác đem môi lưỡi dao động vành tai mẫn cảm của cô, một lần lại một lần hôn môi cô, thậm chí được voi đòi tiên vượt ve beilei của cô (beilei là nguyên văn của TG, ko biết nó là gì), ý đồ dùng ma sát khiêu khích buong lỏng phòng ngự của cô, dụ dỗ có nói lời thật lòng.

Vưu Vỉnh Kỳ trúc trắc hiển nhiên không phải là đối thủ của anh.

Cô mới nếm thử tình yêu, đối với khác phái căn bản là hoàn toàn không biết gì cả, mà ngay cả nụ hôn đầu tiên đều là hiến cho anh, chỉ cần anh một cái ánh mắt dụ dỗ, có thể dễ dàng làm cho cô lòng dạ rối bời, huống chi là khiêu khích như vậy?

Cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đến đỏ tươi phun ra càng nhiều tiếng rên rỉ, da thịt tuyết trắng bởi vì anh nhiệt tình âu yếm, hiện đầy đỏ bừng say lòng người, anh vừa hôn cô, vừa ở bên tai cô không ngừng ní non lời yêu, làm cô khó nhin lắc lắc thân thể, thần trí mơ mơ màng màng.

Ngay lúc cuối cùng cô mở miệng nhỏ nhắn, tính khai ra tất cả thì một số hình ảnh lại bỗng nhiên hiện lên trong đầu –

Đó là trên báo, ảnh chụp anh với phụ nữ khác thân mật.

Trừ bỏ Diêu Ty, anh còn cùng rất nhiều phụ nữ truyền ra nhiều tin đồn nữa!

Đầu óc thiếu chút nữa hóa thành một ao xuân thủy, nháy mắt bắt lại một ít lý trí quay về. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêng sang một bên, bỗng nhiên né tránh anh hôn môi.

“Á. Đợi chút!”

“Anh không muốn chờ.” Anh thở thật mạnh, không thể tin được cô sẽ ở lúc này trốn tránh.

Tối hôm qua nếu không phải lo lắng cho tình trạng thân thể của cô, anh đã sớm muốn cô. Phụ nữ mà mình yêu dấu đang nằm trong lòng, anh lại chỉ có thể giống cao tăng khổ tu áp chế dục vọng dâng trào, thuần khiết cùng cô ngủ dưới một cái chăn, thậm chí vì đạt tới một chút “Mục đích”, cũng không thể ở sáng sớm yêu cô.

Nay, thật vất vả mới giải trừ hiểu lầm, cuối cùng cô lại trở về ngực của anh, đương nhiên anh không muốn đợi lát nữa, trời mới biết dục vọng của anh sớm đã vượt qua giới hạn có thể kiềm chế.

Lông mày rậm nhíu lại, anh càng thêm ra sức dụ dỗ cô, Vưu Vịnh Kỳ tự nhiên là không địch lại cảm dỗ của anh, mê say ngâm khê, nhưng những ảnh chụp này lại từ đầu đến cuối không bỏ qua được, vì thế cô lại bắt đầu giãy dụa.

” Thiên Sóc, đợi chút! Em, em có lời muốn nói. . . .”

Anh thất bại rên lên.” Tới cùng em muốn nói cái gì?” Vừa mới kêu cô không được nói, hiện tại lại có vấn đề gì? Thân thể to lớn bởi vì kiềm nén dục vọng quá độ, mà trở nên vừa chặt vừa lạnh.

Anh chôn mặt vào gáy của cô, cả người yếu ớt suýt nữa nhanh chết rụng.

“Á. . . . Anh không sao chứ?” Cho tới bây giờ không thấy bộ dáng yếu ớt của anh như vậy, Vưu Vịnh Kỳ vừa thẹn vừa lo lắng, không nhận được hoạt động thân hình, muốn nhìn một chút tình huống của anh.

” Không nên lộn xộn, nói thẳng trọng điểm!” Anh phát ra tiếng gầm nhẹ, không thể chịu đựng được khiêu khích vô ý của cô.

” Thực xin lỗi, nhưng là em muốn biết rõ ràng. . . .” Cô cắn môi dưới, không xác định chính mình có nên nói ra nghi vấn trong lòng hay không? Dù sao cô cũng không phải bạn gái của anh, thậm chí cô còn chưa có thổ lộ với anh nữa.

” Nói.” An khó nhận thức giục.

“Em thật sự có thể nói sao? Nhưng mà em – ừm, em –”

” Chết tiệt, em nói mau!” Anh không nhận được rống to, nhưng trên thực tế, thực ra anh càng muốn làm là hung hăng ngăn chặn miệng của cô, chặn lại cô tiếp tục tra tấn anh, nhưng hết lần này tới lần khác anh đáng chết vô cùng yêu cô, không thể ở thời điểm cô kháng cự, ép buộc cô nhận dục vọng của mình, cho nên anh chỉ có thể nghiêng răng nhẩn nại, nhẩn nại, nhẩn nại!

Vưu Vịnh Kỳ không nhìn thấy nổi thống khổ của anh, đương nhiên cũng không hiểu rõ giày vò của anh.

Cắn môi dưới, cô bắt buộc chính mình xem nhẹ thở dốc và nóng rực của anh, tập trung tinh thần nhớ lại tin đồn bao năm qua của anh, lưỡng lự trong chốc lát, mới sợ hãi mở miệng.

” Thôi Diễm Diễm là bạn gái của anh sao?”

Quyền Thiên Sóc bắt đầu hoài nghi, chính mình sẽ bởi vì dục vọng không được đáp ứng mà chết.

Trời! Cô rốt cuộc muốn tra tấn anh tới trình độ nào mới có thể bằng lòng? Đã là lúc nào rồi, thế nhưng cô còn hoài nghi anh có bạn gái khác?! Nếu anh để cái ả đàn bà Thôi Diễm Diễm kia làm bạn gái, vậy anh nhất định là điên rồi!

“Không phải!” Anh gào thét.

“Thế Hà Tư Phàm thì sao?” Cô lại hỏi tiếp.

Quyền Thiên Sóc suy nghĩ thật kỹ, mới nhớ tới có phụ nữ từng lợi dụng quan hệ công tác, đánh chết cũng không buông theo đuổi anh, thậm chí dứt lốt Cầu Tử(nhà báo) biên soạn ra tin đồn không thật, kết quả bị anh bị knockout, không bao giờ có thể ở giới nghệ thuật sinh sống nữa, đàn bà kia tựa hồ tên là Hà Tư Phàm.

“Không phải!” Anh như cũ gào thét.

” Vậy, Cầm Tâm đâu? Linh Trăn? Còn có Trần Hình Hình. . . .” Một chuỗi, một xâu, cô giống như điểm danh, lần lượt nói ra rất nhiều tên.

Quyền Thiên Sóc càng nghe càng phát hỏa, càng nghe càng thống khổ, hận không thể dùng môi phủ kín lại nhai của cô.

Trời mới biết cô nói những phụ nữ kia tất cả đều là mỹ nhân rắn rết của giới nghệ thuật, vì nổi danh, những đàn bà đó chuyện gì cũng làm được, cái gì tin đồn vô dụng, tất cả đều là nói dối và âm mưu, cô gái nhỏ này vì sao không dùng đầu suy nghĩ một chút, anh ngay cả ngủ đều không có thời gian, ở đâu ra nhiều thời gian đi chơi đùa đàn bà!

Không chịu được hoài nghi của cô, anh hít sâu một hơi, dường như phát tiết ngẩng đầu rống to –

” Mẹ kiếp, anh ngay cả em đều không xong, làm sao có thể có đàn bà khác!”

“Nhưng mà phóng viên nói –” cô vẫn là có chút bất an, bởi vì bọn họ thân phận bối cảnh thật sự cách rất nhiều.

“Anh con mẹ nó mặc kệ đám Cầu Tử đó nói gì!” Anh nhanh chóng ôm lấy cô, nhin xuống xúc động muốn lay động cả vai của cô, cắn răng thận trọng mà điên cuồng nói: “Nếu em để ý quá khứ của anh, anh không có gì để nói, nhưng sau khi nhận thức em, bên cạnh anh chỉ có em, trong mắt cũng chỉ có em, chỉ có em có thể chọc giận anh, ảnh hưởng anh, chết tiệt anh vô cùng yêu em, chẳng lẽ em không nhìn thấy sao?”

Vưu Vịnh Kỳ cả người ngây ngẩn, không chỉ là vì anh nói rõ, mà còn bởi vì trong mắt anh, trên mặt kia còn có đau khổ và thất bại.

Anh luôn ở trên cao như vậy, hăng hái, cô cho tới bây giờ chưa thấy qua anh lộ ra vẻ mặt như vậy, nếu như nói trong lòng của cô còn có một tia bất an và hoài nghi, đã ở trong nháy mắt này tất cả tan thành mây khói .

Anh nói anh yêu cô.

Anh nói anh vô cùng yêu cô.

Mà cô, cũng rất rất yêu anh, cô tình nguyện anh giống như bạo quân rống to kêu to, thậm chí giống kẻ độc tài vênh mặt hất hàm sai khiến cô, cũng không muốn anh lộ ra vẻ mặt như vậy.

Cắn môi dưới, cô sợ hãi đặt lên cánh tay anh, rất áy náy tựa vào lòng ngực của anh.

“Thực xin lỗi, anh không nên tức giận, em không có để ý quá khứ của anh, em chỉ là cảm thấy rất không an tâm.” Cô mềm mại thẳng thắn.

Ở chỗ sâu nhất trong con mắt đen hiện lên một chút kích động, anh ôm chặt cô, thận trọng hứa hẹn đồng ý.

“Anh yêu em, đời này, anh tuyệt đối không làm em bị tổn thương.”

Anh hứa hẹn làm cô rung động thật mạnh. “Em biết.”

“Vậy còn em?”

“Hả?”

“Em yêu anh sao?” Anh khàn giọng hỏi, cảm giác dục vọng hùng hực đột kích, nhưng trước khi yêu cô, thế nào anh cũng phải nghe được cô nói ba chữ kia.

“Em. . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đã hồng, Vưu Vịnh Kỳ lại ngượng ngùng, nhưng mà dưới cái nhìn thâm tình của anh, cô đã từ từ có tự tin cùng dũng khí, bấu víu cánh tay anh, cô chậm rãi ngồi chồm xồm lên, tiếp theo chủ động dâng tặng một cái hôn môi.

Dưới tiếng thở dốc kịch liệt của anh, cả người cô nóng lên, dùng âm thanh rất nhỏ rất mềm, dán lên môi anh, lần đầu tiên trong đời tỏ tình ——

“Thiên Sóc, em yêu anh.”

Tiếng thở dốc tăng thêm, Quyền Thiên Sóc rốt cuộc không thể kiềm nén dục vọng, bắt đầu hôn trả mãnh liệt.

Ngoài cửa sổ, một trận lại một trận gió lạnh thổi qua, nhưng trái tim bọn họ đều là nóng.

Tình nhân sẽ thành người thân, anh rốt cuộc chiếm được lòng của cô, mà cô cuối cùng là tin tưởng trái tim của anh, bọn họ tâm đầu ý hợp, cả đời cũng không tách ra.

Chung khúc (Khúc cuối)

Nửa năm sau, Vương Vĩ Kỳ và Quyền Thiên Sóc cuối cùng cũng kết hôn, đáng tiếc là không như kế hoạch có con rồi kết hôn của Mã Hạ Lan, mà do Quyền Thiên Sóc rốt cuộc chịu không nổi đàn ông khác tìm đủ mọi cách dây dưa với Vương Vĩ Kỳ.

Từ sau khi công khai tình cảm, cô tự nhiên cũng thành người được truyền thông yêu mến, nhân khí thịnh vượng vô cùng, cho dù là hoa đã có chủ, nhưng kiều đẹp như cô, như cũ hấp dẫn ánh mắt thật sâu của đàn ông.

Dù sao chết cũng có thể cứu sống, huống hồ cô còn chưa kết hôn, bởi vậy luôn luôn có không ít đàn ông không biết sống chết, bí mật vụng trộm quấy rối lấy cô, ngay lúc đầu anh còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, nhưng mà sau khi một con ruồi bọ biến thành một tổ ruồi bọ, anh rốt cuộc phát điên.

Bởi vậy anh quyết định chấm dứt "Thời gian yêu đương" sớm hơn, dùng tốc độ nhanh nhất biến cô thành Quyền phu nhân.

Anh cố ý chuẩn bị hôn lễ đặc biệt hoành tráng, công khai mở tiệc chiêu đãi ba trăm bàn lớn, thậm chí cho phóng viên tự do quay phim chụp hình, vì để làm cho tất cả mọi người Đài Loan đều biết cô thuộc về anh.

Chiêu này đặc biệt hiệu quả, sau hôn kỳ nửa năm, nhân khí của cô rốt cuộc giảm mạnh, tuy nhiên ngẫu nhiên vẫn xuất hiện người theo đuổi không hề thức thời người, nhưng đều bị anh từng người giải quyết.

Nhìn trước mặt, cô gái nhỏ bưng chén cà phê tao nhã đi tới, Quyền Thiên Sóc nhin không được lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, một tay tiếp nhận cà phê của cô, một tay nhanh chóng kéo cô vào lòng.

"Anh yêu em." Anh cúi đầu, câu hoặc cùng cô vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

"Anh như thế nào đột nhiên." Cô đỏ mặt, xấu hổ nói không ra lời, cho dù đã kết hôn nửa năm, phản ứng ngượng ngùng của cô như cũ giống như mới yếu nhau như vậy.

Ý cười anh sâu sắc, nâng cằm của cô lên, không cho cô trốn.

"Còn em?"

"Em. . . ." Cô e lệ hạ mi, do dự trong chốc lát, mới thẳng thắn nói: "Em đương nhiên cũng yêu anh."

"Tốt lắm." Anh buông chén cà phê, tiếp theo ám chỉ, chỉ vào môi của mình. "Sau đó thì sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, cô nhắm mắt lại, mới ấn ở trên môi của anh một cái hôn khẽ.

Từ sau khi bọn họ mến nhau, mỗi ngày đều như vậy, anh luôn yêu cầu cô nói một lời yêu cùng một cái hôn môi, cho dù sau khi kết hôn, cái thói quen này vẫn không có thay đổi, hơn nữa anh cũng càng lúc càng nhiệt tình với cô.

Nhớ tới hạnh phúc và xúc động mãnh liệt sau khi hôn, lòng của cô liền nhảy kịch liệt, thậm chí lặng lẽ chờ mong đến ban đêm —

Á, không được, cô tới chỗ này không phải để miên man suy nghĩ, cô đến đây có chuyện rất quan trọng muốn nói cho anh nghe!

Ôm ngực đập không ngừng, cô có chút ngượng ngùng, có chút cẩn thận hỏi: "Thiên Sóc, kịch bản phim hoạt hình lần này, anh viết suông sẽ không?"

"Phi thường tốt." Anh mỉm cười, bàn tay to vẫn còn đag xoa môi mềm mại của cô.

"Ồ." Cô nhin xuống tê đại anh mang lại, tiếp tục hỏi: "Vậy tiến độ hôm nay, anh đã hoàn thành chưa?"

” Tiến độ vượt mức.” Ngừng lại, anh không nhận được hỏi lại: “Em vẫn là không muốn giúp nhân vật nữ chính lồng tiếng?”

Cô có nổi tiền là có đặc sắc và thực lực, nhưng từ lúc công khai kết giao với anh, vì tránh hiềm khích, cô không bao giờ giúp nhân vật quan trọng lồng tiếng nữa, chỉ nhận lồng tiếng một số vai phụ nhỏ.

Anh không đành lòng chôn vùi tài năng trời cho của cô, luôn muốn dùng tất cả biện pháp thuyết phục cô, nhưng từ đầu đến cuối không có hiệu quả.

” Không được, phim hoạt hình này rất dài, em chỉ sợ không có nhiều thời gian.” Vuư Vĩnh Kỳ quả nhiên lại cự tuyệt.

“Vì sao? Không phải là ba mẹ lại muốn em bồi bọn họ đi nơi nào đó chơi chứ?” Quyền Thiên Sóc không nhận được nhủ mày.

Trước khi kết hôn, ba mẹ cực kỳ thích cô, năm lần bảy lượt hẹn cô về nhà ăn cơm, sau khi kết hôn, lại nghiêm nhiên xem cô là con gái của mình, bọn họ thích lôi kéo cô đi khắp nơi, thậm chí thường hay da mặt dày bồi cô về nhà mẹ đẻ, cùng ba mẹ vợ tán gẫu chuyện nhà.

Trình độ cướp người của ba mẹ là số một, mặc dù không đến mức chia cắt thời gian bọn họ ở một chỗ, nhưng cũng chiếm giữ không ít suy nghĩ của cô, điểm này, từ đầu đến cuối làm cho anh tương đối không vừa lòng.

” Không phải.” Cô lắc đầu.

“Vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ trong công ty lại có người nói xấu?”

” Không ai nói xấu, các đồng nghiệp tốt với em lắm.” Cô lập tức nói giúp nhóm đồng nghiệp, thật sự không dám để cho anh hiểu lầm.

Phải biết rằng anh là thần trong giới nghệ thuật, từ khi cô trở thành Quyền phu nhân danh xứng với thực, đừng nói là đồng nghiệp, mà ngay cả sếp cũng tìm mọi cách trọng đãi cô, nào có người dám nói xấu cô? Tất cả đồng nghiệp, chỉ sợ cũng chỉ có chị Lương từng chế giễu qua cô, nhưng mà một năm trước, chị Lương lại đột nhiên từ chức, mà ngay cả đồng nghiệp nam kia thích động tay động chân với cô cũng rời đi công ty, cho tới bây giờ, cô vẫn là không hiểu bọn họ làm sao có thể buông tha cho giấc mộng, rời đi giới lồng tiếng.

” Vậy là vì cái gì?” Quyền Thiên Sóc quyết định đánh vỡ suy nghĩ của cô.

” “Đó là bởi vì.” Cô đỏ mặt, cái miệng nhỏ nhắn đóng mở nhiều lần, lại trước sau không trả lời được.

Anh không có không kiên nhẫn, sớm thành thói quen với áp a áp úng của cô, chỉ là lúc anh phát hiện chân mày cô mơ hồ để lộ ra hồi hộp thì không khỏi lập tức ngồi thẳng người.

Anh ôm cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Rất cuộc là làm sao vậy? Em có việc giấu giếm anh sao?”

“Em, em.....” Cô nhìn anh, đầu tiên là gạt đầu, sau đó lại lắc đầu, cuối cùng cô cười e lệ, đơn giản cầm tay lớn của anh, dán lên bụng của mình, vô cùng vui sướng công bố đáp án chính xác.” Thiên Sóc, em mang thai.”

” Cái gì?” Anh chấn động thật mạnh, hoàn toàn không thể tin được chính mình nghe được cái gì.

Khuôn mặt tuần tú nghiêm khắc vốn là hiện lên mừng như điên, sau đó là vui sướng cười ngây ngô, nhưng cuối cùng, vẻ mặt anh là khẩn trương ôm chặt cô. “Chuyện khi nào, làm sao em không sớm chút nói cho anh biết? Hôm nay em còn đi làm, còn chạy qua đường cái, liên tục đi lên đi xuống cầu thang, Trời! Tối qua anh thậm chí còn đối với em ——”

Cô khẩn cấp chấm nhẹ môi anh, không cho anh nói ra những chuyện làm cô thẹn thùng.

“Không phải em cố ý, em cũng hôm nay mới biết, bác sĩ nói, em mang thai sáu tuần.”

“Bác sĩ nói.” Sắc mặt Quyền Thiên Sóc lập tức trở nên xanh mét. “Chết tiệt, em vậy mà lại gạt anh, một mình chạy đi gặp bác sĩ?!” Cô gái nhỏ này lại ném anh qua một bên!

“Em chỉ muốn cho anh kinh hỉ thôi mà!” Cô lập tức ôm lấy cánh tay của anh, làm nũng để trấn an tức giận của anh.

Anh cau chặt mày, tuy rằng không phải rất vừa lòng với lý do của cô, nhưng lại thất bại bởi vẻ mặt vô tội của cô.

” Ngày mai, anh lại cùng em đi gặp bác sĩ một lần.” Anh nhanh chóng làm ra quyết định.

” Nhưng mà em đã đi rồi.” Cô không khỏi hoang mang nháy mắt mấy cái.” Lẽ nào anh không tin phán đoán của bác sĩ kia sao?”

” Đương nhiên không phải. ” Bỗng nhiên anh ôm cô bỏ lên trên bàn, tiếp theo cúi đầu dán lên bụng cô. “Anh chỉ là muốn nhìn xem con của chúng ta.” Cho dù mất hứng cô gạt mình tranh thủ đi bệnh viện, nhưng làm ba vẫn tràn đầy toàn thân của anh, làm cho anh không nhịn được giương cao khóe miệng.

Nhìn anh thật cẩn thận, như là quan sát cái gì trên bảo đảm ở cái bụng của mình, một cổ hạnh phúc rất lớn làm cho cô không nhịn được đỏ hốc mắt.

” Đứa nhỏ còn chưa có thành hình.”

” Cũng thế, nó chính là đứa nhỏ của anh.” Anh ngẩng đầu kiêu ngạo, đứng dậy ôm chặt vào cô trong lòng. “Anh rất vui mừng, cảm ơn em.”

“Em cũng rất cao hứng.” Cô thâm tình ôm lại anh, chỉ biết anh sẽ thích loại kinh hỉ này. ” Thiên Sóc, em nghĩ mình mang thai, cho nên mới không có ý định nhận lồng tiếng vai nữ chính, anh đừng lo lắng em sẽ bị người khác bắt nạt, em thật sự rất hạnh phúc.” Người đàn ông này vì lo nghĩ cho cô, lại quên luôn bản thân.

“Anh biết.”

” Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” Anh nhắm mắt lại, cảm giác cô gái nhỏ trong lòng giống như Thiên Sứ mà Thượng Đế phái đến bên anh, cô làm cuộc sống của anh trở nên trọn vẹn.

Anh yêu cô, đến chết không thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-sao-khang-khang-muon-chon-em>